

Svátky svatých - životopisy a promluvy

2. ledna Sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve (památka)

Oba se narodili kolem roku 330 v Kappadocii (na území dnešního Turecka). Setkali se na studiích v Athénách a stali se dobrými přáteli. Po návratu vytvořili spolu s dalšími mnišské společenství a žili v něm nějaký čas pohromadě. Statečně hájili, zvláště později jako biskupové, víru v Kristovo božství proti ariánům.

Basil se narodil v Caesareji (dnešní Kayseri). Seznámil se s životem mnichů a poustevníků v Palestině, Egyptě a v Sýrii. Sjednotil a ukáznil soudobé mnišské stanovy; jeho řeholní pravidla se stala základem pro východní mnišský život. Přál si, aby mnišské komunity zůstávaly v živém kontaktu s okolním prostředím a spolupracovaly na jeho náboženském, kulturním i sociálním povznesení. Stal se knězem (364), a pak i biskupem (370) ve svém rodišti. Plně uplatňoval své organizační nadání, ať šlo o církev, liturgii, vzdělání kněží a mnichů, nebo o problémy sociální. Zemřel 1. ledna 379.

Řehoř se narodil poblíž Nazianzu. V roce 362 se stal knězem, a později biskupem. Vynikal učeností a výmluvností, nikdy však nepřestával toužit po životě v ústraní; byl spíše mužem samoty a rozjímání. Zemřel ve svém rodišti 25. ledna 390 nebo 391.

7. ledna Sv. Rajmunda z Penafortu, kněze

Narodil se kolem roku 1175 na zámku Penafortu u Barcelony. Stal se profesorem církevního práva v Bologni, a později kanovníkem barcelonské katedrály. Na přání Petra Nolaska sestavil v roce 1222 stanovy pro nově zakládaný řád, jehož posláním bylo vykupovat křesťany z muslimského zajetí. Sám vstoupil k dominikánům a v letech 1238-1240 byl generálním představeným. Vyzval Tomáše Akvinského, aby napsal dílo "Summa contra gentiles". Na pokyn Řehoře IX. vydal sbírku papežských dekretů. Mezi jeho spisy vyniká příručka pro zpovědníky "Summa casuum". Zbytek života prožil v rodné Katalánii, kde se snažil navázat dialog s muslimy a kde také 6. ledna 1275 v Barceloně zemřel. Za svatého byl prohlášen v roce 1601.

13. ledna Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve

Narodil se kolem roku 315 v Poitiers a kolem roku 350 se stal tamějším biskupem. Postavil se proti šířícímu se arianismu a císař Konstans ho poslal (356) na čtyři roky do vyhnanství do Malé Asie. Ve svých spisech vykládal Písmo svaté a hájil víru v Kristovo božství a nejsv. Trojici. Po svém návratu se přičinil, aby v celé Galii zvítězilo učení nicejského sněmu. Zemřel v roce 367. V roce 1852 byl prohlášen za učitele církve.

17. ledna Sv. Antonína, opata (památka)

Narodil se roku 250 ve vesnici Kome ve středním Egyptě. Když mu bylo 20 let, rozdal chudým dědictví po rodičích a uchýlil se na poušť. Zprvu bydlel ve skalní jeskyni se starým asketou, který ho zasvětil do poustevnického života. Shromáždil rozptýlené poustevníky a dal jim pravidla pro život v poustevnických osadách. Během více než 80 let opouštěl poušť, jen když bylo třeba, aby pomáhal pronásledovaným křesťanům (kolem 310), a když na výzvu svého biskupa, sv. Atanáše, v Alexandrii veřejně vystoupil proti ariánským bludům. Zemřel v roce 356; v Jeruzalémě slavili jeho památku už v 5. století.

18. ledna Panny Marie, Matky jednoty křesťanů (památka)

Božské mateřství spojuje Pannu Marii s jejím Synem "a pro své zvláštní úkoly a milosti je také vnitřně spojena s církví" (II. vat. sněm, Konst. o církvi, č. 63). Už sv. Ambrož učil, že Bohorodička je vzorem církve ve víře, lásce a dokonalé jednotě s Kristem (Exp. in Luc. II, 7: PL 15, 1555). Společná úcta Bohorodičky zůstala trvalým poutem mezi západními a východními křesťany i po jejich rozdělení. Proto také bylo úsilí o obnovení jejich jednoty často svěřováno pod její ochranu (např. v encyklice Lva XIII. "Adiutricem populi", 5. 9. 1895). Tuto skutečnost má vyjádřit i liturgické slavení dnešní památky, povolené pro naše diecéze 10. 9. 1966.

20. ledna Sv. Fabiána, papeže a mučedníka

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Fabián se stal papežem v roce 236. Byla to doba poměrného klidu a misionářského nadšení. Rozdělil Řím na sedm obvodů a jejich správu svěřil sedmi jáhnům. Na začátku Deciova pronásledování zemřel mučednickou smrtí 20. ledna 250.

20. ledna Sv. Šebestiána, mučedníka

Šebestián se narodil v Miláně, stal se vojenským velitelem, a protože měl přístup do žalářů, utěšoval uvězněné křesťany a pomáhal jim. V 2. polovině 3. století zemřel v Římě jako mučedník. Pohřben byl v katakombách (později byla na tom místě postavena bazilika sv. Šebestiána za hradbami).

21. ledna Sv. Anežky Římské, panny a mučednice (památka)

Tato mladičká římská panna a mučednice položila život pro víru v Krista v 2. polovině 3. století, nebo pravděpodobněji začátkem 4. století. Úcta k ní se brzy rozšířila po celém křesťanském Západu.

22. ledna Sv. Vincence, jáhna a mučedníka

Byl jáhnem zaragozského biskupa, v době Diokleciánova pronásledování křesťanů byl ve Valencii v dnešním Španělsku krutě umučen 22. ledna asi roku 304.

24. ledna Sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve (památka)

Narodil se 21. 8. 1567 na zámku Sales v Savojsku jako potomek venkovského šlechtického rodu. Po vysvěcení na kněze (1593) začal slovem i písmem horlivě bránit a šířit katolickou víru v kalvínské oblasti jižně od Ženevského jezera. Od roku 1602 působil jako ženevský biskup se sídlem v Annecy. Spolu se sv. Janou Františkou de Chantal založil (1610) kongregaci sester Navštívení Panny Marie (jejich původním posláním bylo spojovat rozjímání se službou chudým a nemocným). Jeho nejznámější díla o duchovním životě jsou "Uvedení do zbožného života" a "Pojednání o Boží lásce". Zemřel 28. 12. 1622 v Lyonu a 24. ledna 1623 byly jeho tělesné pozůstatky přeneseny do Annecy. V roce 1665 byl prohlášen za svatého a později za patrona novinářů a katolických spisovatelů.

25. ledna Obrácení sv. Pavla, apoštola (svátek)

Šavel z Tarsu chtěl se vši opravdovostí sloužit Bohu a jako pravověrný žid si ošklivil křesťany uctívající ukřižovaného Mesiáše. Prožitek před branami Damašku znamenal však pro něho úplný obrat (Sk 9,1-22; 22,3-16; 1 Kor 15,9-10; Gal 1,11-24; 1 Tim 1,12-16).

Dnes ve čtení ze Skutků apoštolů se před námi rozvinul obdivuhodný příběh, kdy Pán volal Šavla a učinil s ním veliký zázrak, že ho takřka najednou proměnil ve svého apoštola. Kolikrát jsme si říkali, že tak nápadná volání nebývají běžná. Pán obyčejně volá jiným způsobem, volá v úvahách, v modlitbě, volá ve slově Božím, volá v četbě, volá v příkladu, volá sty různými způsoby. Jestliže chceme slyšet jeho hlas, pak je na nás, abychom řekli totéž, co řekl Šavel před Damaškem: Co mám dělat, Pane? Často totiž nevíme, co máme dělat, často tápeme.

Někdy se nám zda, že slyšíme Boží volání, domníváme se, že nás Pán Bůh napomíná, nebo posílá k nějakému úkolu, který jsme ještě nezačali, nevíme však, co a jak máme dělat. Prosme tedy, aby volání Páně bylo v nás účinné, prosme, abychom poznali jasně co máme dělat. Nečekejme v odpovědi Páně nějaké zvláštnosti. Bude od nás žádat prostý, ale křesťanský život. Ověřujme si to vícekrát. Opět si to opakujme a vždycky se ptejme: Pane, co mám dělat, co mám dělat teď, co mám dělat zítra, jak mám naplňovat tvou vůli, jak mám být opravdovým tvým učedníkem - učednicí, křesťanem.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

26. ledna - Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů

Timotej byl synem řeckého otce a židovské matky. Pocházel z Lystry v Malé Asii. Sv. Pavel ho získal pro křesťanskou víru při své první misionářské cestě (Sk 14,6; 1 Tim 1,2). Při druhé cestě, ač ještě velmi mladý (1 Tim 4,12), se stává natrvalo Pavlovým spolupracovníkem a je s ním i při prvním uvěznění v Římě (Flp 1,1; 2,19; Kol 1,1; Flm 1). Potom doprovází Pavla do Efesu a zůstává tam jako biskup (1 Tim 1,3). Při svém druhém uvěznění ho Pavel zve k sobě do Říma (2 Tim 4,9-21). V šesti Pavlových dopisech je uveden jako spoluodesílatel (1 a 2 Sol, 2 Kor, Kol, Flm, Flp). Z poznámky v listu Židům (13,23) vyplývá, že byl také vězněm. Po Pavlově smrti se vrátil do Efesu a tam také zemřel.

Titus pocházel z pohanských rodičů z Antiochie Syrské. Doprovázel Pavla a Barnabáše na apoštolském sněmu do Jeruzaléma (Gal 2,1-5). Na své třetí apoštolské cestě ho Pavel poslal z Efesu do Korintu, aby tam jako schopný organizátor zavedl pořádek (2 Kor 2,13; 7,6.13-16); krátce nato ho pověřil, aby tam organizoval sbírku pro chudé jeruzalémské křesťany. Po společném působení na Krétě zanechal ho tam Pavel jako biskupa. Při druhém Pavlově uvěznění v Římě byl u něho a odtud zřejmě z jeho pověření odešel do Dalmácie (2 Tim 4,10). Po Pavlově smrti se vrátil na Krétu a tam také zemřel.

Ježíš na počátku své veřejné činnosti volal: "Přiblížilo se království nebeské." To nebeské království právě on otevřel svým kněžstvím a svou věčnou, jedinou obětí. Avšak z dnešního evangelia slyšíme, že dobývání království Kristova není naprosto jednoduchá věc. Ze může být rozdvojeno, že může trpět různými spory. Že to království Ježíšovo může, být v nás i kolem nás narušeno hříchy.

Jaká je pomoc proti tomu. Kde brát sílu? Dnes máme památku svatého **Timoteje a Tita**, dvou učedníků svatého Pavla. Dva z těch, které ustanovil místo sebe v některých obcích. Učinil je tedy hlasateli Ježíšova království a učinil je dobyvateli Kristova království a psal jim to, co jsme dnes slyšeli :

Vzbuzuj v sobě sílu, kterou dostal
jsi, vkládáním mých rukou.

Zde je to myšleno zcela určitě na vkládání rukou při svěcení, ať už kněžském nebo biskupském. Jenže, na každého z nás byly vloženy ruce, ruce kněze, biskupa při křtu, při svatém biřmování. Také my, když chceme být silní k dobývání království Kristova, musíme v sobě obnovovat milost, která nám byla dána vkládáním rukou. Vždyť také nám mohla milost oslábnout, mohla být překonána, třeba i našimi náladami, chtěním, blouděním, jde tedy o tuto milost v sobě vzbuzovat.

Jak? Vracením se ke Kristu.

Je třeba si to stále připomínat. My se musíme umět zastavit. Život žene dopředu nás i všechny ostatní. Příliš mnoho času chceme pro sebe a musíme najít čas pro Ježíše. Musíme umět najít čas pro svého velekněze, který pro nás přinesl oběť. Otevřel bránu do nebeského království, však vstoupit musíme my. Nikdo za nás do ní nevstoupí. K tomu je třeba síly, k tomu je třeba ztišení. Učme se najít chvílky ztišení, kdy budeme poslouchat jeho hlas. Ty chvílky jsou při zpytování svědomí, jsou při rozjímání, při návštěvě kostela a jsou při mši svaté. Těch chvilky ztišení i při denním shonu lze najít dost. I ve mši svaté jsou a jsou proto, abychom dovedli nalézt ten hlas, který nás volá. Hlas Velekněze, který nás upozorňuje, připomíná, že je třeba jít za ním do jeho království.

Hledejme i dnes vpoledvečer, nebo třeba zítra ráno, ale hledejme ty chvílky, ticho a soustředění.

Vždy, když slavíme památku některého světce doby apoštolské, nebo z období ranného křesťanství, napadá nás mnohdy otázka: „Jací to byli lidé, jací to byli křesťané? Lišili se od nás, měli chyby a nedostatky?“

Uměli víc čerpat z víry, ale i u nich se vyskytovaly chyby, známe to přece ze Skutků apoštolů, a nakonec i dnes jsme slyšeli, že apoštol Pavel píše svému žákovi: obnovuj v sobě milost, která ti byla dána vkládáním rukou. To znamená, že ho povzbuzuje k tomu, aby se zlepšoval, aby rostl v milosti, aby rostl v síle a

Svátky svatých - životopisy a promluvy

lásce ke Kristu a aby k tomu užíval milost, kterou mu Pavel udělil když ho světil na kněze, případně na biskupa. Avšak to: "Vzbud' v sobě milost, kterou jsi dostal vkládáním mých rukou", se vztahuje na každého z nás.

Vkládáním rukou není při kněžském svěcení. Ruce se vkládají i při křtu, při biřmování i při svátosti smíření: netýká se to tedy jenom kněží. A tak, když myslíme na světce dnešního dne, na činitele prvokřesťanského období, máme obnovit v sobě také tuto připomínku Pavlovu: "obnovuj v sobě stále milost, která ti byla dána vkládáním rukou".

To je úkol pro každého z nás, to je úkol pro každý den, protože na nás, na naše dobré úmysly, na naši vůli jakoby padal prach všednosti a zapomnění. Ano musíme se stále obnovovat.

Je to také úkol každého dne, neboť denně si máme připomínat milost, která nám byla dána křtem, biřmováním a ostatními svátostmi a máme prosit o to, aby svátostná milost v nás rostla. Bylo by škoda, abychom jí nějakým hříšným způsobem ztráceli..

Vždy, když slavíme památku některého světce doby apoštolské, nebo z období ranného křesťanství, napadá nás mnohdy otázka: „Jací to byli lidé, jací to byli křesťané? Lišili se od nás, měli chyby a nedostatky?“

Uměli víc čerpat z víry, ale i u nich se vyskytovaly chyby, známe to přece ze Skutků apoštolů, a nakonec i dnes jsme slyšeli, že apoštol Pavel píše svému žáku: obnovuj v sobě milost, která ti byla daná vkládáním rukou. To znamená, že ho povzbuzuje k tomu, aby se zlepšoval, aby rostl v milosti, aby rostl v síle a lásce ke Kristu a aby k tomu užíval milost, kterou mu Pavel udělil když ho světil na kněze, případně na biskupa. Avšak to: "Vzbud' v sobě milost, kterou jsi dostal vkládáním mých rukou", se vztahuje na každého z nás.

Vkládáním rukou není při kněžském svěcení. Ruce se vkládají i při křtu, při biřmování i při svátosti smíření: netýká se to tedy jenom kněží. A tak, když myslíme na světce dnešního dne, na činitele prvokřesťanského období, máme obnovit v sobě také tuto připomínku Pavlovu: "obnovuj v sobě stále milost, která ti byla dána vkládáním rukou".

To je úkol pro každého z nás, to je úkol pro každý den, protože na nás, na naše dobré úmysly, na naši vůli jakoby padal prach všednosti a zapomnění. Ano musíme se stále obnovovat.

Je to také úkol každého dne, neboť denně si máme připomínat milost, která nám byla dána křtem, biřmováním a ostatními svátostmi a máme prosit o to, aby svátostná milost v nás rostla. Bylo by škoda, abychom jí nějakým hříšným způsobem ztráceli..

27. ledna Sv. Anděly Mericiové, panny

Narodila se 1. 6. 1474 v Desenzanu v severní Itálii. Vstoupila do III. řádu sv. Františka a spolu s několika přítelkyněmi se starala o chudé a nemocné ve svém rodišti a později v Brescii. V roce 1535 založila řeholní společnost sester voršilek. Několik jich bydlelo pohromadě, ale většinou zůstávaly ve svých rodinách bez řádového oděvu. Věnovaly se především výchově dívek z lidových vrstev. Zemřela 27. ledna 1540 v Brescii. Za svatou byla prohlášena v roce 1807.

28. ledna Sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve (památka)

Narodil se kolem roku 1225 v Roccasecca u Neapole v rodině hrabat z Akvina. Studoval na Monte Cassinu a později v Neapoli, kde v 18 letech vstoupil k dominikánům. Studie dokončil v Paříži a v Kolíně nad Rýnem pod vedením sv. Alberta Velikého. Působil jako profesor teologie a filozofie v Paříži (1256-59), v Římě (1259-69), znovu v Paříži (1269-72) a v Neapoli (1272-74). Je nejvýznamnějším představitelem scholastické filozofie a teologie. Na přání papeže Urbana IV. sestavil breviářové a mešní texty pro svátek Božího Těla. Zemřel 7. 3. 1274 ve Fossanuova ve střední Itálii cestou na II. lyonský koncil. V roce 1323 byl prohlášen za svatého, 1567 za učitele církve a 1880 za patrona katolických škol. Dnešní den (28. ledna) je výročím přenesení jeho ostatků do katedrály v Toulouse ve Francii.

31. ledna Sv. Jana Boska, kněze (památka)

Narodil se 16. 8. 1815 v Becchi u Turína v rodině chudých rolníků. Když se stal knězem (1841), věnoval se opuštěným dětem z rozvrácených rodin a dělnické mládeži v Turíně. Pomáhal jim nacházet rovnováhu mezi povinností a svobodou. Jeho výchovný systém byl založen na předcházení chybám a životním

Svátky svatých - životopisy a promluvy

omylům mladých lidí. Důsledně se vyhýbal nátlaku a hrozbám. Založil Oratoř svatého Františka Saleského, kde se konaly večerní přednášky; byl tam i učňovský domov, střední škola, odborné kurzy, pamatovalo se i na prázdninové tábory. Aby toto jeho dílo mohlo pokračovat, založil řeholní společnost salesiánů a stal se spoluzakladatelem kongregace sester Panny Marie Pomocnice. Zemřel v Turíně 31. ledna 1888 a za svatého byl prohlášen v roce 1934.

2.února - svátek Uvedení Páně do chrámu

V Jeruzalémě se dnešní svátek slavil už v 5. století, v Římě od 7. století pod názvem Setkání. Od 10. století se objevuje v liturgických knihách na Západě název Očišťování Panny Marie. Nynější název znovu připomíná, že je to především svátek Páně

Ze čtení, která byla čtena, jsem vybral čtení z listu k Židům, protože toto čtení čteme v posledních dnech a velmi dobře se nám hodí k výkladům, které nás už doprovázely při čtení listu Židům. Mluvili jsme už vícekrát o Ježíši jako veleknězi, o Ježíši jako o tom, který přináší spásu svým velekněžstvím a svou obětí. Dnes autor listu mluví o tom, že přišel jako člověk. Tak jako jeden z vás. Dokonce se vřazuje do Zákona. Vřazuje se do izraelského lidu - dokonce je i v chrámu obětován, tak, jak mu Mojžíšův zákon přikazoval. On jako Zákonodárce nebyl povinen k tomu, aby se zákonu podroboval, protože zákonodárce je vždy nad zákonem. Přece však tak učinil, aby své člověčenství vřadil přímo mezi svatý lid a mezi ty, kteří hledali vykoupení Páně. Však také čteme v evangeliu, že ti, kteří očekávali spásu Izraele, v tom případě to byl Simeon a prorokyně Anna, přišli do chrámu vedeni Duchem svatým. Věděli, že to není jenom děťátko, které je přinášeno normálně k očišťování a k uvedení do chrámu, - že je to Mesiáš. Do jaké míry to chápali nevíme, není po tom nikde žádná stopa. Ale my, po mnohaletém odstupu chápeme, že v něm je spojeno božství s lidstvím. On spojoval rovinu, která je člověku naprosto nepřístupná, rovinu věčnou a nekonečnou a také nehmotnou s hmotným světem. Přichází jako jediný, kdo mohl přinést dokonalou oběť. Víme přece, že zhřešili lidé. Oběť zadostiučinění měl přinést člověk. Ale člověk není schopen nekonečného činu, ten by mohl učinit Bůh. Jenže Bůh nemůže přinést oběť v božské přirozenosti. A tak to děťátko, které je přinášeno do chrámu a které na první pohled nemusí vzbudit vůbec žádnou pozornost, je právě ten jediný Bohočlověk, který tyto dvě úrovně spojuje, ukazuje se zcela jako člověk, podřízený zákonu, kromě hříchu. A mezi nás, do lidského rodu vstupuje, aby hříchy lidského rodu vynesl na kříž a tam je zničil.

Setkání s Ježíšem, jak se kdysi nazýval (a ve východní liturgii nazývá dosud) tento svátek, je pro nás nesmírně vážnou, závažnou událostí. Nejen, že si uvědomujeme že jen Bohočlověk nás může spasit, ale uvědomujeme si také to, že v lidské přirozenosti se s ním můžeme potkávat. A dokonce, po poslední večeři, Do ustanovení mše svaté, se s ním můžeme setkávat pod způsoby chleba a vína, že to je celý Ježíš s lidstvím i božstvím tak jak ho viděli ti, kteří se s ním setkávali. A jako Simeon hlásal, že se naplnil slib, který mu Bůh dal. proto mluví o tom, že už může odejít, že už může být propuštěn. My se potřebujeme s ním také setkat, aby naše propuštění z tohoto světa se stalo v doprovodu Ježíše.

Setkávejme se s Ježíšem co nejčastěji můžeme. Setkávejme se s ním v bližních, setkáváme se s ním v jeho slově, setkáváme se s ním v Nejsvětější Svatosti. Ať už adorujeme, ať už ho přijímáme při svatém přijímání. Setkání s ním je záruka a bezpečná cesta do jeho království.

Obřad svěcení svící je liturgický zvyk velice starobylého rázu, možná že je starší, než svátek sám a je to svěcení velmi významné. Jestliže dnes slyšíme v chvalo zpěvu Simeonově o tom, že Ježíš je světlem národů - symbolika svící a symbolika světla zcela jasná. Naším světlem je náš Pán Ježíš Kristus.

V jeho světle, v záři jeho světla máme chodit, jednat, mluvit. Jas jeho světla má být před námi neustále, ve všech denních starostech, avšak i v radostech, protože ani na ty nemůžeme zapomínat, i když se nám možná zdá, že jich máme málo. Prosme tedy a zvláště dnes, aby světlo Páně v naší duši a před námi neuhasl,

Svátky svatých - životopisy a promluvy

abychom je vždy viděli, abychom vždy šli za ním stejně osvícení a byli jím stejně ozářeni, jako Simeon, který vzal našeho Pána na lokty.

My ho přijímáme přece víc, než jenom do náruče, přijímáme ho, abychom se s ním spojili. Proto tím více jeho světlo nám má zářit, jeho světlo nás má vést a také sílit.

Buďme světlem Páně, vždyť: „Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ (Mt 5, 16)

Zaposloucháme-li se do liturgie dnešního svátku, vidíme vyznání Krista jako Spasitele světa, jako smysl a cíl každého člověka.

„...světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael.“

Kristus - světlo.

My máme být také světlem, ne o sobě, ale o Kristu.

Dnešní svátek, ale není obrácen k nám, abychom jako Kristus byli světlem (jak říká Kristus ve svém horském kázání v Matoušově evangeliu), ale je vyznáním Krista.

Mnoho lidí hledá smysl svého života, mnoho lidí jej vidí v drogách, alkoholu, nevázaném životě, jiní v penězích, rodině, práci.

Dnes přichází Kristus, který chce tyto všechny věci postavit stranou, chce nám posvítit do našeho života, nabízí nám vyřešení problémů, abychom mohli klidně spát, klidně odejít od svých problémů (ne utéci, ale nenechat se jimi stravovat).

Kristus nepřichází jenom pro židy, nepřichází pro křesťany, přichází pro pohany, pro ty, kdo nevěří v jednoho jediného pravého Boha.

Chce být i jejich světlem.

Ano, Kristus nepřichází jen pro nás křesťany - katolíky, ale pro všechny - chce být světlem v životě každého člověka.

A dnešní Boží slovo nás vede k uvědomění si této pravdy, skutečnosti a je zároveň radostí a zvěstováním Božího příklonu k nám, slabým a hříšným lidem:

Vždyť zahledíme - li se do úryvku z listu Židům, můžeme číst slova plná naděje:

- **Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla...**

Tato věta nás vrací k základní pravdě naší víry - Kristus za nás zemřel a z mrtvých vstal. On je odpuštění našich hříchů.

- **Neujímá se přece andělů, ale "ujímá se potomků Abrahamových".**

Ano - on zná nás takové jací jsme. Uvědomíme-li si, jak se dokážeme představit Hospodinu - asi z nás musí mít legraci, když vidí tu naši estrádu.

- **Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.**

Nebude to dlouho trvat a vstoupíme do doby postní a o první neděli uslyšíme evangelium o pokušení na poušti. Kristus nám dává příklad, jak překonat pokušení, jak mu odolat.

Pane, chceme, abys byl světlem našeho života.

Dej nám upřímnost k sobě samým, abychom si uvědomili, kdo skutečně jsme.

Dej nám sílu vyznat své hříchy v pokoře před tebou,

dej nám poznání, že vše v našem životě, co dobré není se dá

Svátky svatých - životopisy a promluvy

s tvou pomocí napravit.

Pane, buď světlem na všech našich cestách.

Amen.

3. února Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka

Blažej byl ve 4. století biskupem v Sebaste v Arménii (dnešní Sivas v Turecku). Za císaře Licinia byl kolem roku 316 krutě umučen. Jeho úcta se rozšířila po celé církvi, ale něco bližšího o jeho životě známe jen z pozdních legendárních zpráv.

3. února Sv. Ansgara, biskupa

Ansgar se narodil kolem roku 801 poblíž Corbie v Galii a vstoupil tam do benediktinského kláštera. Od roku 823 působil jako učitel v klášterní škole v Korvey. V roce 826 byl poslán do Dánska, aby tam hlásal křesťanství. Většího úspěchu však dosáhl ve Švédsku (830). Stal se prvním biskupem v Hamburku (831), později arcibiskupem v Brémách (847) a papežským legátem pro Skandinávii. Zemřel v Brémách roku 865.

5. února Sv. Agáty, panny a mučednice (památka)

Pocházela z Catanie na Sicílii. Tam také kolem roku 250 dosáhla mučednické koruny. Úcta k ní se rychle rozšířila a její jméno bylo zařazeno do mešního římského kánonu.

6. února Sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků (památka)

Do Japonska přinesl křesťanství sv. František Xaverský (15. 8. 1549). Půl století mohli žít křesťané svobodně a v roce 1596, kdy začalo jejich pronásledování, bylo jich už více než 300 tisíc. První mučedníci byli ukřižováni 5. února 1597 v Nagasaki. Nejproslulejší z nich, Pavel Miki, se narodil v japonské rodině (okolo roku 1564), vstoupil k jezuitům a úspěšně hlásal evangelium svým krajanům. Spolu s ním podstoupili mučednickou smrt další 2 japonští jezuité, 6 španělských misionářů a 17 japonských laiků (tři z nich byli dosud chlapci - 12, 13 a 14 let). V roce 1862 byli tito prvomučedníci Dálného Východu prohlášeni za svaté.

8. února Sv. Jeronýma Emilianiho

Narodil se roku 1486 v patricijské rodině v Benátkách. Když se v pětadvaceti letech jako voják dostal do zajetí, rozhodl se skoncovat s dosavadním dobrodružným životem a dát se do služeb sirotků, chudých a nemocných. Založil řeholní společnost věnující se soustavně této péči. Jejich prvním sídlem byla Somasca u Bergama v severní Itálii. Při ošetřování nemocných se nakazil morem a zemřel 8. února 1537 v Somasce. V roce 1767 byl prohlášen za svatého a v roce 1928 za patrona sirotků a opuštěné mládeže.

10. února Sv. Scholastiky, panny (památka)

Narodila se v Nursii (Norcia) ve střední Itálii kolem roku 480. Následovala svého bratra sv. Benedikta a vstoupila do kláštera na úpatí Monte Cassina. Tam také zemřela kolem roku 547.

11. února Panny Marie Lurdské

11. února 1858 spatřila čtrnáctiletá Bernadetta Soubirousová ve skalní jeskyni "de Massabielle" poblíž Lurd (Lourdes) ve Francii Pannu Marii. Zjevení se opakovalo do 16. července ještě sedmkrát. K jeskyni, v níž vytryskl pramen vody, přichází od té doby velké množství poutníků, mezi nimi velký počet postižených

Svátky svatých - životopisy a promluvy

nejrůznějšími neduhy. Církevně uznaných zázračných uzdravení za sto let (do roku 1959) bylo 58, ale úlevu přinesla tato pouť mnohem většímu počtu lidí. Výzva Matky Boží k pokání probudila v církvi hlubší zájem o modlitbu a službu lásky a podnítila péči o trpící a nemocné. Slavení dnešní památky povolil papež Lev XIII. (1891) a sv. Pius X. ji rozšířil na celou církev (1907).

17. února Sv. Alexia a druhů, řeholníků

Sedm florentských obchodníků se rozhodlo (v 1. polovině 13. století) odejít do ústraní na Monte Senario (severně od Florencie) a žít v chudobě a pokání. Jejich cílem bylo žít svatě a přivádět všechny na cestu k svatosti. Založili řád servitů (služebníků Panny Marie). Nejstarší z nich, Alessio Falconieri, se dožil definitivního potvrzení řádu (1304) a zemřel 17. února 1310 ve věku asi 110 let. Za svaté byli prohlášeni v roce 1725.

21. února Sv. Petra Damianiho, biskupa a učitele církve

Narodil se roku 1007 v Ravenně. Po studiích začal učit, ale brzy odešel do společenství poustevníků ve Fonte Avellana u Gubbia (1035). Stal se tam převorem a velmi přispěl k prohloubení řeholního života. V roce 1057 byl jmenován kardinálem a biskupem v Ostii. Ve službách u papežského dvora uplatnil své velké nadání a horlitelskou snahu zbavit církev všeho, co ji morálně ohrožovalo. Po roce 1063 se vrátil do kláštera, ale i potom konal časté cesty jako papežský legát. Při návratu z jedné z nich zemřel ve Faenze roku 1072.

22. února Stolec svatého Petra, apoštola (svátek)

Biskupský stolec v katedrále je symbolem učitelského, kněžského a pastýřského poslání. Také Petrův stolec připomíná jeho postavení v církvi. Dnešní svátek se slavil v Římě už od 4. století.

23. února Sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka (památk)

Byl posledním z apoštolských žáků. Snad sám svatý apoštol Jan ho ustanovil biskupem ve Smyrně. Jako mluvčí maloasijských církevních obcí jednal v Římě s papežem Anicetem o době slavení Velikonoc. Zemřel ve Smyrně 23. února po roce 155, bylo mu 86 let. Byl zaživa upálen na hranici.

3. března Svaté Kunhuty

císařovna

narozena: kolem r. 980

v Lucembursku

zemřela: 3. března 1033 nebo 1039

v Kaufungenu, Hesensko, Německo

patronka bamberského arcibiskupství;

těhotných; dětí (nemocných)

V bamberském dómě, svědectví pozdně románského a raně gotického stavitelského umění, může návštěvník obdivovat jeden z nejkrásnějších sarkofágů: Tilman Riemenschneider vytvořil místo posledního odpočinku Kunhuty a jejího manžela, císaře Jindřicha II. Jako velké postavy odpočívají oba světci na krycí desce vápencového sarkofágu, po jehož stranách znázorňují reliéfy scény ze života slavného manželského páru.

Kunhuta byla dcerou Siegfrieda z Lutzburgu (Lucemburk). Přesné datum jejího narození není známo, mohlo to být kolem r. 980. V roce 999 se vdala Kunhuta za vévodu Jindřicha Bavorského, který byl zvolen po smrti císaře Oty III. r. 1002 německým králem. Arcibiskup Willigis z Mohuče korunoval Jindřicha II. a Kunhutu 10. srpna 1002 v Paderbornu. O dvanáct let později r. 1014, korunoval papež Benedikt VIII. Jindřicha v Římě na císaře, Kunhutu na císařovnu.

Opakovaně byla Kunhuta při četných Jindřichových cestách regentkou v říši. Ještě jako královna spolupůsobila rozhodující měrou při založení bamberského biskupství. Zbudování bamberského dómu je

Svátky svatých - životopisy a promluvy

rovněž dílem královského páru. Jako císařovna založila Kunhuta benediktinský klášter Kaufungen v Hesensku blízko Kasselu. Opatství se dnes jmenuje Oberkaufungen, kostel je nyní protestantský.

Poté, co zemřel císař Jindřich II uchýlila se Kunhuta o rok později do Kaufungenu a složila sliby. Zemřela 3. března 1033 (1039) v témže klášteře.

V roce 1200 prohlásil papež Inocenc III. císařovnu Kunhutu za svatou. Její ostatky byly přeneseny r. 1201 do bamberského dómu, kde našel také místo svého posledního odpočinku její manžel Jindřich II., jenž byl svatořečen už r. 1146. Asi o 300 let později vznikla slavná Riemenschneiderova tumba.

Kunhuta je patronkou bamberské diecéze, kde se slaví její svátek v den výročí jejího úmrtí, 3. března. V ostatní německé oblasti je památka 13. července, společně s památkou Jindřicha II., který zemřel 13. července 1024. V legendě se označovalo bezdětné manželství mezi Kunhutu a Jindřichem za klasické "josefské manželství". Jiná podání oponují této verzi.

Na vyobrazeních je svatou Kunhutu vidět často s radlicí. To ukazuje na nejznámější legendu z Kunhutina života: nevraživí lidé obvinili císařovnu u jejího manžela z cizoložství. Když byly pomluvy stále horší, nabídla Kunhuta, že se podrobí Božímu soudu; před shromážděným národem přešla přes rozžhavenou radlici pluhu. Zůstala zcela neporušena, a její poddaní ji uctívali od toho dne více než předtím. Za své pomlouvače prosila u svého muže Jindřicha o mírnost a odpuštění.

Úcta a tradice:

V bamberském biskupství je kromě tamnějšího Kunhutina svátku 3. března také památka přenesení 9. září a 22. května. Kunhutino svatořečení slaví 29. března. Léčivá moc se připisovala "Kunhutině vodě", a z "Kunhutiných bylin", tymiánu, pletli dříve věnečky, jimž se rovněž přisuzovaly různé účinky.

Především těhotné ženy si vyprošovaly Kunhutinu pomoc.

Znázorňování:

Kunhuta se znázorňuje vždy v císařském oděvu, někdy má na sobě vdovský závoj. Často má císařovna u sebe model bamberského dómu, občas drží také řecký kříž, např. na chórové klenbě v basilejském chrámě a na nástěnném koberci v kostele severoitalského místa Gries. Scénu zkoušky ohněm je vidět na dřevěných sochách od Ignáce Gunthera ve farních kostelích v Rottu nad Innem a v Mallersdodu v Dolním Bavorsku.

(V. Kodet, Ocarum)

"Naše Apolena zpívá, tančí a hraje dokonce v Národním divadle. S tanečním souborem jezdí po soutěžích a je moc šikovná", chlubí se jedna maminka jiné zcela pochopitelně úspěchy své 18-ti leté dcery. Rozhovor pokračuje a...."

Rozhovor pokračuje a stáčí se na téma farnosti a duchovního života. „No u nás je to takové mrtvé. Apolena je vlastně jedno ze tří dětí, které ještě chodí do kostela. Škoda že nezůstal ten starý kněz. Ten by mladé udržel.“ „O to víc je třeba, aby mladí, kteří tam ještě jsou, čerpali také někde jinde,“ namítá druhá maminka. „Třeba u nás je skvělá skupina biřmovanců. Od vás by to Apolena měla 15 minut tramvají a pěšky a mohla by se přidat.“ „No biřmování by Apolena potřebovala. Už jsme o tom uvažovali, ale při jejím vytížení by to musela mít opravdu u domu, jinak by to nemohla stihnout.“

Ano naše děti jsou zpravidla velmi šikovné a talentované. Často se pohybují mezi rodiči, kteří mají o své děti opravdu zájem a snaží se, aby se jejich talenty maximálně rozvinuly. Snad je to specialita velkoměstského blahobytu, že jdou naše děti z kroužku do kroužku. Snad je to proto, že si to rodiny v mém okolí mohou dovolit a kvůli dětem si to také dovolí. Což vůbec není samozřejmé. Leckteré děti v chudších oblastech by jim mohly závidět. Případ šikovné Apoleny ve mně však vzbudil pochybnosti o tom, zda jako rodiče skutečně chceme, aby naše děti žily živou křesťanskou vírou v církvi. U křtu svých dětí jsme se k tomu všichni zavázali. A asi bychom i teď řekli ano. Učím studenty i vlastní děti, že to, co člověk opravdu chce, se

Svátky svatých - životopisy a promluvy

pozná podle toho, co dělá, když si může svobodně vybrat. Můžeme nakrásně mluvit o tom, že rádi čteme. Ale když nám po hodinách chatu na facebooku a třech pivech s chlapi v hospodě na čtení zbude všehovšudy několik minut cestou tramvají do hospody a zpátky, těžko nám naši zálibu ve čtení někdo uvěří. Je jistě důležité dodat, že máme moc povinností. Nemám vůbec důvod nevěřit zálibu ve čtení mamince od dětí, i když se ke knize nedostane pro samé starání se a běhání kolem dětí a domácnosti. To však není případ naší Apolony: o tom, že bude zpívat, tančit a hrát jsme rozhodli my jako rodiče. Abychom si nic nenalhávali, osvědčilo se mi podívat se na činnosti, které naše děti dělají ve volném čase. Jedni naši známí jsou náruživí profesionální sportovci. Nikdo se nepozastavuje nad tím, že jejich šestiletá dcerka tráví odpoledne v bazénu a v tělocvičně, pokud zrovna neběhá po atletickém ovále nebo po horách. Evidentně totiž mají rádi pohyb. Je však podle mne zvláštní, když se v programu dětí z křesťanských rodin nenajde čas na modlitbu, povídání si o Bohu a společenství s křesťanskými vrstevníky. Pokud se aktivity dětí z křesťanských rodin odlišují od těch z rodin „nekřesťanských“ pouze návštěvou „povinné“ nedělní mše, nedivme se, že až přijde čas, přestanou obvyklé projevy zbožnosti vykazovat úplně. Leckdy ještě ztížíme situaci svých dětí tím, že jim nedovolíme v žádném společenství křesťanů zakotvit. Někteří rodiče totiž – zvlášť ve velkých městech – chodí do kostela tzv. „na kněze“ – prostě chodí tam, kde jim duchovní vyhovuje. A tak chodí často od farnosti k farnosti. Jiní vybírají místo nedělní bohoslužby podle času, protože nedělnímu vstávání je třeba se vyhnout! Zase jiní rádi jezdí na chalupu, takže děti často vyrůstají ve vymírajících venkovských farnostech a nemají žádné věřící kamarády v prostředí svého všedního dne.

Ať mi říká kdo chce, co chce, děti trpí za hříchy svých rodičů. Marná sláva. Kdybychom zůstali sami, mohli bychom při zpytování svědomí zohlednit jen své úmysly a skutky. Ale když člověk založí rodinu, obohatí nejen genofond, ale taky projevy hříchu. Každý z nás totiž děti modeluje podle svých představ a priorit, ať už vědomě nebo nevědomky. A tak vidíme matky či otce, kteří mají nevěřícího partnera, ale své děti s jeho souhlasem posílají do výuky náboženství, na společenství vrstevníků a na bohoslužby. Známe babičky a dědečky, kteří svá vnoučata alespoň doma učí modlitbě, povídají jim o Pánu Bohu a učí je, aby jej měla ráda. A pak máme rodiny, kde jsou sice oba rodiče tzv. věřící. Ale dopustí, aby jejich děti jezdily desítky minut do školy, která je lepší než ta v sousedství. Odpoledne pak tráví jejich děti putováním do baletu nebo do houslí, na kroužek nezbytné angličtiny nebo na atletiku. Ale modlit se jejich děti neumí, protože je to nikdo neučí. Nikdo jim doma nepovídá o tom, jaký je Bůh a jaké je s ním žít. Společnou modlitbu zažijí děti sotva před jídlem, pokud ještě jedí společně. A to zhusta ještě při hluku televize nebo rádia. Když přijdou v neděli do kostela (pokud to rodině vůbec vyjde), neznají tam žádné jiné děti, takže jsou v cizím prostředí plném cizích lidí. Můžeme se divit, že do kostela nechtějí chodit? Že se nesetkávají se živou vírou, protože ji nevidí ani doma u svých rodičů? Že nám to nemilosrdně spočítají, až přijdou do puberty a dost možná prásknou kostelními vraty?

Doufám, že mi rozumíte dobře. Nepovažuji ani zpěv, ani tanec, hru na nástroj, sport či balet za špatné. Jsou to krásné a důležité dovednosti, které člověka rozvíjejí. Jen se bojím, aby z naší pozornosti nezmizelo to úplně základní: přátelství s Bohem. Bojím se, že je náš umírající západní svět ohrožený fascinací ideálem anglicky zpívajících kýčovitě vysportovaných tanečnicků, kteří zůstávají na svůj život sami. Kteří neměli příležitost zakusit jednání živého Boha. Dáváme svým dětem tuto příležitost? Přinášíme je v modlitbě Bohu? Nezůstávají naše ratolesti neprodyšně chráněny zazobaným rodičovským prostředím, takže se nesetkávají se skutečnou lidskou bídou, s potřebou druhému pomoci a poznat sílu lásky a oběti?

A tak v době, kdy celá církev mluví o potřebě nové evangelizace, o prostotě, chudobě, odpovědnosti za druhé, o lásce živého Boha, působíme paradoxně my – milující rodiče – ve svých rodinách antievangeliizačně. Tím, co u dětí podporujeme, totiž dáváme najevo, co je opravdu důležité. Neučí se náhodou na nás a v našich rodinách, že žít se dá dobře i bez Krista? Snad se jen mýlím. Snad je to zbytečná polemika nad neexistujícím problémem. Snad...

Svátky svatých - životopisy a promluvy

4. března Sv. Kazimíra

Narodil se 5. 10. 1458 jako syn polského a litevského krále Kazimíra IV. Měl se stát uherským králem (1471), ale dal přednost životu v ústraní. Vynikal křesťanskými ctnostmi, zejména čistotou a dobrotou k chudým. Byl velkým ctitelem eucharistie a Panny Marie. Žil ve Vilně v Litvě, tam také 4. března 1484 zemřel na tuberkulózu a byl pohřben v katedrále. V roce 1521 byl prohlášen za svatého.

7. března Sv. Perpetuy a Felicity, mučednic (památka)

V roce 203 bylo v Kartágu zatčeno pět katechumenů. Ve vězení byli pokřtěni a dosáhli mučednické koruny (7. března). Mezi nimi byly dvě ženy. Jedna z nich, Perpetua, zapisovala události ve vězení až do dne před jejich smrtí. Byla to mladá žena z patricijské rodiny, doma měla několikaměsíční dítě. Felicity byla otrokyně, ve vězení se jí dva dny před její smrtí narodila holčička. Úcta k nim se brzy rozšířila nejen v Africe, ale i v ostatním křesťanském světě. Nad jejich hroby byla postavena bazilika a jejich jména jsou uváděna v mešním římském kánonu.

8. března Sv. Jana z Boha, řeholníka

Narodil se v Portugalsku v roce 1495. Do svých 42 let vystřídal mnoho zaměstnání: byl pastýřem, vojákem, pouličním prodávčem a nakonec knihkupcem v Granadě na jihu Španělska. Když slyšel kázat bl. Jana z Avily, změnil své chování a způsob života tak okázale, že ho zavřeli jako blázna. Poznal kruté prostředí tehdejších lazaretů, a rozhodl se zasvětit zbytek svého života zcela péči o nemocné. Dbal na to, aby se v nemocnici, kterou založil, jednalo s nemocnými podle hygienických zásad, se skutečnými znalostmi, a především s opravdovou láskou. Postupně se k němu přidávali další obětaví muži, a tak vznikl řád milosrdných bratří. Zemřel 8. března 1550 v Granadě. V roce 1690 byl prohlášen za svatého a později za patrona všech nemocnic.

9. března Sv. Františky Římské, řeholnice

Narodila se v Římě roku 1384 a pocházela z patricijské rodiny de Buscis. Už jako malé děvče toužila po řeholním životě, ale na přání rodičů se provdala za Lorenza de' Ponziani. Měla tři děti, z nichž dvě v útlém věku zemřely. S láskou pečovala o domácnost a v těžkých dobách, které tehdy Řím prožíval, dávala příklad krajní obětavosti a statečnosti. Podporovala chudé, nemocné a opuštěné a za tím účelem také založila ženské řeholní společenství na způsob III. řádu sv. Benedikta (1425). Když ovdověla (1436), přestěhovala se do tohoto kláštera a stala se v něm představenou. Tam také zemřela 9. března 1440 a byla pohřbena v kostele Santa Maria Nuova nad zříceninami starořímského fóra. Za svatou byla prohlášena v roce 1608.

10. března Sv. Jana Ogilvie, kněze a mučedníka

Narodil se roku 1579 v urozené kalvínské rodině v Banffshire ve Skotsku. Byl poslán na studie do Evropy (1593) a v sedmnácti letech se stal katolíkem. Studoval v Douai, Lovani, Řezně, Olomouci a v Brně, kde vstoupil do jezuitského noviciátu (1599). Po několikaletém pobytu v štýrském Grazu a ve Vídni dokončil v Olomouci studium teologie (1609-1610). Potom byl poslán do Paříže a tam vysvěcen na kněze (1610). Vrátil se do vlasti (1613) a působil tajně jako misionář v Edinburghu, Londýně a v Glasgowě. Byl však vyzrazen a strávil čtyři měsíce ve vězení. Když ani po několikerém mučení a vyslýchání nevyzradil jména skotských katolíků, byl odsouzen "pro pobuřování" a 10. března 1615 veřejně oběšen. V roce 1976 byl prohlášen za svatého.

17. března Sv. Patrika, biskupa

Narodil se kolem roku 385 v Británii. Když mu bylo 16 let, unesli ho piráti a prodali v Irsku sedlákovi. Tam šest roků pásal ovce, potom se mu podařilo utéci a vrátit se k rodičům. Vystudoval v Galii, stal se knězem,

Svátky svatých - životopisy a promluvy

po návratu do Británie byl vysvěcen na biskupa a spolu s několika druhy odešel jako misionář znovu do Irska (432). Dokázal přizpůsobit svůj apoštolát podmínkám této země, takže obrátil na křesťanství velkou část obyvatelstva. A i když se to neobešlo bez nesnází, přece nebylo třeba prolévat mučednickou krev. Založil mnoho klášterů a zřídil pevnou církevní organizační strukturu. Armagh u Belfastu se stal prvním biskupským sídlem (kolem roku 444). Na sklonku života napsal autobiografické dílo "Vyznání". Zemřel 17. března 461 poblíž severoirského města Downu a jeho hrob se stal ihned poutním místem.

18. března Sv. Cyrila Jeruzalémského, biskupa a učitele církve

Narodil se z křesťanských rodičů kolem roku 315 v Jeruzalémě. Stal se tam biskupem (348), třikrát byl od ariánů vypovězen do vyhnanství a strávil tam celkem asi 16 let. O jeho pastorační činnosti svědčí promluvy, kterými připravoval katechumeny na přijetí křtu. Jeho "Katecheze" jsou důležitým svědectvím o víře a liturgii té doby. V roce 381 se zúčastnil třetího všeobecného církevního sněmu (I. konstantinopolského). Zemřel 18. března 386 v Jeruzalémě. Za učitele církve byl prohlášen roku 1893.

19. března Sv. Josefa, Snoubence Panny Marie (slavnost)

Zmiňují se o něm jenom evangelisté Matouš a Lukáš při líčení Ježíšova dětství, ostatní zprávy jsou apokryfní a nelze je brát vážně. Jeho svátek se začal slavit nejprve na Východě (asi v 9. století), od 10. století se objevuje v kalendářích na Západě, v Římě se slaví od roku 1479, v roce 1621 byl zaveden v celé církvi. Roku 1654 byl připočten k českým patronům.

Svatý Josef je potomkem rodu Davidova. [- proto i Ježíš, tím, že se Josef k němu přizná „adoptuje ho“ v moderním slova smyslu, naplňuje se tak slovo dnešního prvního čtení.]

Je tesařem, žije po návratu s Egypta v městečku Nazaretě. Ovšem, jak všichni jistě dobře víme, Ježíš se tam nenarodil, ale v Betlémě. Důvod byl zřejmý, proč se tomu tak stalo

Betlém - Bet lechem Dům chleba. Jak příznačné slovo pro dnešní den, kdy naše farnost má adorační den. Pán je chléb života. Kolikrát za život musel Pán Ježíš jako malé dítě vidět své rodiče, především Pěstouna Josefa jak bere do ruku chléb a říká v pátek večer - Požehnaný jsi Hospodine, Bože celého světa, který vyvádí ze země chléb.

Požehnaný jsi Hospodine, Bože celého světa, který vyvádí ze země plod vinné révy.

Chléb a víno, tak obyčejné, a tak prosté a Ježíš je použije, aby je proměnil ve své tělo a svou krev, dary své lásky. Josef toho v evangeliích mnoho nenamluvil, nemáme žádnou jeho přímou řeč, ale je tichým Božím služebníkem, tím, který koná, a nemluví.

Jak svatý Josef Ježíše vychoval, jak jej chránil? Svým příkladem, obětavou láskou. Ježíš se ztratil. Rodiče jej po třech dnech našli v chrámě. Zajímá se o náboženské věci. Je to poslední zmínka o svatém Josefovi.

Proč prosit o přimluvu svatého Josefa?

Za naše rodiny, abychom dokázali vychovávat k pravé víře, k zájmu o věci náboženské. K zájmu....!!! Zájem totiž chybí, chybí zájem ke všemu. Chybí nám také naděje.

Abraham v dnešním druhém čtení je chválen právě pro naději: „Ačkoli už nebylo naděje, on přece doufal a věřil, že se stane otcem mnoha národů, protože mu bylo řečeno: „Tolik bude tvého potomstva!“

Doufáme, neztrácíme naději. Nesvádíme to na někoho jiného. To ne já, to ten druhý?

23. března Sv. Turibia z Mongroveja, biskupa

Narodil se roku 1538 ve Španělsku. Vystudoval práva v Salamance a stal se, třebaže byl dosud laik, předsedou inkvizičního tribunálu v Granadě. V roce 1580 odejel v hodnosti arcibiskupa do Limy v Peru. Cítil s

Svátky svatých - životopisy a promluvy

domorodými Indiány, učil se jejich jazykům a chránil je před přehmaty Španělů. Svolal celkem 12 synod, aby byli kněží co nejlépe připraveni na svou odpovědnou práci. Zvláště 3. sněm v Limě (1582-83) měl základní význam pro celou Latinskou Ameriku. Většinu času strávil na vizitačních cestách po své diecézi, při poslední zemřel 23. března 1606 v Santiagu de Miraflores v malé kapli uprostřed domorodců. V následujícím roce bylo jeho tělo převezeno do Limy a roku 1726 byl prohlášen za svatého.

25. března Zvěstování Páně (slavnost)

Dnešní slavnost připomíná den, kdy byl anděl poslán k Panně Marii a zvěstoval jí, že se má stát matkou Mesiáše, Syna Božího.

Ústředním bodem oslavy je tajemství vtělení věčného Slova, počátek naší spásy. Proto v těsné blízkosti Velikonoc prosíme, aby se na nás projevila síla vykoupení (srv. modlitba po přijímání). Na Východě se tento svátek slavil už kolem roku 550, v Římě byl zaveden v 7. století.

Připomínáme si dne velkou událost v dějinách spásy. Boží Syn se stal člověkem, Boží láska vstoupila do lidských dějin. Je to tak veliký okamžik, že my křesťané dnes v hluboké úctě poklekáme, když tuto pravdu víry vyznáváme ve vyznání víry. Spásný čin Boží už se nedá zastavit - Syn Boží už je jedním z nás.

Je to zvláštní, tak veliká událost a tak utajená, tak skrytá před zraky lidí. Je to i paradoxní. Národ, starozákonní lid Boží, který čekal Mesiáše, který čekal po celá staletí jej nakonec přehlédli. Nepřijali ho. „Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali“, říká apoštol Jan ve svém evangeliu. (J 1,11) Jejich víra se ubírala nesprávným směrem, byla plná zvyků, lidských představ a návyků. Zákoníci a farizejové poslouchali sami sebe, své učení a tak přehlédli toto skryté tajemství.

Toto poznání nás dnes vede k vážnému zamyšlení nad námi křesťany, nad naší vírou, nad naším prožíváním křesťanství.

Bůh k nám přichází tak jako tehdy k Marii. Vstupuje do našeho života i v nás chce dokonale uskutečnit spásu. Jsme připraveni?

Mlčení a naslouchání připravilo Pannu Marii na Zvěstování.

To je klíč k velikému tajemství. Mlčení ji připravilo. Lidé kolem ní, zákoníci a farizejové neuměli mlčet a naslouchat Bohu. Proto mu neporozuměli a nepřijali ho.

To je problém i dneška. Veliký hluk světa nám nedovoluje pořádně vnímat svět Boží, hlas Pána. Neslyšíme proto tak dobře a jasně slovo Boží, kterému zde přicházíme naslouchat. Měli bychom se více snažit ztišit, naplnit se Božím pokojem, aby se do nás vtělila vnímatelně Boží láska. Projeví se to velikou radostí a změnou našeho života.

Svatá Maria, Matko Boží, pomoz nám umět se ztišit a naslouchat Bohu v modlitbě!

2. dubna Sv. Františka z Pauly, poustevníka

Narodil se roku 1416 v Paole v Kalábrii. V sedmnácti letech se uchýlil do jeskyně u Cosenzy a tam žil v naprosté odloučenosti. Založil poustevnickou kongregaci, změněnou později v přísný řád Nejmenších bratří, zvaných také pauláni. Na pozvání krále Ludvíka XI. odešel do Francie, aby ho připravil na křesťanskou smrt. Tam také 2. dubna 1507 zemřel v Plessis lés Tours. V roce 1519 byl prohlášen za svatého.

4. dubna Sv. Izidora, biskupa a učitele církve

Narodil se kolem roku 560 u Sevilly ve Španělsku. Brzy ztratil otce a o jeho výchovu se staral starší bratr, sevillský arcibiskup Leandr. Po jeho smrti se stal jeho nástupcem (kolem roku 600). Svolával koncily do Toleda, duchovní metropole Španělska. Pro lepší vzdělání svých kněží zřizoval školy a knihovny. Byl rádcem visigotských králů a 7. století v jeho vlasti se po předchozím úpadku stalo dobou nového rozkvětu. Jeho

Svátky svatých - životopisy a promluvy

nejrozsáhlejší (12svazkové) dílo "Etymologie" je souhrnem starověké moudrosti. Zemřel 4. dubna 636 v Seville. Jeho ostatky byly v 11. století převezeny do Leonu, kde byla postavena bazilika nesoucí jeho jméno.

5. dubna Sv. Vincence Ferrerského, kněze (památka)

Narodil se v roce 1350 ve Valencii ve Španělsku, v sedmnácti letech vstoupil k dominikánům, stal se knězem (1379) a učitelem filozofie a teologie. Upoutal pozornost probošta kapituly ve Valencii, Pedra de Luna, pozdějšího kardinála, a ten ho (1390) získal, aby svým vlivem podporoval avignonského papeže Klementa VII. Když Pedro de Luna dosedl jako Benedikt XIII. na avignonský papežský trůn (1394), povolal ho k sobě jako kaplana a zpovědníka. Tam poznal hrozivé účinky církevního rozkolu a pokoušel se přimět Benedikta XIII., aby odstoupil. Když se mu to nepodařilo, opustil Avignon (1399) a dvacet let cestoval Španělskem, jižní Francií, severní Itálií a Švýcarskem a všude horlivě vybízel k pokání a nápravě života. V době kostnického koncilu (1414) odmítl poslušnost avignonskému papeži a horlil pro jednotu církve. Na své poslední kazatelské cestě zemřel 5. dubna 1419 ve Vannes v Bretagni. V roce 1455 byl prohlášen za svatého.

7. dubna Sv. Jana Křtitele de la Salle, kněze (památka)

Narodil se 30. dubna 1651 v Remeši ve Francii. Pocházel ze zámožné rodiny a měl devět sourozenců. Stal se knězem (1678) a doktorem teologie (1680). Rozhodl se, že se bude věnovat především výchově mládeže. Zakládal školy pro děti z chudých rodin, a aby pro ně měl dost učitelů, založil kongregaci Školských bratří (1684). Vyučování v mateřské řeči místo latiny, zákaz tělesných trestů, školení dělníků při jejich povolání, zakládání obecných škol, zřizování učitelských ústavů, stálý zřetel na lidové vrstvy - to všechno byly novoty, které narážely na odpor. Zemřel 7. dubna 1719 v Rouenu. Za svatého byl prohlášen v roce 1900.

11. dubna Sv. Stanislava, biskupa a mučedníka (památka)

Narodil se kolem roku 1030 v polském městečku Szczepanowski. Po studiích v Paříži se stal knězem a v roce 1071 krakovským biskupem. Plnil své povinnosti jako dobrý pastýř a nemohl mlčet k pohoršlivému způsobu života tehdejšího krále Boleslava II. Ten sice slíbil, že napraví své chování, ale nezanechal svých výstředností. Biskup ho veřejně exkomunikoval. Král přesto dále přicházel na bohoslužby, přišel za biskupem i do kostela sv. Michala na krakovské předměstí a tam ho vlastní rukou probodl mečem 11. dubna 1079. Po deseti letech bylo světcovo tělo přeneseno do katedrály a v roce 1253 byl prohlášen za svatého.

13. dubna Sv. Martina I., papeže a mučedníka (památka)

Narodil se v Todi v Umbrii. Strávil nějaký čas jako kněz a papežský legát u císařského dvora v Konstantinopoli. V roce 649 se stal papežem a téhož roku na lateránské synodě odsoudil bludnou nauku monotheletistů, zavrženou už na II. konstantinopolském koncilu (553). Hájil katolickou víru, že Kristus jako dokonalý člověk měl kromě božské vůle také vůli lidskou. Císař Konstans II. ho dal zatknout (653) a násilím dopravit do vězení v Konstantinopoli. Tam ho odsoudili k smrti, ale rozsudek mu změnili ve vyhnanství. Odvezli ho na Taurický Chersones (dnešní Krym), kde vysílen útrapami zemřel (656). Je to poslední papež - mučedník.

21. dubna Sv. Anselma, biskupa a učitele církve

Narodil se roku 1033 v severoitalském městě Aostě. Vstoupil do benediktinského kláštera v Le Bec ve Francii (1060). Když tamní převor a jeho velký učitel Lanfrank odešel jako arcibiskup do Canterbury, stal se jeho nástupcem (1063), a později i opatem (1078). V roce 1093 byl také on povolán na uprázdněný arcibiskupský stolec v Canterbury, odkud musel dvakrát do vyhnanství. Je autorem mnoha filozofických, teologických a mystických spisů, takže dostal název "otec scholastiky". Zemřel 21. dubna 1109 v Canterbury. V roce 1720 byl prohlášen za učitele církve.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

23. dubna Sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka

Pocházel z českého knížecího rodu Slavníkovců. Narodil se kolem roku 956 na hradě Libici. Devět let (972-981) strávil v Magdeburku v blízkosti arcibiskupa Adalberta, který mu při biřmování dal své jméno. Roku 981 přijal kněžské svěcení z rukou prvního pražského biskupa Dětmara a po jeho smrti nastoupil na jeho místo (983). Do jeho diecéze patřilo kromě Čech a Moravy také Slezsko, část jižního Polska a dnešního Slovenska. Horlivě usiloval o odstranění různých dobových zlořádů, a tím proti sobě poštvál část kléru a některé mocné šlechtice. Proto požádal, aby byl zproštěn úřadu, a vstoupil v Římě do benediktinského kláštera (990). Na přání papeže se vrátil do Prahy (992) a založil benediktinský klášter v Břevnově. Při návratu z druhého pobytu v Římě dostal zprávu o vyvraždění svého rodu (995) a odešel hlásat evangelium pohanským Prusům (996). Jeho misionářská činnost však skončila hned na samém začátku: sedm Prusů ho 23. 4. 997 probodlo svými oštěpy. Z Hnězdna, kde byl pohřben, byly jeho ostatky slavnostně převezeny do Prahy (1039).

24. dubna Sv. Jiří, mučedníka

Z historických pramenů se o Jiřím ví jen to, že kolem roku 304 podstoupil mučednickou smrt v Lyddě (blízko dnešního Tel Avivu) a nad jeho hrobem byla postavena bazilika. Ostatní zprávy o jeho životě nejsou věrohodné. Jeho úcta se rychle rozšířila na Východě i na Západě, zvláště v Řecku, Rusku a v Anglii. Jeho památka se u nás kvůli svátku sv. Vojtěcha už od nepaměti překládá z 23. dubna na dnešní den.

24. dubna Sv. Fidela ze Sigmaringenu, kněze a mučedníka

Fidel se narodil v roce 1578 v Sigmaringen v Německu a jmenoval se Marek Roy. Vystudoval filozofii a práva a působil jako právník v alsaském Kolmaru. V roce 1612 se stal knězem a při vstupu do řádu kapucínů ve Freiburgu přijal jméno Fidel. Byl poslán jako misijní kazatel do švýcarského kantonu Graubünden. Vyzýval věřící k náboženské jednotě a politické svornosti, ale rozvášnění kalvínci ho 24. dubna 1622 v Seewisu před kostelem po kázání přepadli a zabili. Za svatého byl prohlášen v roce 1746.

25. dubna Sv. Marka, evangelisty (svátek)

Měl dvě jména: hebrejské Jan a římské Marek (Sk 12,12). Jeho matce Marii patřil v Jeruzalémě dům, v němž se scházeli Ježíšovi učedníci; má se za to, že se tam konala i poslední večeře (Mk 14,14) a příprava na seslání Ducha svatého (Sk 1,13). Spolu se svým příbuzným Barnabášem doprovázel sv. Pavla na jeho první apoštolské cestě (Sk 12,25), ale z Perge v Pamfýlii se vrátil zpět do Jeruzaléma (Sk 13,13). Potom odešel s Barnabášem na Kypr (Sk 15,39) a později byl s Pavlem v Římě (Flm 24; Kol 4,10); 2 Tim 4,11). Byl žákem apoštola Petra a podle jeho kázání napsal evangelium. Snad byl oním chlapcem, o němž se zmiňuje při vyprávění o Ježíšově zatčení v Getsemanské zahradě (Mk 14,51-52). Připisuje se mu založení církevní obce v Alexandrii, kde také zemřel mučednickou smrtí. Jeho ostatky byly v 9. století přeneseny do Benátek.

28. dubna Sv. Ludvíka Marie Grignona z Montfortu, kněze

Narodil se roku 1673 v bretaňském městečku Montfortu ve Francii. Po vysvěcení na kněze (v Paříži, 1700) působil na různých místech v západní Francii. Obracel pozornost zejména k učení o Věčné Moudrosti, o Kristu vtěleném a ukřižovaném a o cestě svatosti přivádějící k Ježíšovi skrze Marii. Papež Klement XI. ho jmenoval apoštolským misionářem Francie zaplavené tehdy jansenismem. Spolu s blah. Marií Ludvíkou Trichetovou založil (1715) kongregaci Dcer Moudrosti, věnující se ošetřování nemocných a vyučování, a položil základ mužské řeholní komunity, která si později dala jméno Montfortská Mariina společnost. Zemřel 28. IV. 1716 v Saint - Laurent - sur - Sevre. Mezi jeho nejznámější spisy, které zanechal v rukopisu a byly vydány až později, patří pojednání „O pravé pobožnosti k Panně Marii“ (1842) a „Láska věčné Moudrosti“ (1842). Za svatého byl prohlášen v roce 1947.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

28. dubna Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka

Narodil se v roce 1803 ve francouzském městě Cuetu. Po vysvěcení na kněze (1826) se nějaký čas věnoval duchovní správě v diecézi Belley. Potom vstoupil do řeholní společnosti maristů a byl poslán jako misionář na ostrov Futunu v Polynésii (o Vánocích 1836). Výsledky, kterých dosáhl, neodpovídaly úsilí vynaloženému na překonávání překážek, a přece byly příčinou nenávisti, s níž starší generace sledovala změny dosavadních náboženských zvyklostí. Když přijal křesťanství syn místního náčelníka, dosáhl hněv vrcholu a misionáře ubili k smrti 28. dubna 1841. Stal se prvomučedníkem celé Oceánie a v roce 1954 byl prohlášen za svatého.

29. dubna Sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve (památka)

Narodila se 25. 3. 1347 v Sieně ve střední Itálii. Už jako děvče vstoupila do III. řádu sv. Dominika. Zasloužila se o návrat papeže z Avignonu do Říma (1377), usmiřovala rozbroje a usilovala o obnovu náboženského života. Neuměla sice číst ani psát, ale diktovala spisy vynikající zdravou naukou a duchovní vroucností. Zemřela 29. dubna 1380 v Římě. V roce 1461 byla prohlášena za svatou a 4. 10. 1970 za učitelku církve.

30. dubna Sv. Zikmunda, mučedníka

Zikmund se narodil na sklonku 5. století. Zásluhou viennského arcibiskupa sv. Avita přešel od ariánství ke katolické víře. Po smrti svého otce se stal burgundským králem. V prchlivosti dal popravít svého syna z prvního manželství, ale vzápětí toho litoval a konal přísné pokání. Založil klášter v St. Maurice-en-Vallais ve Švýcarsku a soustředil v něm mnichy, kteří se rozdělení do pěti skupin ve dne v noci střídali v nepřetržitém zpívání žalmů. Je to dnes jediné místo v Evropě, kde od té doby bez přerušení trvá řeholní společenství. Roku 523 byl zajat francským králem Chlodomirem a v následujícím roce spolu s manželkou a dvěma syny utopen ve studni. Jeho tělo bylo přeneseno do kláštera sv. Mořice a větší část jeho ostatků přinesl odtud Karel IV. do pražské katedrály (1365).

30. dubna Sv. Pia V., papeže

Pius V. se narodil roku 1504 v Bosco poblíž Alessandrie v severní Itálii. Vstoupil k dominikánům, stal se knězem (1528), biskupem (1556) a od roku 1566 byl papežem. Důsledně prováděl reformy tridentského sněmu. Vydal katechismus (1566), breviář (1568) a misál (1570). Také přesně stanovil pravidla pro modlitbu růžence a zavedl svátek Panny Marie Růžencové (7. 10.) na poděkování za vítězství křesťanů nad Turky u Lepanta (1571). Zemřel 1. 5. 1572.

2. května Sv. Atanáše, biskupa a učitele církve (památka)

Narodil se kolem roku 295 v Alexandrii v Egyptě. Doprovázel jako jáhen svého biskupa na nicejském koncilu (325). Když se sám stal alexandrijským patriarchou (328), statečně a vytrvale hájil víru v Kristovo božství, jak bylo definováno v Niceji, proti stoupencům alexandrijského kněze, bludaře Aria. Ani šikanování ze strany císaře, ani ustrašenost ostatních biskupů, ani několikrát opakované vyhnanství nezlomilo jeho odhodlání. Využíval nuceného pobytu mimo diecézi (celkem asi 20 let) k písemnému vysvětlování a šíření pravé víry. Podporoval rozvoj mnišství a sepsal "Život sv. opata Antonína". Zemřel 2. května 373 v Alexandrii.

3. května Sv. Filipa a Jakuba, apoštolů (svátek)

Filip pocházel z Betsaidy a patřil mezi učedníky Jana Křtitele. Byl jedním z prvních, kdo šli za Ježíšem (Jan 1,43-44). Získal ihned Natanaela, pozdějšího apoštola Bartoloměje, a přivedl ho k Ježíšovi (Jan 1,45-46), byl při nasycení zástupů z pěti chlebě (Jan 6,5.7). Na něho se obrátili pohanští poutníci, když chtěli vidět Mistra

Svátky svatých - životopisy a promluvy

(Jan 12,21). Žádal Krista, aby apoštolům ukázal nebeského Otce (Jan 14,8). Synoptická evangelia a Skutky apoštolů uvádějí pouze jeho jméno v seznamu apoštolů. Další zprávy o jeho životě nejsou věrohodné.

Jakub, syn Alfeův, je rovněž jedním z apoštolů (Mt 10,3; Mk 3,18; Lk 6,15; Sk 1,13). Předpokládá se, že je totožný s Jakubem, "bratrem Páně" (srv. Mt 13,55; 27,56; Mk 6,3; 15,40), prvním představeným křesťanské obce v Jeruzalémě (Sk 12,17; 15,7.13; 21,18; Gal 1,19; 2,9.12), autorem jedné z epištol (Jak 1,1), o němž Josephus Flavius píše, že byl roku 62 ukamenován na popud židovského velekněze Annáše II. (Ant. 20,9,1). Tuto možnost však nelze bezpečně prokázat.

Slavení dnešního svátku souvisí s posvěcením římské baziliky Dvanácti apoštolů.

6. května Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka (Na Moravě: Památka)

Narodil se 20. XII. 1576 ve Skočově v těšínském Slezsku. Studoval filozofii v Olomouci a v Praze (1597-1603), teologii ve štyrském Grazu (1604 -1606). Potom uzavřel manželskou smlouvu (3. IX. 1606j ve Velkém Meziříčí, ale už po roce (22. XII. 1107) zřejmě jako vdovec přijal nižší svěcení a v roce 1609 byl v Brně vysvěcen na kněze. Působil v duchovní správě na různých místech, naposled jako farář v Holešově. Za stavovského povstání byl obviněn z velezrady, zatčen a v olomouckém vězení vyslýchán útrpným právem, při němž ho soudci nutili k prozrazení zpovědního tajemství. Zemřel na následky trojího mučení 17. 11. 1620 v Olomouci, kde je i pochován. Pius IX. ho prohlásil za blahoslaveného (3. XI. 1859); oslavy blahorečení se konaly 9. V. 1860. Jan Pavel II. ho při své návštěvě v Olomouci 21. V. 1995 kanonizoval.

8. května Panny Marie, Prostřednice všech milostí

Panna Maria, od věčnosti předurčená za Matku Božího Slova, spolupracovala jedinečným způsobem při Spasitelově díle na obnově nadpřirozeného života v lidských duších a stala se v řádu milosti naší matkou. Toto Mariino mateřství trvá nepřetržitě v plánu milosti až do věčného zakončení spásy všech vyvolených. Ve své mateřské lásce pečuje o bratry svého Syna, kteří ještě putují v mnoha nebezpečích a nesnázích. Proto je vzývána v církvi jako přímluvkyně, pomocnice, záchránkyně a prostřednice. Tato slova je však třeba chápat tak, že nic neubírají ani nepřidávají důstojnosti a účinnosti jediného prostředníka, Krista. (Srv. II. vat. sněm, Konst. o církvi, č. 61-62.) Dnešní památka se začala slavit v Belgii (1921) z podnětu kardinála Merciera a odtud se rozšířila i do některých jiných zemí.

12. května Sv. Nerea a Achillea, mučedníků

Nereus a Achilleus byli římskými vojáky pravděpodobně v době císaře Diokleciána. Protože se stali křesťany, byli popraveni mečem (kolem roku 304). V místě, kde byli pohřbeni, na Ardeatinské cestě v Římě, stojí bazilika nesoucí jejich jména.

12. května Sv. Pankráce, mučedníka

Pankrác zemřel mučednickou smrtí pravděpodobně za Diokleciánova pronásledování křesťanů (kolem roku 304). Podle zpráv z legendy mu bylo teprve 14 let. Nad jeho hrobem na Via Aurelia v Římě byla zbudována bazilika.

14. května Sv. Matěje, apoštola (svátek)

Byl zvolen za apoštola místo Jidáše. Podle vyprávění o této volbě (Sk 1,15-26) chodil s apoštoly po celou dobu od počátku až do Ježíšova nanebevstoupení. O jeho dalším životě nemáme věrohodných zpráv. Jeho ostatky jsou uchovávány v benediktinském klášterním kostele v Trevíru (Trier) v Německu a v bazilice S. Maria Maggiore v Římě

16. května Sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Narodil se kolem poloviny 14. století v Pomuku (později Nepomuku) v Čechách. V letech 1369-1380 byl veřejným notářem a zároveň pracoval v úradě generálních vikářů. Po vysvěcení na kněze byl farářem u sv. Havla (1380-1390) a kanovníkem kapituly u sv. Jiljí (1382-1389) a na Vyšehradě (1389-1393). Arcibiskup Jan z Jenštejna ho jmenoval svým generálním vikářem (1389-1393). Když vyvrcholilo napětí mezi králem Václavem IV. a arcibiskupem, stál na straně arcibiskupa a hájil svobodu a nezávislost církve na králově vůli, zatímco král se snažil ovládnout církev a získat na svou stranu část vyššího duchovenstva. Byl podroben výslechu a mučení za osobní účasti krále. Jeho tělo bylo 20. 3. 1393 vhozeno do Vltavy, potom prozatímně pohřbeno, a později (snad 1396) přeneseno k pohřbení do katedrály. V následujících letech se mluvilo o další příčině jeho mučednické smrti, že totiž nechtěl porušit zpovědní tajemství. V roce 1721 byl prohlášen za blahoslaveného a 19. 3. 1729 za svatého.

20. května Sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze

Narodil se 26. 12. 1751 v Tasovicích u Znojma jako syn českého řezníka Dvořáka. Vyučil se pekařem, ale z touhy po kněžství začal studovat. Několikrát putoval do Říma, vstoupil tam do kongregace redemptoristů a byl vysvěcen na kněze (1785). V letech 1787-1808 působil ve Varšavě a založil tam první klášter redemptoristů severně od Alp. Když Napoleon po dobytí Varšavy zakázal všechna řeholní spolčenství, přesídlil "apoštol Varšavy" do Vídně. Jako kazatel, duchovní správce a zpovědník měl značný vliv na všechny vrstvy obyvatelstva. Protože nechtěl přijmout zásady tehdy módního osvícenského josefinismu, podle nichž se měla církev stát nástrojem v rukou panovníka, byl dán pod policejní dohled. Na sklonku života dosáhl souhlasu k působení redemptoristů na rakouském území (20. 4. 1820). Sám se však toho dne nedožil, zemřel 15. 3. 1820. Jeho tělo bylo později (1862) přeneseno do kostela Panny Marie Na Nábřeží a v roce 1909 byl prohlášen za svatého.

18. května Sv. Jana I., papeže a mučedníka

Pocházel z Toskánska a stal se papežem v roce 523, kdy Itálii ovládal gótský král Theodorich. Ten stál na straně ariánů a chtěl se jich zastat i u císaře Justina I. Proto poslal do Konstantinopole výpravu, kterou musel vést papež jako králův legát. S výsledkem jednání však nebyl spokojen a dal papeže po návratu o hladu držet ve vězení v Ravenně, až tam 18. května 526 zemřel.

20. května Sv. Bernardina Sienského, kněze

Narodil se roku 1380 v Massa Marittima u Sieny ve střední Itálii. Po studiích církevního práva a po uzdravení z nemoci, kterou byl postižen při ošetřování nemocných morem (1400), vstoupil do františkánského řádu (1402). Stal se knězem (1404), vynikajícím lidovým kazatelem a šířitelem úcty k Jménu Ježíš. Nemluvil o pohromách zvěstujících konec světa, jak bylo tehdy zvykem, nýbrž o Ježíši Kristu a jeho božské lásce. Několikrát byl nařčen z bludařství, ale pokaždé byla uznána jeho nevina. Jako řádový představený (1438-1442) se účastnil všeobecného sněmu ve Florencii. Zemřel 20. května 1444 v Aquile a už v roce 1450 byl prohlášen za svatého.

25. května Sv. Bedy Ctihodného, kněze a učitele církve

Beda Ctihodný se narodil kolem roku 673 na území benediktinského kláštera ve Wearmouthu v severní Anglii. V sedmi letech byl do tohoto kláštera dán na vychování, krátce nato přešel do nově založeného kláštera v Jarrowě. Tam se stal v devatenácti letech jáhnem. Učil v klášterní škole a začal s profesionální svědomitostí psát dějiny církve v Anglii; dokončil je v roce 731. Po vysvěcení na kněze (703) psal po vzoru starých církevních Otců komentáře k Písmu svatému. Jak sám napsal, jeho radostí bylo studovat, vyučovat a psát. Zemřel 26. května 735. V roce 1899 byl prohlášen za učitele církve.

25. května Sv. Řehoře VII., papeže

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Sv. Řehoř - narodil se kolem roku 1028 v Toskánsku, jmenoval se Hildebrand a až do roku 1048 žil jako benediktinský mnich. Potom se stal rádcem papežů reformátorů a po zvolení za papeže (1073) pokračoval v jejich díle. Bojoval proti svatokupectví, nekázní duchovenstva a laické investitūře. Císař Jindřich IV. se nechtěl zříci práva jmenovat biskupy a opaty, dal zvolit vzdoropapeže (1080) a obsadil Řím (1084). Papež se uchýlil do Salerna, kde 25. května 1085 zemřel a byl pohřben.

25. května Sv. Marie Magdalény de' Pazzi, panny

Marie Magdaléna de' Pazzi se narodila roku 1566 ve Florencii. Vstoupila do kláštera karmelitek (1582) a v roce 1584 složila slavné sliby. Od té doby procházela mnoha bolestnými očistnými zkouškami a dosáhla vysokého stupně mystického života. Měla různá vidění, při nichž hlasitě promlouvala, a její spolusestry sebraly několik svazků zpráv o těchto extázích. Vytrvale prosila za obnovu církve a ukazovala sestřím cestu k dokonalosti. Zemřela 25. května 1607 ve Florencii a v roce 1669 byla prohlášena za svatou.

26. května Sv. Filipa Neriho, kněze (památka)

Narodil se 21. 7. 1515 ve Florencii jako syn notáře. Kolem roku 1536 přešel do Říma, založil tam společnost pro pomoc chudým a nemocným "Oratorium Boží lásky", věnoval velkou péči mladým lidem. V roce 1551 přijal kněžské svěcení a usiloval o náboženskou obnovu Říma novými pastoračními metodami. Spolu s několika dalšími světskými kněžími začali bydlet společně (1564) a v roce 1575 dosáhli papežského schválení jako kongregace oratoriánů. Zemřel 25. května 1595 a roku 1622 byl prohlášen za svatého.

27. května Sv. Augustina z Canterbury, biskupa

Byl benediktinem v opatství sv. Ondřeje v Římě. Papež Řehoř Veliký ho poslal, aby spolu s dalšími čtyřiceti mnichy hlásal evangelium v Anglii (597). Cestou byl ve Francii vysvěcen na biskupa. Kentský král Ethelbert mu postoupil poblíž Canterbury pahorek s pozemky na stavbu opatství a katedrály a přijal křest. Z prvních křesťanských století se tam do té doby udrželo křesťanství jen v hornatých oblastech Skotska a Walesu. Položil tedy základy organizační struktury církve v Anglii a podle pokynů papeže dbal při šíření křesťanství místních zvyklostí. Podařilo se mu získat velkou část obyvatelstva a vychovat domácí kněze. Zemřel 26. května kolem roku 605.

30. května Sv. Zdislavy (V Čechách: Památka)

Narodila se kolem roku 1220 v Křižanově na Moravě a stala se manželkou Havla z Lemberka v Podještědí. podporovala stavbu dominikánských klášterů v Jablonném a v Trutnově. Proslula dobročinnou láskou k chudině a péčí o vlastní děti. Zemřela na začátku roku 1252 a byla pochována v klášterním kostele v Jablonném v Podještědí. Za blahoslavenou byla prohlášena v roce 1907 a za svatou 21. V. 1995 při návštěvě papeže Jana Pavla II. v Olomouci.

31. května Navštívení Panny Marie

Dnešní svátek věnuje pozornost setkání matky Mesiáše s matkou jeho Předchůdce (Lk 1,39-56). Tuto událost připomíná liturgie v době adventní přípravy na slavnost Narození Páně. Sv. Bonaventura složil rýmované officium (1286), které se pak slavilo ve františkánském řádu 2. července. V Čechách se tento svátek slavil poprvé 28. 4. 1387. Zavedl ho arcibiskup Jan z Jenštejna (1386) a složil pro něj vlastní latinské texty. Na jeho naléhání rozšířil papež Urban VI. slavení tohoto svátku pro celou církev (1389) a stanovil pro něj den 2. července. Při úpravě kalendáře podle ustanovení II. vatikánského sněmu (1969) bylo přihlédnuto k přání Jana z Jenštejna, aby se tento svátek slavil v době mezi Zvěstováním Páně a Narozením Jana Křtitele. Zároveň jím vrcholí měsíc květen, věnovaný v lidové zbožnosti úctě Panny Marie.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Mariina cesta k Alžbětě je na jedné straně výrazem radosti, na druhé straně vyjadřuje starost. Můžeme to zcela prostě vyjádřit tak, že se Maria jde pochlubit své tetě, když už také ví, že také ona bude matkou. Jde jí také potěšit a jde jí také pomoci. Jako by nám svým spěchem do hor říkala: Sdělená radost dvojnásobná radost, sdělená starost poloviční starost. Jako by nám chtěla názorně ukázat, jak se s bližními máme radovat a stejně tak, jak máme sdílet jejich starosti a pomáhat jim je řešit. Má to být proto, aby radostí bylo více a na druhé straně, aby se starosti alespoň zdály menší, když už je odstranit nemůžeme. Snažme se o to, abychom sdíleli radost i starosti těch, kdo jsou kolem nás.

Sobota po 2. neděli po Seslání Ducha svatého: Neposkvrněného Srdce Panny Marie

Hlasatelem úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie byl už sv. Jan Eudes (zemřel 1680). Liturgickou oslavu dovolil Pius VII. (1800-1823) a Pius XII. po zasvěcení celého lidstva tomuto Neposkvrněnému Srdci (31. 10. 1942) rozhodl, aby se od roku 1944 tento svátek slavil v celé církvi 22. srpna. Dnešní den byl vybrán proto, že bezprostředně následuje po slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Pod symbolem Srdce prokazuje církev úctu k lásce Ježíšovy Matky k Bohu a jejímu Synu a zároveň k její mateřské lásce k celému lidstvu.

1. června Sv. Justina, mučedníka (památka)

Narodil se na začátku 2. století v samařském Sichemu (dnešní Nablus). Pocházel z řecké pohanské rodiny. Po přijetí křtu se věnoval vyučování a obhajobě křesťanské nauky. Jako nejstarší křesťanský teolog, snažící se spojit řeckou platónskou filozofii s křesťanstvím, zanechal po sobě několik spisů, z nichž nejznámější jsou dva - "Apologie" a "Dialog s Tryphonem". V nich podal svědectví o liturgii, katechezi a o víře ve skutečnou přítomnost Krista pod svátostnými způsoby. Otevřel si v Římě filozofickou školu, ale byl udán, že je křesťanem, předvolán před soudce a spolu s pěti dalšími muži a jednou ženou podstoupil kolem roku 165 mučednickou smrt.

2. června Sv. Marcelina a Petra, mučedníků

Oba zemřeli v Římě mučednickou smrtí kolem roku 304 a byli pohřbeni na Via Labicana. Císař Konstantin dal nad jejich hrobem postavit baziliku. Papež Damas uvádí v náhrobním nápisu, že jako chlapec mluvil s katem, který je popravil a později se stal sám křesťanem. Byli brzy zařazeni mezi světce jmenované v mešním římském kánonu.

3. června Sv. Karla Lwagy a druhů, mučedníků (památka)

Spolu s dalšími dvanácti mladými křesťany byl zaživa upálen 3. června 1886 a dalších devět bylo umučeno různým způsobem v době od 26. 5. 1886 do 27. 1. 1887. Tito prvomučedníci černé Afriky přijali křest od prvních misionářů z kongregace Bílých otců, kteří přišli do Ugandy v roce 1879. Stali se obětí krutého pronásledování za krále Mwangy a za svaté byli prohlášeni roku 1964.

5. června Sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka (památka)

Narodil se kolem roku 673 v království Wessex v Anglii. Jako benediktinský mnich z kláštera v Exeteru a později v Nurslingu odešel jako misionář na území dnešního Holandska (716) a Německa (718). Jmenoval se Wynfrith, papež Řehoř II. mu dal jméno Bonifác, pověřil ho misijní činností na tomto území (719) a vysvětil ho na biskupa (722) se sídlem v Mohuči. Později se stal arcibiskupem (732) a kladl základy církevní organizace v Bavorsku, Hessensku a Durynsku. Zřizoval kláštery a nová biskupství, svolával synody a vychovával nové misionáře. V roce 754 se vypravil do Fríska na území svého prvního misionářského působení a zemřel tam spolu se svými dvaapadesáti spolupracovníky mučednickou smrtí 5. června u Dokkumu (v dnešním Holandsku). Jeho tělo bylo přeneseno do kláštera ve Fuldě a tam pohřbeno.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

6. června Sv. Norberta, biskupa

Narodil se kolem roku 1080 v Xantenu v Porýní. Jako mladý šlechtic se stal kanovníkem v Xantenu a sekretářem císaře Jindřicha V. V roce 1115 přijal kněžské svěcení a změnil dosavadní způsob života. Spjoval rozjímavou modlitbu s aktivní službou duším. Tento odkaz zanechal i premonstrátskému řádu, jehož začátky sahají k roku 1120, kdy s několika společníky začal žít společně v Prémontré u Laonu v Provensálsku. Od roku 1126 byl arcibiskupem v Magdeburku a tam také 6. 6. 1134 zemřel a byl pohřben v premonstrátském kostele. Za svatého byl prohlášen roku 1582. Jeho ostatky byly přeneseny (1627) do Prahy na Strahov.

9. června Sv. Efréma Syrského, jáhna a učitele církve

Narodil se kolem roku 306 v křesťanské rodině v Nisibis (nynější Nusaibin) v jihovýchodním Turecku. Byl vysvěcen na jáhna, stal se slavným učitelem na škole ve svém rodišti, a později (363) v Edesse (dnešní Urfě) sám založil teologickou školu. Svě spisy psal syrsky. Vykládal v nich Písmo svaté a proti gnostikům, astrologům a manichejcům ukazoval hloubku pravého křesťanského duchovního života. Skládal texty písní, v nichž přístupnou formou vštěpoval prostému lidu náboženské pravdy. Některé z těchto písní se dosud zpívají v syrských bohoslužbách. Jeho dílo je provanuto jemným dechem lásky ke Kristu a k Panně Marii. Byl nazván "harfou Ducha svatého". Zemřel roku 373 v Edesse a v roce 1920 byl prohlášen za učitele církve.

11. června - památka sv. Barnabáše, apoštola

(Pocházel z ostrova Kypru, byl to levita a jmenoval se Josef, jméno Barnabáš mu dali apoštolové (Sk 4,36). Prodal svůj majetek a peníze dal apoštolům pro chudé (Sk 4,37). Ujal se Pavla, když po obrácení přišel do Jeruzaléma, a uvedl ho k apoštolům (Sk 9,27). "Byl to výborný muž, plný Ducha svatého a víry" (Sk 11,24). Později přivedl Pavla do Antiochie (Sk 11,25-26) a doprovázel ho na jeho první apoštolské cestě (Sk 13,2 a násl.). Bývá jmenován dokonce před Pavlem (Sk 11,30; 12,25; 13,2.7; 14,14; 15,12.25). Na apoštolském sněmu v Jeruzalémě hájil názor, že pohanům, kteří se chtějí stát křesťany, se nemá ukládat židovský zákon (srv. Sk 15,1-12). Když se s Pavlem rozešel, vzal s sebou svého příbuzného Marka na Kypr (Sk 15,36-39). Pavel se ještě o něm zmiňuje, když na své druhé apoštolské cestě píše z Efesu do Korintu (1 Kor 9,6).

Bůh si vybírá každého z nás, aby mu svěřil poslání. Poslání třeba prosté, někomu poslání vysoké, ale každého vždycky posílá.

Dnes jsme o tom slyšeli v případě Barnabáše a Pavla. Duch svatý říká shromážděné antiochijské obci : "Oddělte mi Barnabáše a Pavla k dílu, ke kterému jsem je vyvolil." To je i u každého z nás. U každého z nás Pán Bůh říká: Oddělte mi, pošlete mi, vyšlete ho k dílu, ke kterému jsem ho určil. A to je dílo, ke kterému jsme určeni, je našim povoláním.

U někoho velmi prosté, u někoho složité, u někoho vznešené, ale u každého je to dílo, ke kterému je poslán. Máme tedy svůj úděl, i když je to třeba úděl být nemocný, bezmocný, nemít žádný vliv, jenom sloužit každý den, považovat ho za poslání.

A jestliže Kristus Pán řekl:"Zadarmo jste dostali,zadarmo dávejte", pak je potřebné, abychom poslání, které máme vykonávat vykonávali dobře. Abychom je vykonávali, aniž bychom počítali, co nám to vynesou, abychom vždycky jen spoléhali na to, že když si nás Pán vybral a k něčemu poslal, že už najde způsob, jak nám to vynahradí.

Ovšem záleží na tom, jak jeho poslání splníme. Nezáleží na tom, jaké to poslání je, ale jak je splníme. Toho si buďme vědomi a podle toho přijímejme vše z ruky Boží - nepříjemnosti, bolesti, snášení lidí, kteří jsou nám nesympatičtí i prostředí, do kterého nás Pán posílá.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Ve Skutcích apoštolů, z nichž jsme dnes četli, slyšíme o tom, jak Barnabáš nepatří ke sboru dvanácti. Když se Jidáš oběsil, byl přece na jeho místo vyvolen Matěj a tedy Pavel už je vlastně třináctý apoštol a Barnabáš má také označení apoštol.

Je to tak správné? Máme je tak nazývat? Zcela jistě! Je to tradice a potom, vezměme to takhle: apoštol znamená poslaný, oni posláni byli, oni šli hlásat slovo Páně. A také to vztáhněme na sebe.

Každý z nás je vlastně poslaný, každý z nás na určitém místě na Zemi vykonává vůli Boží tak, jak k ní byl od Boha určen. Každý tedy je vlastně apoštol, každý je poslaný. V listě Římanům označuje apoštol Pavel slovem apoštol manžele Androniku a Junia.

Jméno apoštol si může zasloužit každý, ať je to biskup, ať je to kněz, ať je to prostý věřící, který nemá žádné církevní poslání, protože poslán od pána Boha na tuto zemi a do pozemské přítomnosti je každý. Važme si toho a snažme se, abychom toho jména poslaný, poslaný od Pána, byli hodni.

13. června Sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve (památka)

Narodil se kolem roku 1195 v Lisabonu a rodiče mu dali jméno Fernando. Vstoupil do řádu augustiniánských kanovníků a po dokončení studií přijal kněžské svěcení. V roce 1220 se stal františkánem a přijal jméno Antonín. Odešel hlásat evangelium do Afriky, ale brzy onemocněl a musel se vrátit do Evropy. Po krátkém pobytu v klášteře na Sicílii se setkal v Assisi se sv. Františkem (1221), na jeho přání pak v Bologni učil řádové spolubratry teologii. V severní Itálii kázal proti katarům, v jižní Francii proti sektě albigenských, po návratu do Itálie proti lichvářům a zasazoval se o práva chudých. Na jeho kázání přicházely tisíce lidí. Zemřel 13. června 1231 ve svém klášteře v Arcelle u Padovy. Za necelý rok byl prohlášen za svatého a v roce 1946 za učitele církve.

15. června Sv. Víta, mučedníka

Pocházel snad ze Sicílie a za Diokleciánova pronásledování (kolem roku 304) zemřel v mladém věku mučednickou smrtí v jihoitalské Lukánii. Úcta k němu je prastará (už v 5. století), ale o jeho životě nemáme spolehlivých zpráv. Část jeho ostatků byla uchována (od roku 836) v klášteře Korvey nad Weserou, odtud dostal jeho rameno sv. Václav a uložil ho v hlavním pražském kostele, nesoucím jeho jméno. Další ostatky přinesl do Prahy Karel IV. (1355) z Pavie.

19. června Sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa

Narodil se 28. 3. 1811 v Prachaticích. Po vystudování teologie v Českých Budějovicích a Praze odjel do Severní Ameriky, kde byl vysvěcen na kněze (1836) a horlivě působil jako misionář. V roce 1840 vstoupil do kongregace redemptoristů. Stal se biskupem ve Filadelfii (1852). Založil 80 kostelů a asi 100 katolických škol, především pro přistěhovalce z Evropy. Zemřel náhle 5. 1. 1860. V roce 1963 byl prohlášen za blahoslaveného a v roce 1977 za svatého.

19. června Sv. Romualda, opata

Narodil se kolem roku 952 v Ravenně jako syn místního šlechtice. Stal se benediktinem (972), ale brzy začal vést poustevnický život (975). Dlouhá léta cestoval, hledal samotu a snažil se spojit benediktinskou řeholi se způsobem života staroegyptských poustevníků. Zakládal malé mnišské komunity, mezi nimi též v Camaldoli ve střední Itálii (1012), kde později vznikl řád kamaldulských mnichů poustevníků. Zemřel 19. června 1027 ve své poustevně ve Val di Castro poblíž Ravenny. V roce 1032 byl prohlášen za svatého.

21. června Sv. Aloise Gonzagy, řeholníka (památka)

Narodil se 9. 3. 1568 v Castiglione u Mantovy v severní Itálii. Jako prvorozený syn markýze byl nejprve pážetem na florentském dvoře, a potom několik let ve Španělsku. Po návratu domů (1585) se zřekl dědičných práv ve prospěch svého mladšího bratra a vstoupil k jezuitům. Při ošetřování nemocných morem se nakazil a

Svátky svatých - životopisy a promluvy

zemřel 21. června 1591 v Římě. V roce 1726 byl prohlášen za svatého a brzy nato (1729) za patrona studující mládeže.

22. června Sv. Paulína Nolánského, biskupa

Paulín Nolánský se narodil kolem roku 355 poblíž Bordeaux ve Francii, kde byl jeho otec římským úředníkem. Zdědil rozsáhlé pozemky a také jeho žena Terezie, španělského původu, přinesla věnem velký majetek. Po přijetí křtu (389) prodal pozemky a peníze rozdál chudým. Odešel se svou ženou do Španělska a roku 394 byl v Barceloně vysvěcen na kněze. Potom se usadil v Nole v jihoitalské Campanii, tam založil a řídil řeholní společenství a stal se biskupem (411). Snažil se mírnit útrapy obyvatelstva způsobené gótskými nájezdy. Dopisoval si se sv. Augustinem, Ambrožem a Jeronýmem. Byl jedním z největších křesťanských básníků své doby. Zemřel 22. června 431 v Nole.

22. června Sv. Jana Fishera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků

Jan Fisher se narodil roku 1469 v Beverly v Yorkshire. Po studiích v Cambridge se tam stal profesorem a kancléřem univerzity. Od roku 1504 byl biskupem v Rochestru. Staral se svědomitě o své věřící, často je navštěvoval, zvláště chudé a nemocné. Napsal několik spisů proti bludům své doby. Po desetiměsíčním vězení v londýnském Toweru byl 22. 4. 1535 sťat. Krátce předtím ho papež Pavel III. jmenoval kardinálem.

Tomáš More se narodil 7. 2. 1478 v Londýně. Studoval v Oxfordu, oženil se a vychoval jednoho syna a tři dcery. Vynikal bystrostí ducha, humorem a zároveň hlubokou zbožností. Je autorem humanistického spisu "Utopie" (= neexistující místo), v němž vyložil ideální vládní systém. V letech 1529-1532 zastával úřad lorda kancléře. Také on byl uvězněn a 6. 7. 1535 v Londýně popraven.

Oba byli odsouzeni pro velezradu a zemřeli mučednickou smrtí, protože odmítli podepsat prohlášení proti nerozlučitelnosti manželského svazku a uznat svrchovanost krále Jindřicha VIII. nad církví. V roce 1935 byli prohlášeni za svaté.

24. června - Narození sv. Jana Křtitele

Narození svatého Jana Křtitele (slavnost) Jan Křtitel je kromě Panny Marie jediný světec, jehož tělesné narození se v liturgii oslavuje. Už v 5. století se tento den připomínal šest měsíců před narozením Ježíše Krista. Z Lukášova evangelia se vyrozumívá, že Jan byl už před svým narozením naplněn posvěcující milostí, a to tehdy, když přišla Maria k Alžbětě. Byl povolán, aby svým kázáním o Božím království a voláním po obrácení lidu připravil příchod Ježíše Krista. Ježíš od něho přijal křest a jeho první učedníci přišli z okruhu Janových učedníků. Jan se považoval jen za hlas volajícího na poušti, za předchůdce Mocnějšího, který má po něm přijít

Církev obvykle u světců slaví jako svátek úmrtní den, nebo den přenesení, vždy však některý den spojený s odchodem toho kterého světce do slávy nebes. Ve třech případech jsou slavena narození: Narození našeho Pana Ježíše Krista, narození Panny Marie a narození sv. Jana Křtitele. U Pana Ježíše je samozřejmě, proč se slaví jeho narození. S ním přišla spása. U Panny Marie je to proto, že přišla na svět neposkvrněna prvotním hříchem. A sv. Jan? Od nejstarší doby bylo přesvědčení, že sv. Jan byl očištěn už v lůně matčině od dědičného hříchu - a to tehdy, když Panna Maria přišla k Alžbětě a když Písmo svate říká: "Pohnulo se dítě v jejích útrokách." Nejstarší svatí Otcové byli přesvědčeni, že by se bylo nemohlo pohnout, že by nemohlo poznat a pozorovat příchod Páně, kdyby z něj nebyla snata dědičná vina. A tak i u sv. Jana se slaví jeho narození. A to, co slyšíme v evangeliu: Co z toho dítěte bude je dosvědčením toho, že už od samého zrození toto dítě mělo své poslání.

„Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle a připravil Pánu ochotný lid.“

Připravit! Jan byl ten, který měl připravit na příchod Ježíšův. A to je v podstatě také náš úkol, také my máme se připravovat na příchod Ježíšův. Či myslíte, že těm, kteří Ježíše neznají, křesťan, který vzorně žije,

Svátky svatých - životopisy a promluvy

není cestou, přípravou k Pánu Ježíši? Ten, který dodržuje lidské i Božské zákony, že vlastně není cestou, která vede k Pánu Ježíši? Zcela určitě je. A kladme si otázku, zda isme my předchůdci Páně, zda také my důstojně připravujeme k tomu, aby jiní lidé přicházeli ke Kristu. Žijme tak, jak kázal Jan, ne tak, jak kázali třeba velcí učitelé, ale prostým denním životem, který už tím, že je Kristův, ke Kristu ukazuje.

27. června Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve

Narodil se kolem roku 370. Zprvu žil jako mnich, ale po smrti svého strýce se stal nástupcem na stolci alexandrijského patriarchy (412). Proti konstantinopolskému patriarchovi Nestorovi hájil (429) učení, že Kristus je pravý Bůh i pravý člověk v jedné osobě, a jeho Matka Panna Maria je tedy Matkou Boží. Měl také hlavní podíl na odsouzení nestoriánského bludu na všeobecném sněmu v Efesu (431). Byl jedním z největších teologů a exegetů křesťanského Východu. Bojoval proti bludům a za vyhlazení pohanství s nezkrotnou prudkostí a všemi prostředky, takže mu to někteří jeho současníci vyčítali. Zemřel 27. června 444 v Alexandrii.

28. června Sv. Ireneje, biskupa a mučedníka (památka)

Narodil se kolem roku 130 ve Smyrně a byl žákem sv. biskupa Polykarpa. Později (177) se stal jako kněz o maloasijské křesťany, kteří se usadili v jižní Galii, aby udržovali obchod mezi Východem a Západem. Zakrátko se stal biskupem v Lyonu a bránil křesťanskou víru proti gnostikům. Ve svém hlavním spisu "Proti bludným naukám" hájil oprávněnost církevní tradice a hierarchie. Velmi též přispěl k usmíření sporu o den slavení Velikonoc. Na jeho prosby kolem roku 190 odvolal papež Viktor I. tresty, které předtím vyhlásil proti asijským církevním obcím slavícím (až do 3. století) Zmrtvýchvstání Páně přímo v den prvního jarního úplňku. Zemřel kolem roku 200 pravděpodobně mučednickou smrtí.

29. června - Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů

Sv. Petra a Pavla, apoštolů (slavnost) Petr pocházel z Betsaidy a jako jeho bratr Ondřej byl rybářem (Jan 1,44; Mk 1,16). Jmenoval se Šimon, syn Janův, a jméno Kéfas, to je v překladu Petr (Skála), dostal od Krista (Jan 1,42; Mt 16,18). Byl ženatý a bydlel v Kafarnau (Mk 1,21.29-30; srv. 1 Kor 9,5). Spolu s Jakubem a Janem byl svědkem vzkříšení dcery Jairovy, Ježíšova proměnění i úzkosti v Getsemanské zahradě (Mk 5,37; 9,2; 14,23). Přes svůj slib věrnosti Krista třikrát zapřel (Mk 14,29-31.66-72), ale Ježíš i po svém vzkříšení potvrdil, že mu svěřuje vedení své církve (Jan 21,15-19; srv. Mt 16,16-19; Lk 22,31-32). Po Ježíšově nanebevstoupení převzal vedení jeho učedníků (Sk 1,15-26) a po seslání Ducha svatého první veřejně promluvil k celému shromáždění (Sk 2,14-40). Navštívil první křesťanské obce a přijal první pohany do církve (Sk 8,14-25; 9,32-10,48). Nějaký čas působil v Antiochii (srv. Gal 2,11), a nakonec v Římě, kde také byl podle starého podání v době císaře Nerona (64-67) ukřižován hlavou dolů.

Pavel pocházel z židovské rodiny (Řím 11,1; Flp 3,5), která se usadila v Tarsu a získala tam římské občanství (Sk 21,39; 22,3.28). Jeho židovské jméno bylo Šavel (Sk 9,11), druhé jméno, Pavel, se poprvé objevuje až při jeho druhé apoštolské cestě (Sk 13,9). Byl žákem slavného rabína Gamaliela a sám se projevoval jako horlivý farizeus (Sk 22,3; 23,6; Flp 3,5-6). U bran Damašku se z pronásledovatele stal hlasatelem Kristova učení (Sk 9,1-22; 22,5-21). Na svých apoštolských cestách založil velký počet křesťanských obcí ve východním Středomoří. Byl s'tat mečem v Římě (64-67).</P> Dnešní den se slaví jako jejich společný svátek už od poloviny 3. století

vigilie

Ga 1,11-20

Evangelium, které jsem přijal není dílo lidské.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Jak skvělé myšlenky a touhy člověka provázejí. Jak mnohdy stojíme v situaci, že bychom zachránili svět a vyřešili všechny jeho problémy.

A do této naší snahy, do nejhlubších lidských tužeb po míru, spravedlnosti, odpuštění a lásce zaznívají jako blesk s čistého nebe slova: „Evangelium, které jsem přijal není dílo lidské.“

A my najednou stojíme před skutečností, kterou jsme mnohdy vnímali jako z říše pohádek a která se naplnila při stavbě Babylonské věže. Prostě Bůh to chce jinak. Není to naše starost a naše nápady jak tyto palčivé problémy vyřešit.

A také vidíme, jak nešťastná řešení člověk vymyslel na zmírnění sociálních problémů v minulém století. Jak člověk trpí za tu svou snahu: „Aby se jeho děti měli lépe.“ A zapomínáme na skutečnost danou člověku po hříchu v ráji: „V potu své tváře budeš dobývat chléb.“

A podobně to platí i v oblasti duchovní. V poslední době jsme svědky snahy návratu k prvotní církvi, v reformačních společenstvích spojené s touhou po sedmi svátostech a apoštolské posloupnosti (tedy návratu ke svátostnému kněžství).

Jsou to skutečnosti, které lidským rozumem nepochopíme a musíme dát za pravdu Ježíšovým slovům: „Duch vane, kam chce.“ Ale jak my, pochopíme Boží záměry. Uvědomíme si, že nejde jen to se zviditelnit různými akcemi ale že je potřeba se modlit?

Svátky svatých - životopisy a promluvy

ve dne

2T 4, 6-8.17-18

Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království.

Čeho chceme v životě dosáhnout.

K čemu chceme být zachráněni.

Pro co chceme žít.

Mít pro co žít.

Co je oním „co“?

Dnešní slavnost svatých apoštolů nám dává možnost nalézat naše pokusy o odpověď na tyto otázky. Ano - nalézat - protože naše odpověď nemůže a ani nesmí být jedna.

Vnímáme pomíjivost hodnot tohoto světa i společenského (a církevního postavení) tváří tvář smrti.

Ano, to co prožíváme, co nás baví a těší, a naopak i sužuje a trápí, jednu pomine.

Tak jako pominula radost i soužení apoštolů. Oni šli za svým povoláním, šli za Kristem, měli i svůj pohled, dokázali se nepohodnout, ale vše bylo, pro šíření Božího království. Zápasili, prožívali nepochopení od svých nejbližších.

Jak tato slova jsou podobná a jak hluboce se dotýkají i našeho životního úsilí.

Jejích vítězný závěr dnes společně slavíme, jaký bude ten náš?

Prosme, abychom se radovali spolu s nimi v Božím království.

V den slavnosti

"Za koho lidé pokládají Syna člověka?" otázal se Pán svých učedníků. Oni mu odpověděli; "Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků." Tolik názorů a mylných domněnek, když jde o Krista! Jen jeden odpověděl správně, Petr; "Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého." A s Petrem ostatní apoštolové. A s Petrem a apoštolů my, církev. Už po dva tisíce let to opakuje církev, přes všechna tak zvaná vědecká popírání a přes všechny útoky: "Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého. A „ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou.“

Petr a církev patří neoddělitelně k sobě, Petr je základ, na kterém spočívá církev. Petr, muž víry, muž, který opouští všechno a jde za Kristem (Mt 19, 17). Petr, který za císaře Nerona s radostí dává svůj život za svého Pána a Mistra, který je spolu s Pánem ukřižován. Jemu dal Pán "klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi." (Mt 16, 19)

Jemu, apoštolovi, je dána nejvyšší moc nad církví. Církev Kristova je pouze ta, kde je Petr ve své osobě, ve svých nástupcích. Pekelné mocnosti sice útočí proti Petrovi a církvi: ale "brány pekla ji nepřemohou", neboť je postavena na Petrovi.

Jsme-li jedno s Petrem, jsme postaveni na Petrovi. Nemusíme se bát. Musíme jen děkovat za to, že známe Petra, že jsme postaveni na něm jako na základu a starat se jen o to, abychom zůstali dokonale spojeni s Petrem, s církví na něm založenou a vždy více vrůstali do Petra a jeho církve.

"Za koho lidé pokládají Syna člověka?" I dnes, v naší době? A ať mluví jakkoli, my se držíme Petra a vyznáváme: "Ty jsi Kristus, Syn Boha živého." "Ty jediný jsi Svatý. Ty jediný jsi Pán. Ty jediný jsi Svrchovaný, Ježíši Kriste se svatým Duchem ve slávě Boha Otce. Amen." "Ty jsi cesta, pravda a život" (J 14, 6).

Ve společenství s Petrem, s církví, s Římem, s biskupem, s církevní autoritou je naše síla, velikost a jistota. Slavením eucharistie vcházíme vždy hlouběji do tohoto společenství.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

30. června Svatých prvomučedníků římských

Císař Nero je dal popravit během prvního pronásledování křesťanů v Římě, po požáru města v roce 64, jak o tom svědčí pohanský římský historik Tacitus (Annales 15,44) a sv. Klement I. ve svém listu Korint'ánům (kap. 5-6). Byli umučeni různým způsobem většinou v Neronově cirku na úpatí Vatikánského pahorku. Mezi nynějším hřbitovem a Svatopetrskou bazilikou označuje kámen v dlažbě místo, kde uprostřed tohoto cirku stál obelisk, přenesený v roce 1568 na Svatopetrské náměstí před bazilikou.

3. července - svátek Sv. Tomáše, apoštola

Kromě seznamů apoštolů (Mt 10,3; Mk 3,18; Lk 6,15 a Sk 1,13) zmiňuje se o něm pouze Janovo evangelium (11,16; 14,5-7; 20,24-29; 21,2). Ostatní zprávy o jeho životě nejsou věrohodně podloženy. Podle syrské tradice hlásal evangelium v této oblasti. Věřící syromalabarského obřadu na západním pobřeží Indie si říkají "křesťané svatého Tomáše". Ve 3. století byly jeho ostatky přeneseny do Edessy (v dnešním jihovýchodním Turecku). Od 6. století se tam slaví dnešní den jako výročí tohoto přenesení

Myšlenka dnešního čtení, že spočíváme na základech, kterými jsou apoštolové a že tvoříme budovu, jejímž základním kamenem je náš Pán Ježíš Kristus se opakuje o svátcích apoštolů častěji, ale dnes, o svátku sv. Tomáše, nám říká něco zvláštního. Být jedním z kamínků, které jsou ve stavbě Božího domu, na základech apoštolských znamená následovat apoštoly, znamená to jít za nimi, být takoví jako oni.

Dnes ze můžeme apoštolem Tomášem oslovit jeho známým: "Pán můj a Bůh můj." V tom je to, v čem máme Tomáše následovat, to je to, v čem jsme a máme být jeho žáky, totiž ve vyznávání našeho Pána. Nevidíme ho v jeho lidské přirozenosti, nemluví k nám svým lidským hlasem, ale přesto je mezi námi a na nás je, abychom ho vyznali nejen touto větou, ale svým životem.

4. července Sv. Alžběty Portugalské

Pocházela z aragonského královského rodu, narodila se v roce 1271 a na křtu dostala jméno své prarabyně sv. Alžběty Uherské. Ve 12 letech byla provdána za portugalského krále Dionýsia a měla dvě děti. Několikrát zprostředkovala smíření, a tak zabránila válce. Podporovala kláštery a dobročinné ústavy. Po smrti svého manžela (1325) vstoupila do třetího řádu sv. Františka. Zemřela 4. VII. 1336 v Estremozu a v roce 1625 byla prohlášena za svatou.

4. července Sv. Prokopa, opata

Narodil se kolem roku 970 v Chotouni u Českého Brodu. Původně byl slovanským světským knězem, stal se benediktinem a později (kolem roku 1009) se rozhodl pro přísnější život poustevníka v lesní pustině u Sázavy. S pomocí knížete Oldřicha a jeho syna Břetislava I. tam kolem roku 1032 založil klášter a stal se jeho opatem. Zemřel na Sázavě 25. 3. 1053 a papež Inocenc III. ho roku 1204 prohlásil za svatého. V sázavském klášteře se pěstovala slovanská bohoslužba jako dědictví po Velké Moravě (až do roku 1096).

5. července Sv. Cyrila, mnicha, a Metoděje, biskupa, patronů Evropy

Oba pocházeli ze Soluně, a dříve než přišli pozváni knížetem Rostislavem na Velkou Moravu (863), působili nějaký čas jako misionáři u Chazarů na Krymu. Odtamtud přinesli ostatky sv. papeže Klementa I. nejprve do Konstantinopole, potom je vzali s sebou na Moravu a donesli je až do Říma (867). Aby mohli slavit bohoslužby v řeči lidu, jemuž měli hlásat evangelium, přeložili bohoslužebné knihy a Písmo svaté do slovanského jazyka. Postarali se také o výchovu svých žáků, aby jejich dílo mělo pokračovatele. Jejich svátek se od 14. století slavil u slovanských národů 9. 3., v roce 1863 byl přeložen na 5. 7. a roku 1880 rozšířen pro celou církev. Papež Jan Pavel II. je 31. prosince 1980 prohlásil za spolupatrony Evropy.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Cyryl se narodil kolem roku 827 jako nejmladší ze sedmi dětí. Jeho křestní jméno bylo Konstantin. Byl vychován v Konstantinopoli a tam také vyučoval a působil v diplomatických službách u císařského dvora. Pro slovanský jazyk vytvořil staroslověnské písmo. Na Moravě působil celkem 4 až 5 let. V Římě vstoupil do kláštera a přijal jméno Cyril. Zemřel 14. 2. 869 a byl pohřben v bazilice sv. Klementa.

Metoděj je rovněž řeholní jméno, původně se jmenoval snad Michal. Nejprve působil ve státní správě ve Slovany osídlené části byzantské říše. Kolem roku 840 dal přednost řeholnímu životu. Doprovázel svého mladšího bratra na Velkou Moravu a do Říma. Tam ho papež Hadrián II. vysvětil na kněze (868) a jmenoval ho arcibiskupem pro území Velké Moravy a Panonie (869). Pokračoval v díle, které se svým bratrem započal, a pokřtil českého knížete Bořivoje. Zemřel 6. 4. 885 a byl pohřben na velkomoravském Velehradě.

**„Slyšte slovo, od Boha přišlo,
slovo, jež krmí lidské duše,
slovo, jež sílí srdce i rozum,
slovo, které vede k poznání Boha.“**

(Proglas 24-27)

Toto je začátek proglasu k tzv. Čtveroevangeliu, tedy ke čtyřem evangeliím, které svatí bratři přeložili do slovanského jazyka. Tento proglas byl nejspíš složen Konstantinem-Filozofem, kterému běžně říkáme sv. Cyril. K čemu nás právě tento proglas vede, nabádá nás k tomu, abychom si vážili slova Božího. Svatí bratři solunští k nám totiž křesťanskou víru nepřinesli. Ta na Moravě už byla nejméně 70 let před nimi. Jen v Čechách byla před nimi, ne tak dlouho. Roku 845 byli pokřtěni čeští velmožové v Řezně. I když se toto jejich křesťanství ještě neudrželo, přece jenom bylo prvním vstupem na českou půdu. V tomto případě to znamená skoro 20 let před příchodem sv. Cyrila a Metoděje. Tedy věrozvěsty je můžeme nazývat jen v širším slova smyslu, ale jsme jim vděční právě za Písmo svaté.

Písmo svaté bylo do středoevropského jazyka přeloženo právě od nich vůbec poprvé. Tedy jejich písmo, které přinesli, se stalo základem znalosti Písma svatého pro všechny Slovany, tedy také pro nás. A toho si vážme, protože Písmo svaté je skutečný zdroj veškeré moudrosti, jak to Konstantin filozof říká:

„Slovo, jež krmí lidské duše,
slovo, jež sílí srdce i rozum,
slovo, které vede k poznání Boha.“

Nejlépe a nejdůstojněji uctíme památku sv. Cyrila a Metoděje, když budeme mít úctu k Písmu svatému, tedy k tomu slovu, které oni přeložili, k slovu, které oni přinesli, k slovu, které je schopno živit i naši duši, i naše srdce, i náš rozum.

6. července Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice

Narodila se 16. 10. 1890 v obci Corinaldu v provincii Anconě. Dětství trávila ve Farriere di Conca u Nettuna. Po smrti otce (1900) konala domácí práce a pečovala o mladší sourozence, aby se matka mohla věnovat práci na poli. V jednom domě s nimi bydlel vdovec Serenelli se svým synem Alessandrem. Tento mladík se ji několikrát pokoušel přinutit, aby mu byla po vůli. Když odmítla, pobodal ji nožem (5. července 1902), takže následujícího dne zemřela v nemocnici v Nettunu. Před smrtí svému vrahovi odpustila a on po odpykání trestu ve vězení začal žít novým životem jako pomocník v jedné kapucínské ošetrovně. Ještě za života své matky byla v roce 1950 prohlášena za svatou.

11.července - svátek Sv. Benedikta, opata, patrona Evropy

Narodil se kolem roku 480 ve středoitalské Umbrii. Po studiích v Římě odešel do hor, žil jako poustevník v jeskyni poblíž Subiaka a založil v okolí dvanáct malých klášterů. Po třech letech přesídlil se skupinou mnichů na Monte Cassino (529), založil tam klášter a sepsal řeholní pravidla. Jeho řehole se stala základem západního mnišství. Zemřel 21. 3. 547 na Monte Cassinu. Dnešní den slavili benediktini už od 8. století jako výročí přenesení jeho ostatků. Papež Pavel VI. ho 24. 10. 1964 prohlásil za patrona Evropy

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Svatého Benedikta někteří nazývají posledním Římanem. Označují tak kromě sv. Řehoře Velikého, který dokázal zachránit z antické kultury to, co za zachránění stálo a to převedl do nového ekonomického a sociálního pádu. Sv. Benedikt žil mezi léty 480-528. To byla bouřlivá doba. Všechno se v Evropě hroutilo. Nové národy ze severu a z východu přicházely do staré Evropy a ničily to, co zde bylo: politickou moc i kulturní hodnoty, konečně i náboženství. A v této době plné změn žil svatý Benedikt a nevystoupil jako nějaký vládce, ale jako člověk práce a usebrané modlitby. Je zakladatelem benediktinského řádu, nejstaršího řádu, západní Evropy. Evropa i nyní prožívá přerod, z kterého má jít rovněž nový svět, nový řád. Nevíme kdy, nevíme jakým způsobem, ale ne]pochybně prožíváme stejně důležitou dobu, jako prožívala Evropa v té době, které se běžně říká stěhování národů. A my si můžeme klást otázku : A co my v tom? My, nepatrní, bezvýznamní. Můžeme a máme se držet hesla Benediktova : Modli se a pracuj. Modlitba a práce je základem dobrého života. Prosme tedy za uskutečnění Benediktova : "Modli se a pracuj." A to je pro nás velmi důležité. To je to, co nás posvěcuje, to je to, co nám dává sílu, to je to, co nás vede a nakonec co nám otvírá království Páně.

13. července Sv. Jindřicha

Narodil se v roce 973 v Hildesheimu v Bavorsku. Byl vychován pod dohledem řezenského biskupa sv. Wolfganga. Stal se králem německým (1002) a italským (1004) a roku 1014 císařem římským. Cítil odpovědnost za víru svých poddaných, a proto podporoval misijní činnost a reformní hnutí v církvi. Podporoval zakládání klášterů a nových diecézí. Spolu se svou manželkou Kunhutou založili biskupský kostel v Bambergu, kde jsou oba pohřbeni. Jejich manželství bylo bezdětné, proto se rozhodli žít v naprosté zdrženlivosti. Jindřich II. zemřel 13. července 1024 a za svatého byl prohlášen v roce 1146. Po jeho smrti vstoupila jeho manželka do kláštera benediktinek v Kaufungen a také ona zemřela v pověsti svatosti (1033 nebo 1039).

14. července Bl. Hroznaty, mučedníka

Hroznata se narodil kolem roku 1160 z urozeného českého rodu. Po smrti manželky a syna věnoval své jmění na založení dvou premonstrátských klášterů, mužského v Teplé (1193) a ženského v Chotěšově (kolem roku 1202), a svědomitě se o ně staral. Tříkrát putoval do Říma. Po návratu do Teplé oblékl řeholní šat. Při hájení práv svých řeholních fundací se dostal do sporu s nepřáteli, byl od nich poblíž Hroznětína zajat, odvečen do vězení a 14. 7. 1217 umořen hladem. Jeho tělo bylo pohřbeno v tepelském klášterním kostele a brzy byl sepsán první jeho oslavný životopis (kolem 1259). Za blahoslaveného byl prohlášen v roce 1897.

14. července Sv. Kamila de Lellis, kněze

Kamil de Lellis se narodil 25. 5. 1550 v obci Bucchianicu poblíž Chieti v Abruzzách. Bojoval ve službách benátské republiky proti Turkům. Chtěl zanechat rozmařilého vojenského života a vstoupit ke kapucínům, ale pro vážné onemocnění nemohl být přijat. Během léčení v římské nemocnici pomáhal ošetřovat spolupacienty. Rozhodl se, že zasvětit svůj život tomuto povolání. V roce 1582 založil společenství ošetřovatelů, kteří si říkali "služebníci nemocných" a jako znak začali užívat červený kříž. Z nich později (1591) vznikla řeholní společnost kamiliánů. Velký vliv na jeho duchovní život měl sv. Filip Neri. Ve službě nemocným viděl službu Kristu a nezanechal jí ani po vysvěcení na kněze (1584). Zemřel v Římě 14. července 1614. V roce 1764 byl prohlášen za svatého a roku 1886 za patrona nemocných a umírajících.

15. července Sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve (památko)

Narodil se kolem roku 1218 v Bagnoregiu u Viterba. Studoval, a pak i přednášel filozofii a teologii v Paříži, tam také vstoupil k františkánům (1243). Od roku 1257 byl generálním představeným řádu. Jeho spisy vynikají neobyčejnou hloubkou; zanechal jich po sobě asi 45. Vedle sv. Tomáše Akvinského je nejvýznačnějším teologem středověku. V roce 1273 byl povolán do Říma, aby spolupracoval na přípravě II.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

lyonského sněmu, a stal se biskupem a kardinálem. Zemřel 15. července 1274 v Lyonu. Za svatého byl prohlášen v roce 1482 a za učitele církve roku 1588.

16. července Panny Marie Karmelské

Biblické texty oslavují krásu Karmelu. Na této hoře, zdvihající se na břehu Středozemního moře poblíž dnešní Haify, bránil prorok Eliáš čistotu víry vyvoleného národa. Ve 12. století se tam usadila skupina poustevníků. V obláčku vystupujícím na prosbu Eliáše z moře a přinášejícím spásný déšť (1 Král 18,44) spatřovali předobraz Matky Boží a své řeholní společenství svěřili pod její ochranu. Ve 13. století museli utéci před Saracény do Evropy a dosáhli schválení karmelitánských řeholních stanov. Podle tradice, která se v tomto řádu uchovává, svěřila Panna Maria generálnímu představenému Šimonu Stockovi škapulíř (1251) s příslibem zvláštní ochrany pro ty, kdo ho budou nosit. Památka Panny Marie Karmelské se v karmelitánském řádu slaví od 14. století a v roce 1726 byla její oslava rozšířena na celou církev.

17. července Bl. Česlava a Sv. Hyacinta, kněze

Pocházeli z Polska. Když doprovázeli krakovského biskupa do Říma (1220), setkali se tam se sv. Dominikem a vstoupili do jeho řádu. Řádová kapitula rozhodla (1221), aby se vrátili do Polska a šířili novou řeholi ve své vlasti a v okolních zemích.

Česlav se narodil kolem roku 1180 ve Slezsku a vyrostl v Krakově. Po vysvěcení na kněze se brzy stal kanovníkem v Sandoměři. Když se vracel, už jako dominikán, z Říma do vlasti, zastavil se v Praze (1222) a založil tam první dominikánský konvent při kostele sv. Petra "Na Poříčí". Po návratu do Polska založil konvent ve Vratislavi a stal se tam převorem. Podílel se na založení polské řádové provincie (do níž až do roku 1301 patřily i české země) a v letech 1232-1236 byl druhým polským provinciálem. Zemřel 15. 7. 1242 ve Vratislavi a tam je též pohřben. V roce 1713 byl prohlášen za blahoslaveného.

Hyacint se původně jmenoval Jacko (Jakub), jeho druhé jméno se objevuje až ve 14. století. Narodil se roku 1183 na zámku Lance nad městem Kamieniem. Stal se knězem a kanovníkem v Krakově. Na cestě z Říma do vlasti ho kromě bl. Česlava doprovázeli další dva dominikáni: Němec Heřman, který zůstal jako převor v prvním zaalpském dominikánském klášteře v Korutanech, a Moravan Jindřich, který se stal převorem kláštera v Olomouci. Po návratu do Krakova tam založil klášter při kostele Nejsvětější Trojice. Později odešel zakládat nové klášterní domy v Prusku a Pomořanech (v Gdaňsku), čtyři roky strávil v Kyjevě a odtud podnikal misijní cesty do okolí. Zemřel v Krakově 15. 8. 1257 a byl pohřben v klášterním kostele. V roce 1597 byl prohlášen za svatého

21. července Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve

Narodil se 22. července 1559 v Brindisi v jižní Itálii. Jmenoval se Julius César Russo a jméno Vavřinec přijal, když ve Veroně vstoupil ke kapucínům (1575). Studijní pobyt v Padově z něho učinil muže vysoké kultury - mluvil řecky, hebrejsky a několika evropskými jazyky. Byl výborným kazatelem a vynikal apoštolskou horlivostí, úctou k Matce Boží a svátostnému Spasiteli. Na svých misijních cestách se dostal do Maďarska, Rakouska, Čech, Německa, Belgie, Švýcarska, Francie, Španělska a Portugalska. V Praze založil první kapucínský klášter u kostela Panny Marie Andělské (1599) a podruhé tam byl pozván už jako generální představený řádu, jímž byl v letech 1602-1605. Zemřel 22. července 1619 v Lisabonu. V roce 1881 byl prohlášen za svatého a roku 1959 za učitele církve.

22. července Sv. Marie Magdalény (památka)

Pocházela z Magdaly na západním břehu Tiberiánského jezera. V evangeliu je uváděna jako první mezi ženami, které doprovázely Ježíše a jeho učedníky (Lk 8,2-3). Spolu s Pannou Marií, apoštolem Janem a dalšími ženami stála pod Ježíšovým křížem (Jan 19,25; srv. Mt 27,56 a Mk 15,40) a byla při jeho pohřbu (Mt 27,61; Mk 15,47). V neděli pak časně ráno byla mezi ženami, které přišly k prázdnému hrobu (Mk 16,1; Lk 24,10), setkala se se vzkříšeným Ježíšem a měla zprávu o tom oznámit jeho učedníkům (Jan 20,1-18; srv. Mk 16,9). Od doby sv. Řehoře Velikého ztotožňovala západní liturgie Marii Magdalénu s dalšími dvěma ženami: s Marií,

Svátky svatých - životopisy a promluvy

sestrou Lazara a Marty (Lk 10,38-41; Jan 11,1 a násl.; 12,1 a násl.; srv. Mk 14,3-9 a Mt 26,6-13) a s nejmenovanou hříšnicí u stolu v domě farizea (Lk 7,36-50); východní liturgie však tyto tři ženy důsledně rozlišuje. Památka sv. Marie Magdalény se v západní církvi slaví od 12. století.

23. července Sv. Brigity, řeholnice (svátek)

Narodila se 7. 10. 1303 ve Finstadu u Uppsaly ve Švédsku. Pocházela z rodiny spřízněné se švédským královským rodem. Už ve třinácti letech byla provdána; měla osm dětí, mezi nimi i budoucí sv. Kateřinu Švédskou. Stala se františkánskou terciářkou a po smrti manžela žila asketickým životem. Dala podnět k založení řádu, který nese její jméno. Ve svých spisech vyprávěla o svých mystických zážitcích a viděních; cisterciáci v klášteře Alvastra je překládali ze švédštiny do latiny a Tomáš ze Štítného pořídil z nich výběr v českém překladu (1391-1400). V roce 1349 odešla do Říma, kde se setkala (1368) s císařem Karlem IV. a papežem Urbanem V.; snažila se přemluvit papeže, aby se přestěhoval z Avignonu do Říma. Zemřela 23. července 1373 v Římě a její tělo bylo převezeno do švédské Vadsteny a tam pohřbeno. Za svatou byla prohlášena v roce 1391.

25. července Sv. Jakuba, apoštol (svátek)

Je často uváděn spolu se svým bratrem, apoštolem Janem. Oba byli rybáři a jejich otec se jmenoval Zebedeus (Mt 4,21; Mk 1,18-20; Lk 5,10); jejich matka Salome (srv. Mt 27,56 a Mk 15,40) patřila do skupiny žen, které doprovázely Ježíše a jeho učedníky. Měli zřejmě prudkou povahu (srv. Mk 3,17 a Lk 9,54). Spolu s Petrem byli svědky vzkříšení dcery Jairovy, Ježíšova proměnění a úzkosti v Getsemanské zahradě (Mk 5,37; 9,2; 14,33). Kromě seznamů apoštolů zmiňují se o něm evangelia ještě při dalších příležitostech (Mt 20,20-28; Mk 1,29; 10,35-45; 13,3; Jan 21,2). Zemřel jako první z apoštolů; Herodes Agrippa I. ho dal v Jeruzalémě o Velikonocích kolem roku 44 popravit mečem (Sk 12,2). V 9. století byl v dnešním Santiagu de Compostella ve Španělsku objeven hrob sv. Jakuba. Kostel postavený na tom místě se stal jedním z největších světových poutních míst.

26. července Sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie (památka)

Písmo svaté jejich jména neuvádí, známe je pouze ze starobylé tradice, sahající do 2. století. Úcta k sv. Anně se začíná šířit na Východě od 6. století a v 10. století i na Západě. Památka sv. Jáchyma se slaví od 16. století.

Skutečnost, že o životě sv. Anny (a sv. Jáchyma) nenajdeme v Písmu svatém ani slovo, pouze ve spisech, které církve nikdy nepřijala jako biblický text popř. v pozdějších legendách naplňuje naše představy rozpaky. Máme skutečně uvěřit těmto mnohdy až pohádkovým představám, anebo máme popřít jakékoliv zmínky o postavách se kterými se na stránkách Písma nesetkáme?

To, že Panna Maria měla rodiče je věc o které není potřeba diskutovat. Jak se jmenovali je věc druhá -a pokud budeme postupovat analogicky jako v jiných souvislostech, tak můžeme s trochou nejistoty říci, že její rodiče se skutečně jmenovali Jáchym a Anna (problémem je spíše transkripce jména mezi hebrejštinou, aramejštinou a řečtinou).

Použijeme-li Ježíšových slovo tom, že strom se pozná po ovoci (Mt 7,16) Pak výsledek života, zbožnosti a obyčejné práce můžeme vidět právě na jejich dceři Panně Marii.

Rozhlédneme-li se po našem kostel, vidíme nejčastější zobrazení sv. Anny a Panny Marie, podtrhující momenty jejich života, kterých si naši předkové všimli a které byli inspirací, příkladem, ale .aké výčitkou při jejich zpytování svědomí.

Modlitba

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Vzdělání - poznání Boha

Otevřenost pro Boha, pro věci Boží

**Dobrý Bože, dej at' se necháme inspirovat životem sv. Anny,
at' dokážeme svá srdce otevřít Božímu působení a modlitba at' se nám stane živým rozhovorem s tebou.
AMEN**

27. července Sv. Gorazda a druhů

Žáci sv. Cyrila a Metoděje: Gorazd, Kliment, Naum, Angelár a Sáva jsou ve východní církvi uctívání spolu se svými učiteli jako "svatí sedmipočetníci". Gorazd pocházel z Moravy, a proto ho sv. Metoděj určil za svého nástupce. O jeho další činnosti nemáme žádné další věrohodné zprávy. Ostatní se po vyhnání z Velké Moravy uchýlili do Bulharska, kde v dnešní západní Makedonii založili na území kolem Ochridu středisko slovanské bohoslužby. Sv. Kliment se tam stal biskupem, zemřel 27. 7. 916 a byl pohřben v ochridském klášteře.

29. července Sv. Marty (památka)

Byla to sestra Lazara a Marie; Ježíš býval hostem v jejich domě (Lk 10,38-42). Dále se v evangeliu objevuje při vzkříšení bratra Lazara (Jan 11,1-44) a v sobotu před Květnou nedělí při hostině v domě Šimona Malomocného (Jan 12,2; srv. Mt 26,6 a Mk 14,3). Jiné zprávy o ní nemáme. Její památku začali slavit františkáni (od roku 1262) v osmý den po svátku Marie Magdalény, ve středověku často zaměňované s Marií, sestrou Lazara a Marty. Od konce 13. století se uvádí v římském kalendáři.

30. července Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitele církve

Narodil se kolem roku 380 v Imole v severní Itálii. Nejprve působil jako jáhen a po roce 424 se stal biskupem v Ravenně, ve městě, které od roku 404 bylo sídlem císařského dvora a ještě v první polovině 5. století se stalo metropolí. Proslavil se svými kázáními, odtud označení Chryzolog (= mluvící zlatá slova). Jeho zásadou bylo: "K lidu je třeba mluvit jazykem lidu". Proti konstantinopolskému bludaři Eutychovi zdůrazňoval autoritu římského biskupa jako nástupce apoštola Petra. Zemřel 31. července po roce 451 v Imole a roku 1729 byl prohlášen za učitele církve.

31. července Sv. Ignáce z Loyoly, kněze (památka)

Narodil se roku 1491 na zámku Loyole v baskické oblasti severního Španělska. Jmenoval se Inigo, ale z úcty k sv. Ignáci Antiochijskému přijal jeho jméno. Když jako voják utrpěl těžké zranění, došlo u něho k hluboké vnitřní proměně (1521). Při pouti na Montserrat a dlouhé odloučenosti v Manrese došel k rozhodnutí věnovat se činnému apoštolátu. Po návratu z pouti do Svaté země (1523) studoval filozofii a teologii v Barceloně, Alkale, Salamance a v Paříži, kde se na Montmartru (15. 8. 1534) spolu se šesti přáteli rozhodl zachovávat obvyklé tři řeholní sliby a buď hlásat evangelium nevěřícím ve Svaté zemi, nebo, nebude-li to možné, dát se zcela do služeb papeže. V roce 1537 byl v Benátkách vysvěcen na kněze a po papežském schválení Tovaryšstva Ježíšova (1540) se stal prvním generálním představeným této řeholní společnosti. Jeho dílo "Duchovní cvičení" ukazuje cestu těm, kdo chtějí žít a pracovat k větší slávě Boží. Zemřel 31. července 1556 a v roce 1622 byl prohlášen za svatého.

1. srpna Sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve (památka)

Narodil se 27. 9. 1696 v Marianelle u Neapole. Pocházel z jedné z nejstarších neapolských šlechtických rodin de' Liguori. Měl velké a všestranné nadání i vlohy pro básnictví, hudbu a malířství. V 16 letech dosáhl doktorátu občanského i kanonického práva a stal se vyhledávaným advokátem. Ve 27 letech se dopustil omylu, který se pro něj stal podnětem k přemýšlení o nedostatečnosti lidské spravedlnosti. Po vysvěcení na kněze (1726) začal působit mezi nejnižšími lidovými vrstvami v Neapoli a okolí. Setkal se s jejich neuvěřitelnou

Svátky svatých - životopisy a promluvy

nevědomostí a zanedbaností, a to ho přivedlo k rozhodnutí založit (1732) pro práci mezi nimi kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristů). Mnoho času strávil na kazatelně a ve zpovědnici. Jeho asketické a mravoučné spisy vznikaly z praktické potřeby ukazovat, jak správně křesťansky žít. Ve svém nejznámějším díle "Theologia moralis" se staví proti jansenistické přemrštěné přísnosti a hájí zdravý střed mezi rigorismem a laxismem. Jako biskup v S. Agata dei Goti (1762-75) se staral především o zdokonalení kněží a lidové misie. Když vyčerpán prací téměř oslepl a ohluchl a trpěl těžkým revmatismem, strávil posledních 12 let života v klášteře v Nocera dei Pagani (jižně od Neapole), kde také 1. srpna 1787 zemřel. V roce 1839 byl prohlášen za svatého, 1871 za učitele církve a 1950 za patrona zpovědníků a moralistů.

2. srpna Sv. Petra Juliána Eymarda, kněze

Narodil se roku 1811 v La Mure-d'Isère poblíž Grenoble ve Francii. Od raného mládí často setrval před svatostánkem. V roce 1834 byl vysvěcen na kněze a začal působit v duchovní správě. Vstoupil do řeholní společnosti maristů (1839), kde se stal provinciálem a generálním vizitátorem. V roce 1856 založil v Paříži řádové společenství eucharistiánů a krátce na to (1858) kongregaci služebnic Nejsvětější svátosti. Vykonal mnoho pro šíření úcty a lásky k eucharistii. Zemřel 1. VIII. 1868 ve svém rodném městě. Za svatého byl prohlášen v roce 1962.

2. srpna Sv. Eusebia z Vercelli, biskupa

Narodil se na začátku 4. století v Sardinii. V Římě přijal kněžství a kolem roku 345 byl poslán do Vercelli v severní Itálii jako tamější první biskup. Zvláštní pozornost věnoval kněžím a těm, kdo se připravovali na kněžství. Neohroženě hájil víru v Kristovo božství proti ariánům, a byl proto poslán do vyhnanství (355). V Palestině, Kapadocii a horním Egyptě se dostal do styku s nejživějšími křesťanskými centry té doby. Po návratu do své diecéze (363) usiloval o obnovu křesťanského života svých věřících. Zachovalo se několik jeho dopisů, které posílal císaři, kněžím a věřícím. Zemřel 1. srpna 371, byl pohřben ve své katedrále a brzy po smrti byl uctíván jako svatý.

4. srpna. Sv. Jana Marie Vienneye, kněze (památka)

Narodil se srpna 5. 1786 v obci Dardilly u Lyonu. Vyrůstal v době francouzské revoluce, s náboženskými pravdami se mohl seznamovat pouze v rodině nebo neveřejným způsobem, číst a psát se začal učit až v 17 letech. Pod vedením faráře z blízké farnosti Ecully se připravoval na kněžství a po vysvěcení v grenobelském semináři (1815) u něho začal působit jako kaplan. V roce 1818 mu byla svěřena zanedbaná venkovská farnost v Arsu; jeho upřímná zbožnost a horlivá láska k duším ji dokázaly proměnit v ohnisko náboženského života. Nebyl teologem ani řečníkem, většinu času strávil ve zpovědnici a před svatostánkem. Ročně přicházelo za ním do Arsu až sto tisíc lidí. Toužil po řeholním životě, ale z poslušnosti zůstal ve své farnosti až do smrti (4. srpna 1859). V roce 1925 byl prohlášen za svatého a 1929 za patrona kněží v duchovní správě.

5. srpna. Posvěcení římské baziliky Panny Marie

Bazilika Santa Maria Maggiore v Římě je jedním z nejstarších a nejvýznamějších mariánských kostelů na Západě. Dřívější název "Panny Marie Sněžné" má původ v legendárním vyprávění, že místo, kde měl být kostel postaven, se v srpnu pokrylo sněhem. Baziliku zbudovanou papežem Liberiem (352-366) přestavěl Sixtus III. (432-440) jako památku na koncil v Efesu (431), kde byl pro Pannu Marii výslovně potvrzen titul Matka Boží. Hadrián II. zde (867) v přítomnosti sv. Cyrila a Metoděje položil na hlavní oltář slovanské bohoslužebné knihy, a tak je schválil a povolil jejich užívání.

6. srpna Proměnění Páně (svátek)

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Zprávu o Proměnění Páně připomíná v liturgii evangelium druhé neděle postní (Mt 17,1-9; Mk 9,2-10; Lk 9,28-36). Čtvrtá zpráva je obsažena v 2. listu sv. Petra (1,10-21). Svátek soustřeďuje pozornost na tuto událost, na Kristův královský majestát a na naše budoucí oslavení. Na Východě se slavil už od 5. století, na Západě porůznu od 9. století, jako všeobecně závazný byl zaveden v roce 1457 po odražení tureckých vojsk u Bělehradu. Dnešní den je pravděpodobně výročním dnem posvěcení baziliky na hoře Tábor, která je od 3. století ztotožňována s horou, o níž se mluví v evangeliích.

„Ale máme něco spolehlivějšího, totiž výroky proroků, a děláte dobře, když na ně dbáte jako na světlo, které svítí na temném místě, dokud se nerozbřeskné den a jitřenka vám nevzejde v srdci.“ /2 Petr 1, 19/

My sami víme, že na své zážitky a dojmy jsme patřičně hrdí, autor dnešního prvního čtení jakoby nám říkal: „A myslíš, že vše, co prožíváš je opravdu skutečnost, nebo to nejdůležitější v tvém životě. A většina z nás prožila již vystřízlivění z toho, jak jsme tu, nebo onu věc či událost pochopili, a ono to bylo ve skutečnosti úplně jinak.

A to se již dostáváme k dnešnímu úryvku evangelia. Dnešní úryvek evangelia předchází rozhovor Pána Ježíše s učedníky, který končí Ježíšovými slovy: „**»Amen, pravím vám: Někteří z těch, kdo tady stojí, neokusí smrt, dokud neuvidí, že Boží království přišlo v celé (své) slávě.«**“ /Mk 9, 1/

Pán Ježíš se také proměnil v přítomnost Mojžíše a Eliáše, aby ukázal apoštolům, že je završením dějin spásy, že je Boží syn a přesto se tak poníží a půjde na smrt kříže.

Východní církve dnes v liturgii zpívá:

„Proměnil ses na hoře a tvoji učedníci, pokud toho byli schopni, patřili na tvou slávu, Kriste, Bože, aby pochopili, až tě uvidí ukřižovaného, že tvé utrpení je dobrovolné a aby hlásali světu, že ty jsi opravdu záře Otce.“

A reakce učedníků je zřejmá: „**.....uvažovali mezi sebou, co to znamená vstát z mrtvých.**“ /Mk 9, 10b/

I nás, každého čeká uvažování, co to znamená obětovat se, darovat se - v manželství, v rodině, v kněžství, řeholním životě, ale především jako křesťané.

Boží království přišlo v celé své slávě, již je mezi námi - v lásce a pokoji skrze Ježíše Krista. Od nás to chce jedině: spolupráci. Ne jako apoštolové, když na vlastní pěst - ve zmatku chtějí stavět stany. I když budme upřímní, kdo z nás by při podobné situaci alespoň takto zareagoval.

„To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!“

To je program na celý náš život, a dnes ve spojitosti s prvním čtením výzva k častějšímu setkání s Kristem při četbě Písma svatého.

Amen.

7. srpna. Sv. Sixta II., papeže, a druhů, mučedníků

Císař Valerián vydal (257) příkaz, aby biskupové, kněží a jáhnové byli popravováni bez soudního přelíčení ihned po dopadení. Věřícím laikům měl být zkonfiskován majetek, a pokud byli císařskými úředníky, měli být odsuzováni k nuceným pracím. V té době se stal papežem římský kněz Sixtus, o němž jeho současník sv.Cyprián napsal, že byl dobrý a mírumilovný. Když 6. srpna 258 slavil bohoslužby v kapli Kalistových katakomb, byl zabit přímo na svém biskupském stolci. Spolu s ním byli s'ati také čtyři jeho jáhnové (Januáriu, Magnus, Vincenc a Štěpán). Další dva římsští jáhnové (Felicissimus a Agapit) byli usmrceni téhož dne v sousedních katakombách a poslední z nich, arcijáhen Vavřinec, po krutém mučení o čtyři dny později. Teprve

Svátky svatých - životopisy a promluvy

po roce se odvážili skrývající se římsí kněží zvolit nového papeže (Dionýsia) a po císařově smrti (260) nastala pro křesťany doba 40 let poměrného klidu.

7. srpna Sv. Kajetána, kněze

Kajetán se narodil roku 1480 ve Vicenze v severní Itálii. Vystudoval práva (1504) a stal se úředníkem papežské kurie (1506). Všechny volný čas věnoval modlitbě a návštěvám nemocnic. V roce 1516 byl vysvěcen na kněze. Později (1518) odešel z Říma a v Benátkách založil nemocnici pro nevléčitelně nemocné. Po pěti letech založil spolu s Janem Petrem Caraffou, biskupem v Chieti, kongregaci kněží, kteří měli žít v naprosté chudobě a sloužit náboženskému vzdělání duchovenstva a lidu. Říkalo se jim teatini (podle latinského názvu chietské diecéze) nebo také kajetáni. Z pověření papeže Klementa VII. spolupracovali také na reformě breviáře a misálu. Kajetán zemřel 7. srpna 1547 v klášteře v Neapoli. Za svatého byl prohlášen v roce 1671. Po jeho smrti se teatini rozšířili i do okolních zemí, zvláště když se (1555) Caraffa stal papežem (Pavel IV.). V roce 1666 se usadili též v Praze a postavili kostel sv. Kajetána (1717).

8. srpna Sv. Dominika, kněze (památka)

Narodil se kolem roku 1170 v obci Calaruega v Kastilii ve Španělsku. Po vystudování teologie se stal kanovníkem v Osmě (1195). Z pověření Inocence III. se snažil přimět albigenské kathary v jižní Francii k jednotě s katolickou církví. Několikrát se měl stát biskupem, ale dával přednost své misijní činnosti. V roce 1215 položil v Toulouse základy řádu kazatelů - dominikánů. Měli slovem i osobním příkladem a životem v chudobě hlásat návrat k evangeliu. Základem jejich řeholních pravidel se stala řehole sv. Augustina. Zemřel v Bologni 6. srpna 1221 a byl pohřben v kostele sv. Mikuláše. V té době měli dominikáni už 60 klášterů v různých zemích Evropy. Za svatého byl prohlášen v roce 1234.

9. srpna Sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy (svátek)

Editha Stein se narodila 12. X. 1891 jako dcera židovských rodičů ve Vratislavi. Při studiu filozofie dlouho hledala cestu od pouhého racionalismu k víře v Boha, až se dopátrala Boží pravdy a 1. 1. 1922 byla křtem přijata do katolické církve. Od té doby pracovala nejprve jako učitelka němčiny, později jako docentka Německého institutu vědecké pedagogiky. V roce 1933 se v Kolíně nad Rýnem stala karmelitkou a k svému křestnímu jménu Terezie přijala jméno Benedikta od Kříže: slavné sliby složila 15. IV. 1938. Protože v Německu zesílilo pronásledování Židů, přijaly ji 31. VIII. 1938 do svého konventu karmelitky v holandském Echtu. Odtamtud byla 2. VIII. 1942, právě když dopisovala své vrcholné dílo "Věda kříže", odvezena do koncentračního tábora v Osvětimi-Březince a pravděpodobně 9. VIII. 1942 usmrcena v plynové komoře a spálena. Papež Jan Pavel II. ji 11. X. 1998 prohlásil za svatou a 1. X. 1999 spolu se sv. Brigitou Švédskou a Kateřinou Sienskou za spolupatronku Evropy.

10. srpna. Sv. Vavřince, jáhna a mučedníka (svátek)

Zpráva o jeho mučení je protkána pozdějšími legendárními prvky, ale už ze 4. století je doloženo, že mu jako arcijáhnovi papeže Sixta II. byla svěřena péče o hmotný majetek a charitativní činnost církve v Římě, a také to, že před smrtí byl mučen ohněm. Tam, kde byl 10. srpna 258 pohřben, dal Konstantin Veliký postavit baziliku. Dnešní bazilika zbudovaná (ve 13. století) na témže místě je jednou z pěti římských patriarchálních bazilik. Celkem mu bylo v Římě postaveno asi 34 kostelů, z nichž některé časem zanikly. Jeho úcta se brzy rozšířila po celé západní církvi.

11. srpna. Sv. Kláry, panny (památka)

Narodila se v roce 1193 nebo 1194 v Assisi a pocházela ze šlechtické rodiny. Rozhodla se následovat příkladu sv. Františka a svých dvou bratraců (Silvestra a Rufína), kteří se k němu připojili. Opustila domov, přijala z rukou sv. Františka řeholní šat (1212) a po krátkém pobytu u benediktinek se usadila v klášteře u sv. Damiána. Ten se pak stal mateřským klášteřem ženské větve františkánského řádu - klarisek. Brzy se k ní připojily další,

Svátky svatých - životopisy a promluvy

mezi nimi i její dvě rodné sestry (Anežka a Beatrice) a po smrti otce i její matka Ortulana. Pro přísnost dodržování naprosté chudoby papežové dlouho váhali s potvrzením její řehole; dočkala se ho až těsně před svou smrtí. Zemřela 11. srpna 1253 po téměř třicet let trvající nemoci, která ji většinou poutala na lůžko. Jejího pohřbu se zúčastnil sám papež Inocenc IV., po dvou letech byla prohlášena za svatou a kostel sv. Jiří, kde byla pohřbena, byl přebudován v baziliku, která nese její jméno. Zachovaly se čtyři dopisy, které poslala do Prahy sv. Anežce České.

13. srpna Sv. Ponciána, papeže, a Hippolyta, kněze, mučedníků

Na začátku vlády císaře Maximina (235) byli oba odsouzeni k nuceným pracím v dolech na ostrově Sardinii a v krátké době tam zemřeli vyčerpání nezdravým prostředím, namáhavou prací a hrubým zacházením. Jejich památka se slavila společně v den, kdy byly za papeže Fabiána (236-250) jejich tělesné pozůstatky převezeny do Říma (13. srpna.): Poncián byl pohřben v Kalistových katakombách a Hippolyt v katakombách při cestě vedoucí do Tivoli (via Tiburtina). Poncián byl papežem v letech 230-235. Císař Alexandr Severus (222-235) se nechoval ke křesťanům nepřátelsky. Byla to doba vnějšího klidu a organizačního upevňování církve, ale zároveň vnitřního rozdělení přímo v Římě. První papežský rozkol skončil teprve krátce před jeho smrtí. Spolu se vzdoropapežem Hyppolitem byl odsouzen k nuceným pracím v dolech. Po deportaci na Sardinii se vzdal papežského úřadu (28. 9. 235) a vyzval římské duchovenstvo, aby si zvolili jeho nástupce. Vzdoropapež následoval jeho příkladu a vybídl své stoupence, aby se podřídili novému papeži. Hippolyt pocházel pravděpodobně z Malé Asie nebo z Alexandrie, byl žákem sv. Ireneje a za papeže Viktora I. (189-199) zaujímal významné postavení jako teolog a církevní spisovatel. Na podstavci sochy, kterou mu jeho příznivci později postavili, je uvedeno jeho 15 spisů z nejrůznějších oborů. Nynější druhá anafora a modlitba pro svěcení biskupa mají svůj základ v jím zaznamenaném textu. Když se stal papežem bývalý otrok Zefyrin (199-217) a za nejbližšího spolupracovníka si vybral jáhna Kalista (také propuštěného otroka), vyčítal mu Hyppolit nepřesné vyjadřování o třech božských Osobách; jeho vlastní výroky však v tomto ohledu také nebyly zcela správné. Po jeho smrti (217) neuznal volbu nového papeže Kalista I. a přešel do otevřeného odboje. Stavěl se proti přijímání kajících odpadlíků zpět do církve a proti manželským sňatkům svobodných žen s otroky. Jako první vzdoropapež setrval v opozici i proti dalším dvěma papežům. Před svou mučednickou smrtí však vyzval své stoupence k obnovení jednoty.

14. srpna. Sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka (památka)

Narodil se srpna 1. 1894 v městečku Zdunska Wola v Polsku. Jmenoval se Rajmund, jméno Maxmilián přijal při vstupu do noviciátu minoritů. Na kněze byl vysvěcen v Římě (1918) a po dosažení doktorátu filozofie a teologie se vrátil do Polska (1919). Zorganizoval apoštolské sdružení "Armáda neposkvrněné Panny", založil centrum tiskového apoštolátu Niepokalanow (západně od Varšavy), působil jako misionář v Japonsku (1930-1936) a po návratu do Polska jako představený kláštera v Niepokalanowě (1936-1939). V roce 1939 byl zatčen, po krátkém propuštění na svobodu znovu uvězněn (1941) a dopraven do koncentračního tábora; tam nabídl svůj život za k smrti odsouzeného spoluvězně a po 21denním mučení hladem byl 14. srpna 1941 v Osvětimi usmrcen fenolovou injekcí. Za svatého byl prohlášen v roce 1982.

15. srpna Nanebevzetí Panny Marie (slavnost)

Když papež Pius XII. (1. 11. 1950) prohlásil za článek víry, že po skončení života "byla neposkvrněná Matka Boží vzata s tělem i duší do slávy nebeské", potvrdil tím to, čemu křesťané už odedávna věřili a co společně oslavovali dnešního dne při bohoslužbách. V Jeruzalémě se slavil dnešní den už v 5. století, od 6. století ho slaví celý křesťanský Východ a od 7. století se začíná slavit v Římě. V pozdějších staletích se stává nejčastějším titulem mariánských kostelů.

Vigilie

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Scházíme se v předvečer Slavnosti Nanebevzetí Panny Marie - slavíme vigilií. Možná nás překvapilo, že jsme slyšeli v prvním čtení o Arše úmluvy, kterou král David přenesl do Jeruzaléma, vždyť přece to nemá s dnešní slavností co dělat.

Ale vzpomeňme si na jedno zvolání z Loretánské litanie, kterou se modlíme během Májových pobožností: **Archo úmluvy, oroduj za nás.**

Panna Maria je archou úmluvy, vždyť ve svém těle nosila a porodila Spasitele světa.

A budeme-li v naší úvaze nad prvním čtením pokračovat, zjistíme, že pokud pro Izraelity byl Jeruzalém, místem vyvoleným ve vyvolené zemi, naší vyvolenou zemí je nebeské království, a oním místem Nový Jeruzalém, jak píše svatý apoštol Jan ve své knize Zjevení: „**A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: »Hle - Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem, a on - Bůh s nimi - bude jejich Bohem.**“ (Zj 21, 2n)

A do tohoto Nového Jeruzaléma, do nebeského království můžeme vstoupit pro zásluhy našeho Pána Ježíše Krista, když přijmeme jeho nabídku a nebudeme k ní lhostejní, proto v dnešním evangeliu: „**Když toto mluvil, zvolala na něho jedna žena ze zástupu: „Blahoslavený život, který tě nosil, a prsy, které tě kojily!“ On však řekl: »Spíše jsou blahoslavení ti, kdo slyší Boží slovo a zachovávají ho.**“ (Lk 11,27n)

Panna Maria je Matkou Ježíšovou, ale ještě větší její ctností je to, že slyšela Boží slovo, poznala Boží pozvání a naplnila je.

A proto byla jako první z vykoupených přijata do slávy nebe, kde na nás všechny pamatuje a s mateřskou přímluvou se o nás stará.

A to co se stalo skutečností v jejím životě: nanebevzetí s tělem i duší, tato radostná naděje je před každým z nás, jenže to od nás vyžaduje, abychom každý den říkali jako Panna Maria: „**Jsem služebnice Páně, at' se mi stane podle slova tvého**“ (srv. L 1, 38), a aby i o nás platilo, že chceme zachovávat s Boží pomocí desatero přikázání. To slovíčko „chceme“ je snad nejdůležitější v životě člověka, když člověk rezignuje, nechce, není mu pomoci.

Prosme o vytrvalost, o snahu, abychom svůj život prožili v Boží blízkosti jako Panna Maria a všichni se sešli v nebeském království.

Slavíme dnes vigilií slavnosti Nanebevzetí Panny Marie - Možná nás překvapilo, že jsme slyšeli v prvním čtení o Arše úmluvy, kterou král David přenesl do Jeruzaléma, vždyť přece to nemá s dnešní slavností co dělat.

Ale vzpomeňme si na jedno zvolání z Loretánské litanie, kterou se modlíme během Májových pobožností: **Archo úmluvy, oroduj za nás.**

Panna Maria je archou úmluvy, vždyť ve svém těle nosila a porodila Spasitele světa.

A budeme-li v naší úvaze nad prvním čtením pokračovat, zjistíme, že pokud pro Izraelity byl Jeruzalém, místem vyvoleným ve vyvolené zemi, naší vyvolenou zemí je nebeské království, a oním místem Nový Jeruzalém, jak píše svatý apoštol Jan ve své knize Zjevení: „**A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: »Hle - Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem, a on - Bůh s nimi - bude jejich Bohem.**“ (Zj 21, 2n)

A do tohoto Nového Jeruzaléma, do nebeského království můžeme vstoupit pro zásluhy našeho Pána Ježíše Krista, když přijmeme jeho nabídku a nebudeme k ní lhostejní, proto v dnešním evangeliu: „**Když toto mluvil, zvolala na něho jedna žena ze zástupu: „Blahoslavený život, který tě nosil, a prsy, které tě kojily!“ On však řekl: »Spíše jsou blahoslavení ti, kdo slyší Boží slovo a zachovávají ho.**“ (Lk 11,27n)

Panna Maria je Matkou Ježíšovou, ale ještě větší její ctností je to, že slyšela Boží slovo, poznala Boží pozvání a naplnila je.

A proto byla jako první z vykoupených přijata do slávy nebe, kde na nás všechny pamatuje a s mateřskou přímluvou se o nás stará.

A to co se stalo skutečností v jejím životě: nanebevzetí s tělem i duší, tato radostná naděje je před každým z nás, jenže to od nás vyžaduje, abychom každý den říkali jako Panna Maria: „**Jsem služebnice Páně,**

Svátky svatých - životopisy a promluvy

at' se mi stane podle slova tvého“ (srv. L 1, 38), a aby i o nás platilo, že chceme zachovávat s Boží pomocí desatero přikázání. To slovíčko „chceme“ je snad nejdůležitější v životě člověka, když člověk rezignuje, nechce, není mu pomoci.

Prosme o vytrvalost, o snahu, abychom svůj život prožili v Boží blízkosti jako Panna Maria a všichni se sešli v nebeském království.

„Všemohoucí, věčný Bože, tvůj vzkříšený Syn Ježíš Kristus vstoupil na nebesa, a tím bylo povýšeno i celé lidstvo; naplň nás radostnou vděčností a nadějí, že pro naše spojení s Kristem také my vejdemo do tvé slávy, neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků.“ (Vstupní modlitba slavnosti Nanebevstoupení Páně)

První čtení nás přivedlo ke zvolání z Loretánské litanie, kterou se modlíme během Májových pobožností: **Archo úmluvy, oroduj za nás.** Panna Maria je archou úmluvy, vždyť ve svém těle nosila a porodila Spasitele světa.

A archa úmluvy patří do Jeruzaléma. Pokud pro Izraelity byl Jeruzalém, místem vyvoleným ve vyvolené zemi, naší vyvolenou zemí je nebeské království, a oním místem Nový Jeruzalém.

Do Nového Jeruzaléma, do nebeského království můžeme vstoupit pro zásluhy našeho Pána Ježíše Krista, když přijmeme jeho nabídku: **„Spíše jsou blahoslavení ti, kdo slyší Boží slovo a zachovávají ho.“** (Lk 11,27n) Panna Maria je Matkou Ježíšovou, ale ještě větší její ctností je to, že slyšela Boží slovo, poznala Boží pozvání a naplnila je. Proto byla jako první z vykoupených přijata do slávy nebe, kde na nás všechny pamatuje a s mateřskou přímluvou se o nás stará.

A to co se stalo skutečností v jejím životě: nanebevzetí s tělem i duší, tato radostná naděje je před každým z nás.

O to prosíme zvláště o slavnosti Nanebevstoupení Páně:

„Všemohoucí, věčný Bože, tvůj vzkříšený Syn Ježíš Kristus vstoupil na nebesa, a tím bylo povýšeno i celé lidstvo; naplň nás radostnou vděčností a nadějí, že pro naše spojení s Kristem také my vejdemo do tvé slávy...“ (Vstupní modlitba slavnosti Nanebevstoupení Páně)

Dobrý Bože,

v pokoře prosíme:

dej nám odvahu jít za tebou,

žít v tvé blízkosti jako Panna Maria,

každý den vyznávat: „Jsem služebník (ice) Páně, at' se mi stane podle slova tvého“ (srv. L 1, 38),

a jednou společně s tebou být v nebeském království. AMEN.

V den slavnosti

Scházíme se na tomto místě proto, abychom všichni společně oslavili slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Ve společenství spolu s celou církví chceme prožít chvíli soustředění a modlitby a projevit svou vděčnost a lásku Bohu.

Hledíme dnes k nebi a máme před očima veliké znamení, ženu oděnou sluncem, jak nám připomnělo dnešní 1. čtení. Cíl našeho pozemského života je v nebi, kde je Maria, v nebi u Boha. Maria je první z nás - vykoupených krví Božího Syna a syna jejího.

Putujeme, jsme poutníci - putující lid Boží.

Vzhlížíme k Marii z cest našeho pozemského putování, obtíženi břemeny bolestí a zklamání, umdléváme pod tíží všedních starostí, různých problémů. Jsme unaveni čekáním a nejistotou, co bude dál. Právě proto si musíme všichni stále znovu připomínat, uvědomit si, že Ona šla stejnou cestou jako my. Cestou utrpení a sebe zřeknutí. Cestou, na které musela ztratit svého milovaného Syna, aby jej znovu dostala, ale už s celou církví jako křesťanka, matka mystického Kristova těla - církve.

Hledíme na Mariinu cestu a vidíme, že to byla cesta veliké naděje. Přemýšlejme dnes právě o této cestě naděje. Většinou se mluví o Mariině víře, o její lásce, ale málo se už mluví o její naději. Maria je nazývána Matkou Naděje. Právě teď, v době, kterou prožíváme, o ní, o naději velmi mnoho potřebujeme slyšet.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Podobně jako Maria i my se snažíme jít za Kristem. Je to cesta náročná, tvrdá, ale co ve světě, když má mít hodnotu nestojí množství potu, práce i krve? Jak tato cesta dozrávání v naději vypadá, nám pomůže pochopit malé podobenství podle vyprávění jedné pohádky z Dálného východu.

Před dávnými časy žila v bájně čínské říši překrásná princezna. Byla jedinou dcerou krále, okouzující a bystrá dívka. Dospěla a nastal čas na vdávání. Rozhodla: Zvolí si muže nejkrásnějšího, nejbystřejšího, nejchytřejšího a nejněžnějšího. Musí být spravedlivý a rozhodný. A tak byli rozesláni poslové, aby oznámili rozhodnutí dvora. V jedné vzdálené provincii bydlel na samotě muž. Nebyl krásný. Rysy jeho obličeje svědčily o krutosti. Byl to ničema a zloděj. Dostal šílený nápad. Zašel k nejlepšímu výrobcí masek v Číně a dal si zhotovit překrásnou a nejpůvabnější masku. Místo ničemníka se před zrcadlem objevil muž ušlechtilého a jemného vzhledu. Takto se vmísil mezi významné muže celé říše. Jakmile ho princezna spatřila, okamžitě jí učaroval. Bylo rozhodnuto. Zvolila si právě jeho. Když se před ní ocitl v jejích komnatách, dostal se podvodník do tíživé situace. Přemýšlel, jak získat čas. A tak nakonec poprosil o roční lhůtu na rozmyšlenou. Rozloučili se.

Od této chvíle už nemohl vést stejný život a chovat se jako dřív. Musel si dávat pozor na každé slovo, musel se učit velkorysosti, naučit se chovat přátelsky a projevovat soucit a pochopení k druhým. Velmi se namáhal, aby dobře hrál svou novou roli. V srdci však planul vztekem, když jej druzí chválili. Velmi dobře znal své já, věděl, co je uvnitř. Jak snadno se lidé dali ovlivnit jeho vnějším vystupováním. K jeho zděšení se velmi rychle přibližoval konec sjednané lhůty. Co si počne? Nakonec se rozhodl, že řekne princezně pravdu. Přišel k ní, padl na tvář k zemi a rozplakal se. Přiznal se, že ji oklamal: "Lituji, že jsem vás po celý rok udržoval v klamu."

Princezna se rozzlobila, ale chtěla udělat ještě pokus. Jak ten muž doopravdy vypadá? Požádala ho, aby si sundal masku a ukázal jí pravou tvář. Se strachem tak učinil. A to se princezna rozzlobila podruhé: "Vždyť ten tvůj obličej je stejný jako ta maska. Jak to?" Bylo tomu skutečně tak. Po celý rok, když ten muž trpěl, bojoval, s námahou se snažil, aby předstíral to, jak vypadá navenek. Každé přemáhání zlého a snaha o dobré působí změnu. Tak i on se změnil. Už to byl jiný člověk. A princezna si ho vzala.

Bratři a sestry, v tom je nesmírně moudré poučení, je to opravdový obraz křesťanského dozrávání. Od křtu sv. do nás byla vtištěna podoba Kristova, my do ní dorůstáme spoluprací s Boží milostí. A právě v tom zrání, na této cestě naděje, že i my dojdeme stejné podoby jako Matka Boží, Panna Maria. Ona sice šla svojí vlastní cestou. Ona mnohdy nevěděla, co bude, nerozuměla, ale žila v naději. A Bůh její naději nezklamal.

Právě toto všechno potřebujeme dnes slyšet, znovu si to uvědomit a procítit. Při pohledu na její cestu: Ježíš, který je jí stratil v chrámě, svatba v Káně Galilejské, ukřížování, vzkříšení, letnice - jsme posilněni, když i my jdeme životem lemovaným bolestí, zklamáním, když ztrácíme své drahé, bojíme se o osud světa.

Vrátíme-li se k oné pohádce, musíme si v té souvislosti připomenout slova apoštola Pavla z listu Efesanům:

„Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil 'vnitřní člověk' a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží. Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen.“ (Ef 3, 14-21)

A jestliže dnes hledíme radostně na Pannu Marii oslavenou a také toužíme dojet do této slávy, pak nepřehlédněme, že i u ní předcházela cesta bolestné naděje. My po ní teď jdeme a Maria jde s námi.

Nanebevzetí Panny Marie. Proč má mít Panna Maria tolik zvláštností. Nepřestává tím být lidskou osobou? Mnoho lidí si klade takové otázky.

Dnešní lidé si většinou nepředstaví něco reálného, skutečného, když je řeč o nebi. A je jim stejně nsnadné si představit Pannu Marii jako skutečnou a pravou lidskou osobu, sympatické děvče, tichou a nenápadnou vesnickou matku. Nereálný obraz Matky Boží vytváří příliš mlhavý pojem o nebi.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Proč je to tak těžké. Dává se vina umělcům - malířům. Povznášeli ji příliš na nebe, do zlatého světa ikon, kam se hodí císařské pláště a královské koruny, ne však plachetka na hlavu a zaprášené ruce beduínské ženy z Orientu.

Moderní umělci proto znovu snesli Bohorodičku z nebe na zemi a představují ji v těch formách a v tom vnějším vzezření, které lépe odpovídá prostředí, ve kterém rostla. A výsledek? Zase je mnoho nespokojenců, kteří rozhořčeně protestují: „To přece není Panna Maria!“

Dává se i vina křesťanům, udělali z Panny Marie ve svých modlitbách někoho mnohem více, než světici.

Bible opakuje často, že vnější může vést k omylu - **kdo nezná srdce, neví o druhém vlastně nic**. Nestačí tedy beduínský kroj k tomu, abychom viděli matku Boží tak, jak skutečně byla, aby se stala v našich očích „normální“ dívkou a ženou.

Psychologové říkají, že je jediná cesta k poznání druhého je vyjít z vlastní zkušenosti: „**podle sebe, soudím tebe**.“ Když chce někdo tvrdit, že byla Panna Maria normální ženou, zeptejme se ho nejdřív, co on sám považuje za normální. Na to je ovšem tisíce názorů. Budou tedy i tisíce a tisíce obrazů Panny Marie. A bude také tisíce a tisíce obrazů křesťanů a rodin, podle lidských představ.

Pro nás zůstává ale jeden jediný obraz, obraz normální a jediný pravdivý obraz člověka - ten, který vyšel z Božích rukou, ten, který Bůh stvořil a jaký ho Bůh chce mít. Není normální, abychom přemalovali a tím tak vylepšili dílo velkého malířského mistra, neboť bychom jej poškodili, znetvořili a tím i zničili. Umělecké restaurování má vždycky za cíl obnovit původní čistotu díla. Tak je tomu i u obrazu, který vytvořil Bůh sám jako svůj vlastní obraz - člověka.

Jsme-li tedy Boží obraz, pak by se náš portrét neměl zásadně lišit od toho, koho představuje, neměl by být přemalován podle někoho jiného, cizího. Toto přetvoření původního Božího obrazu v duši se děje v hříchu. Tehdy se nanáší na staré jemné rysy Božího obrazu divoké barvy Satanovy - a to vše se svolením člověka!!!

Člověk tedy potřebuje opravu, odborné smytí ošklivých nánosů.

Panna Maria napotřebovala opravu - tuto krásu Božího obrazu měla Panna Marii od samého počátku. Byla od počátku svého života vykoupěna, my až od okamžiku křtu, proto byla jako první z věřících vzata z tělem a duší do slávy nebe. tato sláva je od Boha připravena i pro nás. Janovo evangelium zachycuje Ježíšovu řeč na rozloučenou s učedníky, ve které Pán Ježíš říká: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. A cestu, kam jdu, znáte. Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14, 1-4.6)

Bůh je dárce života a cíl života každého člověka. Kde život začíná - každý člověk ví; částečně i víme, kam směřuje. Všichni máme před očima své ideály, úkol, představy, které bychom rádi za svého života uskutečnili. Ale i při nadbytku zdraví, dobré vůle i příznivých okolností, kdo svůj úkol dokončí? Tu a tam však vidíme krásnou smrt těch, kteří mohou společně se sv. apoštolem Pavlem říci: „Dobrý boj jsem bojoval, víru jsem zachoval.“

To je život, ke kterému nás vede život Panny Marie, pokorné služebnice Páně, která se nechává ve svém životě vést Bohem a nehledí na útrapy a obtíže, které život přináší.

Konec dějin má v Bibli několik různých názvů: Boží království, mesiášské království, nová země a nové nebe. Tam je Panna Maria, tam pro nás Kristus připravil místo, chceme jej zaujmout, nebo jej odmítáme. Prosme o přímluvu Pannu Marii, aby nás nic a nikdo neodvedl od víry v Krista, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých, pro nás se stal člověkem, abychom my mohli vstoupit do nebeské slávy.

Královno Nanebevzatá, oroduj za nás!

„Veliké znamení se objevilo na nebi: žena oděná sluncem s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy.“

Svátky svatých - životopisy a promluvy

V Mariině vyvýšení vidí církev předobrazeno a předem uskutečněno své budoucí vyvýšení. Proto ta hlasitá sváteční radost: **„Zpívejte Pánu novou píseň, neboť učinil věci obdivuhodné!“**

Maria umírá. Ačkoli je Panna Maria uchráněna dědičného hříchu, a proto není podrobena ani trestu a následkům dědičného hříchu, přece podle příkladu svého Božského Syna bere na sebe tělesnou smrt. **„Ale jejímu Synu se líbilo probudit k životu panenské tělo Matčino už před všeobecným vzkříšením, spojit je s oslavenou duší a vzít je do nebe. Mohl jednat jinak k té, z které přijal lidskou přirozenost. Směl On - Bůh a Pán - připustit, aby propadlo rozkladu tělo té, jejíž panenství tak pečlivě a podivuhodně chránil a zachoval neporušené!“** (Svatý Jan Damašský). Pán probouzí Marii opět k životu za několik dnů po jejím skonání a přivádí ji s duší i tělem do slávy nebes. Královská dcera vstupuje celá okrášlená, ze zlata je utkáno její roucho.

Vystupuje tam pokorná Panna, která nechtěla být ničím jiným než „služebnicí Páně“ (Lk 1, 57), na čestný trůn, který jí připravil její Syn. Je korunována za Královnu nebe i země. Nyní má „na Sionu“ - v nebi - trvalé místo. „Je požehnána od Pána, nejvyššího Boha, přede všemi ženami na zemi.“

„Velebí má duše Pána, jásá můj duch, že můj Bůh přináší spásu, protože milostivě shlédl na svou nepatrnou služebnici. - Hle, od této chvíle mě budou blahoslavovat všechna pokolení, protože veliké věci na mně vykonal Mocný - ten, jehož jméno je svaté.“

Život panenské Matky Boží se pohybuje kolem Krista. Je u Ježíše, patří na něho, naslouchá mu. „Vyvolila si nejlepší úděl.“

Prožívá tajemství Ježíšova spolu s ním a všechno, co se s ním děje, uchovává ve své paměti a uvažuje o tom ve svém srdci. (Lk 2, 19. 51)

Maria vidí, jak její dítě „prospívá moudrostí, věkem a milostí u Boha i u lidí“ (Lk 2, 52). S obdivem se dívá na jeho První zázrak v Káně (J 2, 1). Dává pozor na každé jeho slovo i na každý jeho skutek. Svými myšlenkami, svým srdcem a zájmem provází jeho učitelské působení po dobu jeho veřejného života: Tam, kde ho všichni opustili, vytrvá u něho v neochvějné věrnosti. Když Ježíš vstoupil na nebe, žije Maria u něho svými myšlenkami a stravuje se v milující touze po tom, aby byla u něho. Maria si vyvolila nejlepší úděl, život, který se úplně a zcela pohybuje kolem Ježíše, který zná jenom Ježíše a ve všem je zaměřen k němu. Nyní je Maria u Ježíše v nebi. Co začala na zemi, to je teď dovršeno. Je u Ježíše, účastna slávy Toho, pro něhož žila na zemi. Proto: „Velebí má duše Pána!“

Maria si vyvolila cestu pokory, cestu služebnice, vnitřního života, oddanosti Bohu, cestu podrobení svaté vůli Boží, podrobení zákonu smrti. „Kdo se poníží, bude povýšen.“ (Lk 18, 14)

„Královská dcera vstupuje celá okrášlená, ze zlata je utkáno její roucho.“

Maria je společenství věřících, církev. Pán z ní činí veliké věci ve svatém přijímání. Ona si zvolila Krista a v něm život milosti, Božího dětství, jako záruku a předchuť věčné blaženosti, do níž byla dnes Maria vzata!

„Všemohoucí, věčný Bože, tvůj vzkříšený Syn Ježíš Kristus vstoupil na nebesa, a tím bylo povýšeno i celé lidstvo; naplň nás radostnou vděčností a nadějí, že pro naše spojení s Kristem také my vejdemo do tvé slávy, neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků.“ (Vstupní modlitba slavnosti Nanebevstoupení Páně)

„Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy.“

V plném smyslu tato žena představuje církev, která i v nejtěžších dobách stále rodí nové Boží děti. Je »oděná sluncem«: toto vyjádření Žl 104/103,2 naznačuje její duchovní krásu, rovněž přirovnání k měsíci (srv. Pís 6,10).

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Už od pradávných dob vidí liturgie namalován v tomto verši obraz Matky Boží Panny Marie, nejkrásnější mezi ženami, kterou Bůh zahrnul nesrovnatelnými nebeskými dary více než kteréhokoli jiného člověka, a to už od onoho okamžiku, kdy byla počata, až do onoho dne, kdy ji vzal na nebe a korunoval za královnu všech.“ (Pius XII.).

Z Písma svatého víme, nebo spíše nevíme, domýšlíme si, že Maria nic mimořádného ve svém životě nevykonala, jak bychom si mi lidé představovali - pouze naplnila Boží vůli, se kterou my máme mnohdy problémy.

Po Zvěstování Narození Pána Ježíše dál žije svůj obětavý život a odchází za svou příbuznou Alžbětou pomoci jí, neboť je starší a čeká dítě - Jana Křitele.

Protože Panna Maria řekla Bohu bezvýhradně Ano, je vpravdě „Požehnaná mezi ženami“ a „od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení.“ Maria si je plně vědoma, že nic není její zásluhou, je pouze pokorná služebnice Hospodinova.

Je vpravdě novou Evou - tou, která změnila úděl člověka, způsobený hříchem prvních lidí. Církev to krásně vyjádřila v jednom starém hymnu připisovaném sv. Bernardovi:

**„Zdravas hvězdo moří,
živitelko Boží,
ustavičná Panno,
slavná nebes bráno!**

**Ave tobě pěla
ústa Gabriela;
mír nám vlej, když jméno
Eva zpět je čteno.**

**Rozvaš pouta viny,
slepoty vzdal stíny,
zbav nás všeho zlého,
zdroj bud' dobra všeho.**

**...
Panno požehnaná,
milosti jsi schrána;
změň nás v prosté viny,
v tiché, čisté syny.**

/Ave, maris stella, Hymnář str. 225/

Ve vstupní modlitbě jsme slyšeli slova: „**Pomáhej nám, ať celým svým životem směřujeme k nebi, aby se na nás dovršilo dílo vykoupení.**“ Toto se stalo skutečností v životě Panny Marie.

Druhé čtení dnešní liturgie nám tuto skutečnost podává z jiného zorného úhlu. Věříme a vyznáváme, že jako Kristus vstal z mrtvých, tak i my z mrtvých vstaneme. Maria je prvním člověkem, který je s tělem i duší ve slávě nebe. Je prvotinou vzkříšení.

Církev už došla v blahoslavenné Panně k dokonalosti bez poskvrny a vrásky (srv. Ef 5, 27). /LG 65/

Papež Jan Pavel II ve své encyklice **Matka Vykupitele** říká: „**Druhý vatikánský koncil mluví o putující církvi, při čemž ji přirovnává k izraelskému lidu Starého zákona, putujícímu pouští. Když se církev při tomto putováníubírá prostorem a časem, a ještě víc dějinami lidských duší, je Maria přítomna jako ta, která je „blahoslavená, protože uvěřila“, jako ta, která „kráčela napřed cestou víry“, na níž má jako žádný jiný člověk účast na Kristově tajemství. Koncil dále učí: „Maria, která vstoupila hluboko do dějin spásy jistým způsobem v sobě spojuje a vyzařuje největší skutečnosti víry.“ (LG 65) Uprostřed všech věřících je jakoby „zrcadlem“, v kterém se nejhlubším a nejzářivějším způsobem odrážejí „velké skutky Boží“ (Sk 2, 11)“ /RM 25/**

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Maria - zrcadlo a obraz církve.

„Jako je Ježíšova Matka, oslavená už s tělem a duší v nebi, obrazem i počátkem církve, která se dovrší v budoucím věku, tak zde na zemi září před putujícím Božím lidem jako znamení jisté naděje a útěchy, dokud nepřijde den Páně(srov. 2 Petr 3, 10) /LG 68/

Živý obraz naplnění naší víry.

Maria je jejjasnější příklad a důkaz pravdivosti slov Písma: „trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy.“ (Ř 8,17 ČEP)

Co dělá Maria ve slávě? Uskutečňuje poslání, pro které byl stvořen každý z nás: „(abychom sloužili) ke chvále jeho Božské velebnosti.“/Ef 1,14b/

Maria je chválou Boží.

Vidíme-li ve Starém zákoně, jak se Bůh chlubí svým služebníkem Jobem a říká svému nepříteli Satanovi: „Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého.“ /Jb 1, 8 /

Maria je zárukou i naší slávy našeho oslavení v nebi.

My o této radosti nemůžeme říci nic konkrétního, vždyť: „co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují.“ /1 Kor 2,9/

Maria se za nás přimlouvá.

Její úloha může být přirovnána k úloze „světlého oblaku“, který doprovázel Izraelity při odchodu z Egypta, jenž za dne byl útěchou a za noci mu svítil (srv. Ex13, 21nn; Dt 9, 16)

**Protože jsi tu navždy, prostě proto, že jsi Maria,
prostě proto že existuješ,
Matko Ježíše Krista, budiž ti dík!“ /P. Claudel/**

16. srpna Sv. Štěpána Uherského

Narodil se kolem roku 969. Byl synem maďarského vévody Gejzy a původně se jmenoval Vajk. Na jeho utvrzení v křesťanské víře měl svůj podíl i sv. Vojtěch, jenž ho snad také biřmoval. Vojtěchův průvodce Radla (jako břevnovský mnich Anastázus, v Maďarsku nazývaný Astrik) se stal jeho nejbližším rádcem a prvním opatem kláštera sv. Martina (Panonhalma). Po smrti svého otce (997) se ujal vlády a papež Silvestr II. mu dal královskou korunu (1000) a právo vybudovat církevní správu země. Založil 10 diecézí rozdělených do dvou metropolí, budoval kostely, kláštery a školy; osvobodil ve své zemi otroky; vládl rozvážně a spravedlivě, ale přitom energicky a důsledně. Jeho syn Emerich (nar. 1007) zemřel po zranění na lovu (1031), právě když mu chtěl předat královskou vládu. Zemřel 15. srpna 1038 a byl pohřben spolu se svým synem Emerichem, s prvním biskupem v Csanádu Gerardem a se dvěma mnichy ze Slovenska, Ondřejem-Svoradem a Benediktem. Jeho manželka Gisela, sestra císaře Jindřicha II. (svatého), je uctívána jako blahoslavená.

19. srpna. Sv. Jana Eudese, kněze

Narodil se 14. 9. 1601 v normandské vesnici Ri (poblíž Argentanu ve Francii). Vstoupil k oratoriánům (1623), stal se knězem (1625) a od roku 1632 působil jako misionář venkovského lidu. Poznal, že bez dobře připravených kněží nelze uskutečnit náboženskou obnovu. Založil proto kongregaci eudistů (1643), jejíž členové se věnovali především vedení seminářů a lidovým misiím. Na pomoc zbloudilým dívkám založil kongregaci sester křesťanské lásky, známých dnes jako sestry od Dobrého Pastýře. Byl horlivým šířitelem úcty k Srdci Ježíšovu a k Srdci Panny Marie. Zemřel 19. srpna 1680 v Caen a v roce 1925 byl prohlášen za svatého.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

20. srpna Sv. Bernarda, opata a učitele církve (památka)

Narodil se roku 1090 ve Fontaines-lés-Dijon ve Francii. V roce 1111 opustil rodné šlechtické sídlo a spolu se svými čtyřmi bratry vstoupil do cisterciáckého kláštera v Citeaux. Z pověření opata zbudoval nový klášter v Clairvaux (1115) a stal se tam opatem. Miloval klášterní samotu, ale pro dobro církve ji nejednou neváhal opustit a zasáhnout do veřejného dění. Vystoupil proti vzdoropapeži Anakletovi II. (1130) a proti tehdejšímu bludařům Petru Abelardovi (1140) a Arnoldovi z Brescie (1144). Když se stal papežem jeho žák Evžen III. (1145), napsal pro něj pětisvazkové dílo o povinnostech papeže a zásadách hlubokého duchovního života. Z papežova pověření vybízel k druhé křížové výpravě (1147-48) na odražení tureckých vojsk a dožil se bolestného zklamání, když tato výprava pro nesvornost a hrabivost křížáků a různé zákulisní pletichy jejich vůdců skončila tragickým nezdarem. Zanechal mnoho spisů o duchovním životě a vynikal velkou úctou k Panně Marii. Jeho kázání o Písni písní patří ke skvostům křesťanské mystické literatury. Zemřel 20. srpna 1153 v Clairvaux. V roce 1174 byl prohlášen za svatého a roku 1830 za učitele církve.

21. srpna Sv. Pia X., papeže (památka)

Narodil se 2. 6. 1835 v Riese v severovýchodní Itálii jako syn chudých zemědělců. Jmenoval se Giuseppe Sarto. Po vysvěcení na kněze (1858) byl nejprve devět let kaplanem, potom venkovským farářem; od roku 1875 kanovníkem, kancléřem a spirituálem v semináři v Trevisu; biskupem v Mantově (1884), kardinálem a benátským patriarchou (1893). Jako papež (od roku 1903) vyhlásil reformu církevní hudby, breviáře a misálu, církevního práva a římské kurie; rázně zakročil proti nesprávným naukám modernismu; zreformoval vyučování katechismu; stanovil předpisy pro první svaté přijímání; vybízel k častému přijímání svátostí a k aktivní účasti na slavení liturgie. Jeho programovým heslem bylo: Všechno obnovit v Kristu. Zemřel 20. srpna 1914, krátce po vypuknutí světové války, které se marně snažil zabránit. Za svatého byl prohlášen v roce 1954.

22. srpna Panny Marie Královny (památka)

Liturgické texty i písně a modlitby vyjadřující lidovou zbožnost označovaly Pannu Marii odedávna titulem Královny. V roce 1954, kdy se slavilo sté výročí prohlášení článku víry o Neposkvrněném početí Panny Marie, stanovil Pius XII., aby se v poslední květnový den konala liturgická oslava Panny Marie Královny. Přenesením této památky na osmý den po slavnosti nanebevzetí se má zdůraznit jejich vzájemná souvislost a vnitřní návaznost.

23. srpna Sv. Růženy z Limy, panny

Narodila se roku 1586 v peruánském hlavním městě Limě. Její rodiče byli španělského původu; při křtu jí dali jméno Isabela, ale pro její krásu jí už od malička říkali Rosa (růže). Už od dětství viděla svůj vzor a ideál ve sv. Kateřině Sienské. Vstoupila do třetího řádu sv. Dominika (1606), vedla kající život za obrácení svých krajanů a na usmíření za krvavé činy španělských dobyvatelů. Dosáhla vysokého stupně mystických milostí. Zemřela 24. srpna 1617 v Limě, v roce 1671 byla prohlášena za svatou a je uctívána jako patronka celé Latinské Ameriky.

24. srpna Sv. Bartoloměje, apoštola (svátek)

Jméno Bartoloměj (bar Tolmai, tj. syn Tolmaiův) uvádějí synoptická evangelia (Mt 10,3; Mk 3,18; Lk 6,14) a Skutky apoštolů (1,13). S největší pravděpodobností je totožný s Ježíšovým učedníkem Nathanaelem, o němž Janovo evangelium (21,2) říká, že pocházel z Kány Galilejské, a jmenuje ho mezi apoštoly, kterým se Ježíš zjevil po svém zmrtvýchvstání; jeho setkání s Ježíšem zprostředkoval apoštol Filip (Jan 1,45-51). Podle Eusebia hlásal evangelium v Indii a v Arménii, kde také podstoupil mučednickou smrt, když z něho zaživa sedřeli kůži. Byzantská liturgie slaví 25. srpna přenesení jeho ostatků z Arménie do města Dary v Mezopotámii; koncem 6. století se dostaly na Liparské ostrovy poblíž Sicílie, v 9. století do jihoitalského Beneventa a odtud značná jejich část do Říma (v roce 1000), kde byly uloženy na ostrově řeky Tibery v bazilice zasvěcené původně sv. Vojtěchu. Část ostatků tohoto apoštola získal také Karel IV. pro svatovítskou katedrálu v Praze.

25. srpna Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina, mučedníků

Benedikt a Jan byli kněží italského původu, žáci sv. Romualda z jeho mnišské komunity u Ravenny. Na přání knížete Boleslava Chrabrého a císaře Oty III. přišli v roce 1001 do Polska, aby tam obnovili apoštolské dílo sv. Vojtěcha. Usadili se v poustevně západně od Poznaně, učili se slovanskému jazyku a čekali, až dostanou z Říma pověření k misionářskému působení mezi obyvateli. Brzy se k nim připojili první učedníci domácího původu: Matouš a Izák. Pověst o penězích, které dostali od knížete, přilákala lupiče. Ti přepadli jejich klášter a po marném vymáhání peněz mučením všechny přítomné, včetně kuchaře Kristina, zabili (11. 11. 1003). Jejich přítel sv. Bruno Querfurtský napsal (1008) "Život a umučení sv. Benedikta a Jana a jejich druhů". Boleslav Chrabrý dal (brzy po roce 1009) přenést jejich ostatky do Hnězdna. Dnešní den je výročím jejich převezení do Prahy (1039). Odtamtud pak byla větší část jejich ostatků uložena ve Staré Boleslavi (1046) a část ostatků sv. Kristina (kolem roku 1128) do olomoucké katedrály.

25. srpna Sv. Ludvíka

Ludvík se narodil roku 1214 v Poissy. Po předčasné smrti svého otce Ludvíka VIII. se stal (1226) francouzským králem; dokud nedosáhl plnoletosti, vládla místo něho jeho energická matka Blanka Kastilská. Oženil se (1234) s Markétou Provensálskou a dobře vychoval svých 11 dětí. Snažil se nejen žít, ale i vládnout podle křesťanských zásad. Přísně dbal na dodržování spravedlnosti. Byl velkým přítelem klášterů; sám se stal členem III. řádu sv. Františka. Ujímal se chudých a stavěl nemocnice. Snažil se urovnávat spory bez války, ale nebyl zbabělcem; když bylo třeba, dovedl rázně zasáhnout. Podnikl dvě křížové výpravy na osvobození Svaté země (1248 a 1270). Při druhé se nakazil morem a zemřel 25. srpna 1270 poblíž dnešního města Turína. V roce 1297 byl prohlášen za svatého.

25. srpna. Sv. Josefa Kalasanského

Josef Kalasanský se narodil kolem roku 1557 v malé aragonské vesnici Peralte de la Sal v severním Španělsku. Stal se knězem (1583) a působil nejprve jako duchovní správce, později jako generální vikář v diecézi Urgel. Po příchodu do Říma (1592) navštěvoval chudobince, věznice a nemocnice. Přitom poznal strašnou bídu, kterou trpěly především děti vyrůstající na ulici bez výchovné péče. Založil pro ně ve farnosti sv. Doroty v římské čtvrti Trastevere první bezplatnou základní školu v Evropě (1597). Své spolupracovníky shromáždil v řeholním společenství piaristů (1617). Ještě za jeho života se nový řád šířil do okolních zemí; první mimoitalská provincie vznikla na Moravě (1634). Jako generální představený byl vlastními řádovými bratry pomlouván, udán inkvizici, dokonce vězněn a zbaven úřadu. Když potom na jeho místo nastoupil jeho odpůrce, došlo k velkému úpadku řádu a k redukci na pouhou společnost učitelů bez řeholních slibů (1646). Zemřel v Římě 25. srpna 1648. Před svou smrtí předpověděl znovuvzkříšení řádu. Za svatého byl prohlášen v roce 1767.

27. srpna Sv. Moniky (památka)

Narodila se v roce 331 nebo 332 v křesťanské rodině v Tagaste v Numidii (v dnešním severovýchodním Alžírsku). Provdala se za pohanského muže Patricia a měla s ním dva syny a dceru. Svou mírností a trpělivostí dosáhla toho, že její muž rok před svou smrtí přijal křest (370). Její starší syn Augustin byl velmi nadaný, ale žil bezuzdným životem, ať šlo o věci tělesné, nebo duchovní. Když odešel (383) jako učitel řečnictví do Říma a odtamtud do Milána, vydala se za ním, aby mu byla stále nablízku a vyprošovala pro něj milost obrácení. Nejradoznějším dnem v jejím životě byl 24. duben 387, kdy Augustin přijal křest. Zakrátko potom zemřela v Ostii u Říma (na podzim 387), kde čekala se synem na loď, která je měla odvézt zpátky do Afriky. Byla pohřbena v Ostii, v 15. století byly její ostatky přeneseny do Říma a uloženy v kostele zasvěceném dnes sv. Augustinovi.

28. srpna Sv. Augustina, biskupa a učitele církve (památka)

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Narodil se roku 354 v Tagaste v Numidii (dnešní Souk Ahras v severovýchodním Alžírsku). Vynikal neobyčejným nadáním a hloubkou ducha, v mládí však očekával světlo od filozofie, stal se stoupencem manicheismu a podléhal nespoutané smyslnosti. Jako učitel řečnictví v Miláně se dal pokřtít (387) spolu se svým nemanželským synem Adeodatem a přítelem Alypiem (pozdějším biskupem v Tagaste). Po návratu do Tagaste vybudoval se svými přáteli jakýsi druh řeholní obce (388-391). Přijal v městě Hippo (dnešní Annaba) kněžské svěcení (391) a stal se tam biskupem (395). Své biskupské sídlo proměnil v klášter s "augustiniánskou" řeholí; ideálem tohoto způsobu života se stala apoštolská činnost a vše bylo podřízeno požadavkům pastorační služby. Zemřel 28. srpna 430 ve Hippo. Zůstalo po něm 113 spisů, mezi nimi některé pozoruhodně objemné, 218 dopisů a více než 500 dochovaných kázání. Jeho ostatky byly přeneseny nejprve na Sardinii, a později (v srpna století) do katedrály v severoitalské Pavii.

29. srpna. Umučení svatého Jana Křtitele (památka)

O umučení Předchůdce Páně podává zprávu evangelium Matoušovo (14,3-12) a Markovo (6,17-29). Josef Flavius píše, že se to stalo v tvrzi Machaerus, kde měl Herodes Antipas královský palác. Podle staré tradice přenesli Janovi učedníci jeho mrtvé tělo do samařského města Sebaste a uložili ho na místě, kde byla v 1. polovině 4. století zbudována bazilika. Zdá se, že památka Předchůdce Páně, slavená v Jeruzalémě už v 5. století kromě slavnosti Narození také dnešního dne, byla výročím posvěcení této baziliky. Během 6. a 7. století se rozšířilo slavení této památky na Východě i na Západě s názvem Umučení nebo Stětí sv. Jana Křtitele.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

3. září Sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve (památko)

Narodil se kolem roku 540 v Římě, pocházel z římské patricijské rodiny a stal se městským prefektem (572-573). Po smrti svého otce založil v rodném domě klášter sv. Ondřeje a na rodinných usedlostech na Sicílii dalších šest klášterů, vzdal se svého úřadu a stal se benediktinským mnichem. Byl vysvěcen na jáhna, později působil jako papežský legát u císařského dvora v Konstantinopoli (579-585) a po návratu do Říma jako papežův blízký poradce. Byl zvolen za papeže (590) v době, kdy v Itálii řádl mor a hlad jako následek langobardských nájezdů a válek a na dějinném přelomu mezi starověkem a středověkem všeobecně poklesla kázeň. Jeho dopisy (zachovaly se jich 848) ukazují, že nic z toho, co se dělo v životě křesťanstva, mu nebylo lhostejné. Usiloval o obnovu křesťanského života a liturgie; mimořádnou péči věnoval duchovenstvu; poslal 40 věrozvěstů do Anglie a obracel se s hlásáním evangelia k mladým germánským národům; ariánské Langobardy přivedl do katolické církve. Při napravování nepořádků postupoval důsledně, a přitom taktně a mírně. Když konstantinopolský patriarcha začal užívat titulu "ekumenický (tj. všeobecný) patriarcha", viděl v tom nedůstojné vyvyšování se nad ostatní patriarchy a reagoval na to tím, že sám začal užívat titulu "služebník služebníků Božích". Jeho bohatá literární činnost tvoří přechod od teologie patristické k počátkům teologie scholastické. Zemřel 12. 3. 604. Dnešní den je výročí jeho vysvěcení na biskupa.7.

9. Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka

Narodil se pravděpodobně roku 1584 v Těšíně. Pocházel z polské rodiny Grodzieckich a v jeho příbuzenstvu bylo několik významných duchovních, mezi nimi také sv. Jan Sarkander. Začal studovat u jezuitů ve Vídni a v Brně k nim vstoupil do noviciátu (1603). Po dalších studiích v Praze a ve štyrském Grazu byl v Praze vysvěcen na kněze (1614); tam působil v klementinské koleji a jako ředitel ústavu pro chudé žáky (seminář sv. Václava). Za stavovského povstání ho představení poslali do Košic (1618), aby tam kázal pro Slováky a Němce. Po obsazení města vojáky sedmihradskeho knížete Gabriela Bethlena byl zatčen. Spolu s ním byl vězněn také ostřihomský kanovník a ředitel trnavského semináře Marek Štěpán Křižín, rodák z Křiževců v Chorvatsku, a jezuita ze Sedmihradska (dnešního Rumunska) Štěpán Pongracz. Po marném nucení k odpadu od katolické víry byli umučeni 7. září 1619. V roce 1625 byly jejich ostatky převezeny do Trnavy. Za blahoslavené byli prohlášeni společně jako "košičtí mučedníci" (1905).

8. září Narození Panny Marie (svátek)

Je to jeden z nejstarších mariánských svátků a dosvědčuje víru křesťanů, že se Panna Maria narodila bez dědičného hříchu - jinak se u svatých slaví úmrtní den (tj. den narození pro nebe). Podle dnešního data byl stanoven den, kdy se slaví Početí Panny Marie (8. prosinec). Skutečný den jejího narození neznáme. Dnešní datum se objevuje poprvé v 5. století v Jeruzalémě. Byl to výroční den posvěcení baziliky postavené na místě, které tamní tradice označovala za místo, kde se Matka Boží narodila; dnes tam stojí bazilika sv. Anny. Od 7. století se slaví v tento den svátek Narození Panny Marie.

Co nám má dnešní evangelium říci? Proč číst rodokmeny?

Jsou nám představeny celé generace lidí od Adama až k narození Ježíše Krista. Mezi nimi jsou také ženy. Jsou to ženy nesvaté, ba dá se říci, že některé z nich byly velice hříšné. Dnešní evangelium ovšem nechce říci, že ve Starém zákoně byly ženy málo svaté. Bylo tam přece mnoho svatých žen, ale výběr je nesporně určen tak, aby se ukázalo, že Ježíš Kristus sestupuje skrze Pannu Marii mezi hříšné lidstvo. Mezi to lidstvo, které podle názoru věřícího je v celém svém základu zaplaveno hříchem. A přesto on nejčistší, skrze nejčistší Pannu přichází do tohoto světa, aby jej vykoupil. Dnešní výčet předků ovšem není rodokmen Panny Marie, ale Josefův. Je proto, že v židovské tradici jsou rodokmeny jen podle mužů.

Jakub pak měl syna Josefa, muže Marie, z níž se narodil Ježíš Kristus zvaný.

Dnes oslavuje narození té, skrze níž přišel na svět Spasitel. A tak, když se nemůžeme přiřadit k nikomu jinému, než k té řadě těch hříšníků, kteří v zástupu před námi defilovali, ať už to byli muži, nebo ženy a tak i my, ač

Svátky svatých - životopisy a promluvy

jsme hříšníci, smíme doufat v záchranu, smíme doufat ve spásu, protože Ježíš, Syn Marie se stal účastníkem hříšného pokolení poněvadž měl lidskou přirozenost. Sám nebyl hříšný, na něm hříchu nebylo, ale lidská přirozenost pocházela z toho roku, který je rodem hříšníků. „Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu.“ (Žd 4, 15)

A my patříme k nim.

A naše důvěra a úcta k Panně Marii vychází vlastně z toho, že ona tím svým mateřstvím se stala Matkou Boží. Proto ji ctíme, proto ji velebíme a prosíme o přimluvu.

9. září Sv. Petra Klavera, kněze

Narodil se roku 1580 ve Verdú v Katalánii ve Španělsku. Po studiích na univerzitě v Barceloně vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova (1602). Pod vlivem sv. Alfonsa Rodrigueze, vrátného v jezuitské koleji na Malorce, se během studia filozofie (1605-1608) rozhodl pro působení v misiích. Na vlastní přání byl poslán do Kolumbie (1610), kde 19. 11. 1616 přijal v Cartageně kněžské svěcení. V tomto jihoamerickém centru obchodu s černošskými otroky působil pak jako jejich misionář až do smrti. Učinil slib (kolem roku 1620), že bude "natrvalo služebníkem černošských otroků". Snažil se jim ulehčit jejich těžký úděl a pokřtil téměř všechny, kteří tam byli během jeho čtyřicetiletého působení přivezeni. Vyčerpán prací zemřel v Cartageně 8. IX. 1654. V roce 1888 ho papež Lev XIII. prohlásil za svatého a roku 1896 za patrona misíí mezi černochoy.

10. září Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka

Narodil se v roce 1564, pravděpodobně v Praze; jeho otec přišel z Janova do Prahy, oženil se s českou šlechtičnou a působil u dvora Rudolfa II. Když povyroستl, vzal ho k sobě jeho strýc, biskup v jihoitalské Nole. Studoval tam u jezuitů a vstoupil do jejich noviciátu (1584). Po vysvěcení na kněze (1594) požádal představené o dovolení, aby mohl odjet jako misionář do Japonska. Dostal se tam po dlouhotrvající cestě (1596-1602), působil nejprve v Arimě, později na různých místech a od roku 1612 v Nagasaki. Od roku 1618 byl spolu s dalšími kněžími a laiky čtyři roky vězněn v Suzutě u Omury. Potom byli převezeni do Nagasaki, na místo, kde před 25 lety zemřeli první japonští mučedníci spolu s Pavlem Miki (dnes tam stojí jezuitská rezidence), a 10. 9. 1622 jich tam bylo 30 s'ato a dalších 22 (mezi nimi Karel Spinola) přivázáno ke kůlům a upáleno. V roce 1867 byli prohlášeni ze blahoslavené.

13. září Sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve (památka)

Narodil se kolem roku 349 v syrské Antiochii. Vystudoval řečnictví a filozofii, ale brzy dal přednost mnišskému životu. Ve dvaceti letech přijal křest, po vysvěcení na jáhna (kolem roku 380) se začal věnovat literární činnosti, stal se knězem (386), upozornil na sebe svou výmluvností a v roce 397 byl zvolen za konstantinopolského patriarchu. Vybízal křesťany k péči o chudé, volal po sociální spravedlnosti a otevřeně káral rozmařilý způsob života ve městě a u císařského dvora. Musel proto dvakrát do vyhnanství (403-404); i tam však vyvíjel bohatou činnost ve prospěch křesťanů v Arménii, Persii a Sýrii. Po tříletém pobytu ve východním Turecku byl poslán až na východní břeh Černého moře, cestou však vysílen útrapami zemřel 14. září 407 ve vesnici Komaně (blízko dnešního města Tokatu v severním Turecku). Jeho ostatky byly slavnostně převezeny do Konstantinopole (438). Ve svých promluvách i spisech vykládal Písmo svaté, prohluboval katolickou nauku a usiloval o obnovu křesťanského života. V roce 1908 byl prohlášen za patrona kazatelů.

14. září Povýšení svatého kříže (svátek)

Dnešní svátek má svůj původ v Jeruzalémě, kde se už v 5. století 14. září vystavovaly k veřejné účtě věřících zbytky dřeva z Kristova kříže. Křesťanský Východ začal pak v tento den slavit dnešní svátek; v 7. století se jeho slavení rozšířilo i na Západ. Později se zároveň vzpomínalo také na znovuzískání svatého kříže z Persie, kam byly jeho ostatky odneseny jako válečná kořist. Císař Heraklius je v roce 628 přinesl zpět do Jeruzaléma.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

„Nebot' tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé.“ (Jan 3, 6- 19)

V těchto slovech je shrnuto celé evangelium. Boží láska ke světu se projevila v tom, že dal, vydal svého jednorozeného Syna.

V Ježíši z Nazareta, v jeho kříži se nás ujímá sám bůh, on sám pro nás „trpí“.

O této lásce mluví již prorok Izaiáš: „Každým jejich soužením byl sužován a anděl stojící před jeho tváří je zachraňoval; svou láskou a shovívavostí je vykupoval, bral je na svá ramena a nosil je po všechny dny dávné. (Iz 63,9)

Jedině Bůh nám může pomoci. Ježíš, pravý bůh z pravého Boha, zrozený ne stvořený, jedné podstaty s Otcem ..., jak se modlíme ve Vyznání víry. Jedině on, žádný prorok, náboženský myslitel - génius na to nestačí.

V našem století, kdy lidstvo prošlo a prochází tolikerým utrpením, se mnozí ptají: „Kde je Bůh, kde je Boží láska a spravedlnost?“ Nuže, Bůh byl v Kristu na kříži.

„Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom (hlásali) toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy (zásluhy) smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smířte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.“ (2 Kor 5, 17-21)

ČEP překládá ještě doslovněji a drsněji verš 21: „Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.“

Bůh byl v koncentračních táborech, je všude tam, kde je utrpení, je s těmi, kdo trpí. Je s námi všude, kde nás tíha lidských hříchů a vin vrhá do trápení; dává nám víru a naději, abychom nepropadli do propasti smrti, ale našli život věčný; aby se nám v tom moři utrpení a trápení neztratil Bůh, smysl života a světa.

Smysl života, věčného života je jednoznačný: (Jan 17,3) „Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“

Poznat Boha znamená mít účast na společenství Nejsvětější Trojice. Boží láska nezůstává skryta, obrací se k celému světu; Boží vůlí je, aby se život, smrt a vzkříšení Ježíše z Nazareta přineslo celému lidstvu záchranu. Naším úkolem, úkolem celé církve je nést tuto radostnou zvěst - toto evangelium všem lidem. (Mt 28, 18n) „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

Kristus „... sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži.“ (Flp 2, 7-8)

Syn Boží přijímá naši lidskou přirozenost, aby se mohl ponížít. Odkládá všechn vnější lesk božství, stává se člověkem, podobným nám, v svém zevnějšku byl shledán jako člověk. Jeho život je vědomé a dobrovolné ponížení sebe a dobrovolná poslušnost až k smrti na kříži.

„Ať je daleko ode mě, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mě ukřižován svět a já světu.“ (Gal 6, 14).

Svátky svatých - životopisy a promluvy

V něm, poníženém na kříži a povýšeném křížem, „je pro nás spása, život a vzkříšení, skrze něho jsme zachráněni a vysvobozeni...“ jeho smrtí na kříži. Svatým křížem se nám dostalo odpuštění hříchů, vykoupení od věčné záhuby, Božího dětství, milosti a společenství s Ježíšem, plnosti Ducha Svatého, který byl vylit do našich srdcí.

„A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.“ (Jan 12, 32)

Při své smrti bude Pán povýšen na kříži. Potom „nastane soud na tímto světem“. Svět je odsouzen smrtí Ježíšovou na kříži, poněvadž odsoudil a vydal na smrt Toho, na němž nenalezl hřích. Potom bude vypuzen ven kníže tohoto světa, satan.

Smrti Páně na kříži je zlomena satanova moc. Každému, kdo náleží do království Ježíšova, k církvi, je dána moc uniknout otroctví satana, hříchu, zla, milosti, kterou mu získal Ježíš svou smrtí na kříži.

Křížem, kázáním o kříži si Pán podmaňuje svět.

„Ti ovšem, kteří jdou k záhubě, považují nauku o kříži za hloupost. My však, kteří budeme zachráněni, víme, že tím Bůh projevil svou moc.“ (1 Kor 1, 18)

V kříži je spása, v kříži je život, v kříži je ochrana proti nepříteli, v kříži je posila ducha a pokrok ve svatosti. Na kříži spočívá všecko: není jiné cesty k životu, k výšinám, než cesta kříže, neboť: „... až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.“ (Jan 12, 32)

Běda tomu, kdo chce znát jiného Krista, kdo chce následovat jiného Krista než Krista povýšeného na kříž, Krista ukřižovaného.

15. září Panny Marie Bolestné (památka)

V den po svátku Povýšení svatého kříže vzpomíná církev na bolesti Panny Marie, které trpěla ve spojení se svým Synem. V 15. století se začíná šířit úcta k jejím sedmi bolestem: 1. při předpovědi Simeonově (Lk 2,34-35), 2. při útěku do Egypta (Mt 2,13-15), 3. při hledání ztraceného Ježíše v jeruzalémském chrámě (Lk 2,41-52), 4. při cestě na Golgotu, 5. při ukřižování Ježíše, 6. při snímání Ježíše z kříže, 7. při ukládání Ježíše do hrobu. Od roku 1423 se začala slavít památka Panny Marie Bolestné v pátek před Květnou nedělí a v roce 1727 bylo její slavení rozšířeno pro celou církev. Od roku 1667 ji slavil řád servitů jako hlavní svátek třetí zářijovou nedělí; Pius VII. zavedl (1814) i tento druhý svátek pro celou církev jako poděkování za svůj šťastný návrat ze zajetí a v roce 1913 byl pro něj stanoven den 15. září. Při úpravě kalendáře po II. vat. sněmu byly oba tyto svátky spojeny v jeden a slaví se dnešního dne.

(Kázání na pouti v Mašůvkách 6. prosince 1997)

Kde můžeme více mluvit o naději, opravdové naději, než pod křížem.

Díváme-li se na Marii pod křížem, nesmíme ji vidět pouze jako smutnou, uplakanou - prostě bolestnou, jak ji vykresluje sekvence Stabat Mater. Maria na Kalvárii není jen Matkou bolestnou, ale je matkou naděje. Proč?

V listě Židům čteme:

17. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v obět', když ho (Bůh) zkoušel. Svého jediného syna (chtěl) obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: 18. 'Od Izáka budeš mít potomky.' 19. On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třeba i mrtvé. Proto také (Izáka) dostal nazpátek i jako předobraz.

Tradice církve vidí tento text jednoznačně:

Izák - předobraz Kristova umučení a zmrtvýchvstání.

A je-li Izák předobrazem Krista, je Abrahám, který ho nese k oběti předobrazem v nebi Boha Otce a na zemi předobrazem Panny Marie.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

O Abrahamovi tvrdí sv. ap. Pavel v listu Římanům:

"On uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo" (Ř 4,18a).

Totéž platí i o **Panně Marii** pod křížem:

Měla naději, kde už naděje nebylo.

Doufat tam, kde už lidská naděje není, doufat proti vší naději, bez jakéhokoliv důvodu k optimismu, v situaci naprosto beznadějně, opačně od toho co očekáváme, co je nám slíbeno. Doufá pouze pro slovo, které Bůh k ní pronesl. Zde můžeme mluvit teprve o pravé naději. Jako všichni lidé potřebujeme naději, smysl života, abychom mohli žít, jako potřebujeme kyslík, abychom mohli dýchat.

Vraťme se k listu Židům, autor tohoto listu přirovnává naději ke kotvě, která je vržena z nebe na zem a ze země na nebe:

18b. ... skutečnosti (vylučují), že by Bůh mluvil lež. (Proto se) s důvěrou pevně opřeme o (nalezené) útočiště a jistě dosáhneme vytoužených (hodnot), které jsou nám určeny. 19. (V této naději) máme bezpečnou a pevnou kotvu pro duši. Ona proniká až do samého vnitřku (nebeské velesvatyně), 20. kam pro nás jako předchůdce vstoupil Ježíš, velekněz navěky podle řádu Melchizedechova. (Žid 6, 18b-20)

Nám všem se krásně přemýšlí nad tím, jak Maria stála pod křížem, ale jak bychom stáli my, vytrvali bychom? Máme takovou naději a především odvahu?

Upřeme ještě jednou svůj pohled na tu, která uměla stát pod křížem a doufat proti vší naději, učme se ji často vzývat jako Matku naděje.

Učme se s ní volat:

"Hospodinovo milosrdenství nepomíjí, jeho slitování nekončí! S důvěrou doufám!" (Pl 3,22.21b)

16. září Sv. Ludmily, mučednice

Narodila se kolem roku 860 a pocházela z knížecího rodu pšovského v severních Čechách. Když její manžel, kníže Bořivoj, krátce po sňatku přijal křest od sv. Metoděje na Velehradě (874), stala se i ona křesťankou a v opravdové víře a v lásce k slovanské bohoslužbě vychovala nejen své syny Spytihněva a Vratislava, ale i vnuka Václava. Staré životopisy vyzdvihují její horlivost v šíření křesťanství a dobročinnost. Nespokojení pohanští velmoži se po smrti Vratislava (921) spojili s jeho manželkou Drahomírou a nechali Ludmilu najatými vrahy usmrtit 15. 9. 921 na jejím vdovském sídle Tetíně u Berouna. Když nastoupil na trůn její vnuk Václav, dal přenést tělo této první české svaté mučednice do baziliky sv. Jiří na Pražském hradě (925).

Památka svátek svaté Ludmily v nás probouzí otázku: Co nám říkají svatí, zejména ti svatí, kteří už dávno odešli z tohoto světa do nebe? Dnešní světice žila na rozhraní IX. a X. století, ovšem její vzájemné vztahy k životu a nakonec i k víře, byly jiné, než naše.

Kdybychom ctili světce ještě ze starší doby, či prostě z kterékoliv doby, kdybychom ctili světce z kterékoliv země, každý nám říká, že je třeba, abychom se přemáhali tak, jak to říká evangelium, které jsme právě četli.

Vztah duše a těla, který je po dědičném hříchu v nepořádku a staví duchovní a tělesné zájmy proti sobě, ten je stejný ve všech lidech v IX. století, jako u nás. Jestliže oni zvítězili a zůstali věrni Kristu, jestliže jako svatá Ludmila pro Krista a pro jeho učení zemřeli, povzbuzují nás k tomu, abychom i my zůstali Kristu věrni přes všechny vnitřní i vnější obtíže. Tomu nás učí světci a zvláště mučedníci.

17. září Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků

Kornélius byl původem Říman a žil v 1. polovině 3. století. Po smrti papeže Fabiána (250) se stal jeho nástupcem, ale až v roce 251, protože císař Decius se rozhodl definitivně zlikvidovat křesťanství, a proto

Svátky svatých - životopisy a promluvy

zakázal volbu nového římského biskupa. Věřící však začali sami v zástupcích přicházet na úřady a hlásili, že jsou křesťané; pro velké množství obviněných musely pak být ukládány menší tresty. Ale bylo i dost těch, kdo v té době zapřeli svou víru. Při jejich návratu do církve hájili papežové zásadu, že po vykonaném pokání mohou být znovu přijati. Učený římský kněz Novacián neuznával možnost kajícího návratu a dal se od svých stoupenců zvolit za protipapeže (251). Na římské synodě pak byli téhož roku novaciáni odsouzeni jako bludaři a rozkolníci. Kornélius byl po roce zatčen a vypovězen z Říma. Zemřel v červnu 253 v místech, kde je dnešní Civitavecchia. Koncem 3. století byly jeho ostatky převezeny do Kalistových katakomb; dnes jsou uloženy v kostele Panny Marie v římské čtvrti Trastevere.

Cyprián se narodil kolem roku 210 v severoafrické pohanské rodině. Věnoval se řečnictví, po přijetí křesťanství (246) se stal knězem (248) a od roku 249 byl biskupem v Kartágu (dnešním Tunisku). Podporoval papeže Kornéliá v boji proti novaciánům a posiloval jeho autoritu mezi ostatními biskupy. Ve svých spisech pojednával nejčastěji o církvi a její jednotě a povzbuzoval pronásledované křesťany ke statečnosti. Když severní Afriku sužovaly loupeživé nájezdy barbarských kmenů a morová nákaza, organizoval duchovní i hmotnou pomoc. Po roce 255 nechtěl uznávat platnost křtu uděleného od heretiků, a proto došlo mezi ním a papežem Štěpánem k určitému napětí. Dříve než došlo k vyřešení sporu, byl za pronásledování 14. září 258 v Kartágu sťat. Jeho ostatky dal Karel Veliký převézt do opatství Compiègne v Lyonu ve Francii. Jejich památka se slavila už od počátku společně; u nás se kvůli svátku sv. Ludmily překládá z 16. září na dnešní den.

17. září Sv. Roberta Bellarmina, biskupa a učitele církve

Robert se narodil 4. 10. 1542 v Montepulcianu v Toskánsku ve střední Itálii. Vstoupil k jezuitům (1560), po vysvěcení na kněze (1570) se stal profesorem teologie v Lovani (v dnešní Belgii) a později profesorem teologických kontroverzí. Vedle polemických spisů na obranu katolického učení o církvi a papežském primátu psal též díla o duchovním životě. Jeho Malý katechismus dosáhl 400 vydání a byl přeložen do 56 jazyků. Byl také duchovním vůdcem sv. Aloise Gonzagy, stal se teologickým poradcem papeže (1597), kardinálem (1599) a biskupem v Capue u Neapole (1602-1605). Od roku 1605 pracoval v různých kongregacích papežské kurie a byl též předsedou komise pro revizi řeckého textu Nového zákona (1615-1621). Zemřel 17. září 1621 v Římě; jeho ostatky jsou od roku 1923 v kostele sv. Ignáce. V roce 1930 byl prohlášen za svatého a o rok později za učitele církve.

19. září Sv. Januária, biskupa a mučedníka

Na začátku 4. století byl biskupem v Beneventu v jižní Itálii. V době Diokleciánova pronásledování podstoupil mučednickou smrt v Pozzuoli u Neapole, jeho ostatky byly v 5. století přeneseny do Neapole a od té doby je uctíván jako patron města. V neapolské katedrále se uchovávají dvě zapečetěné skleněné ampule se zaschlou krví, o níž tradice tvrdí, že je to krev sv. Januária. Tato zaschlá krev se po přiblížení k lebce sv. Januária začne měnit v tekutinu, vře a její objem se zvětšuje. Písemné zprávy o tomto úkazu jsou už z roku 1389; opakuje se ještě dnes několikrát v roce.

20. září Sv. Ondřeje Kim Taegona, kněze, Pavla Chong Hasanga a druhů, mučedníků (památka)

Křesťanství se dostalo do Koreje v 18. století prostřednictvím několika laiků, kteří přinesli z Číny několik katolických knih. Toto prvokřesťanské společenství bylo vedeno a udržováno téměř výhradně laiky. První kněží z Francie tajně vstoupili do země teprve v roce 1836. V té době už tam žilo několik tisíc křesťanů. Svou věrnost Kristu dosvědčovali i v dobách častých pronásledování. První biskup francouzského původu, Vavřinec Imbert, zemřel mučednickou smrtí 21. září 1839. Nejvíce křesťanů bylo umučeno při pronásledování v letech 1839, 1846 a 1866. 103 z nich prohlásil za svatého papež Jan Pavel II. při své pastorační návštěvě v Koreji 6. 5. 1984. Mezi nimi zaujímají přední místo první korejský kněz Ondřej Kim Taegon (zem. 16. září 1846) a horlivý laický apoštol Pavel Chong Hasang; ostatní jsou převážně laici: muži i ženy, ženatí i svobodní, starci, mládež i děti.

21. září Sv. Matouše, apoštola a evangelisty (svátek)

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Když ho Ježíš povolal mezi své učedníky, byl v Kafarnaum (Mt 9,9) výběřím poplatků, pravděpodobně městských, nebo daní a cla ve službách Heroda Antipy. Markovo a Lukášovo evangelium uvádějí při této příležitosti jeho druhé jméno Levi a Marek dodává, že to byl syn Alfeův (Mk 2,14; Lk 5,27). Je také ve všech seznamech apoštolů (Mt 10,3; Mk 3,18; Lk 6,15; Sk 1,3). Dále se o něm biblické texty nezmiňují. Po seslání Ducha svatého působil nejprve mezi Židy v Palestině a napsal pro ně aramejsky evangelium; jeho dnešní řecký text je pozdějším překladem. Kam odešel hlásat evangelium potom, nelze s jistotou tvrdit; starokřesťanská tradice se zmiňuje o Etiopii, Persii a Pontu u Černého moře. Východní i západní křesťané ho uctívají jako mučedníka. V 11. století mu byl v Salernu (v jižní Itálii) postaven kostel, v němž jsou dnes uloženy jeho ostatky.

26. září Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků

Podle nejstarších literárních památek byli dvojčata, žili v maloasijské Kilikii (dnešní jižním Turecku) a bezplatně léčili nemocné. V době Diokleciánova pronásledování (kolem roku 305) položili život za svou víru a byli pohřbeni v syrském městě Cyrrhu. Odtud se jejich úcta rozšířila na Východě i na Západě. Koncem 5. století byla jejich jména zařazena do seznamu světců v mešním římském kánonu, kde zastupují křesťanský Východ. Papež Felix IV. (525-530) jim dal postavit baziliku na římském Foru; jejich památka slavená 27. 9. byla patrně výročním dnem posvěcení této baziliky. Na začátku 10. století jim byl zasvěcen kostel ve Staré Boleslavi. Jsou uctíváni jako patroni lékařů a lékárníků.

27. září Sv. Vincence z Paula, kněze (památka)

Narodil se roku 1581 v malé vesnici Ranquines u Daxu v jihozápadní Francii. Po vysvěcení na kněze (1600) pokračoval ve studiu teologie a církevního práva, později působil v Paříži a od roku 1617 jako farář venkovské farnosti v lyonské diecézi. Tehdy začal organizovat svépomocnou péči o chudé zakládáním charitativních bratrstev a s několika horlivými kněžími konat lidové misie. V roce 1625 založil misionářskou kongregaci lazaristů, jejímž hlavním posláním bylo vzdělávání kandidátů kněžství. K zajištění trvalé péče o chudé a nemocné položil spolu se sv. Luisou de Marillac základy kongregace "Dcer křesťanské lásky" - vincentek (1633). Zemřel 27. září 1660 v převorství sv. Lazara v Paříži. V roce 1737 byl prohlášen za svatého a roku 1885 za patrona křesťanského charitativního díla.

28. září Sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa (slavnost)

Podle staré tradice se narodil kolem roku 907 na Stochově u Libušína jako nejstarší syn vévody Vratislava. O jeho křesťanskou výchovu se starala především jeho babička sv. Ludmila. Naučil se slovanskému písmu, na Budči si osvojil i znalost latiny. Legendy zdůrazňují jeho lásku k eucharistii a k chudým. Když se v roce 925 ujal vlády, snažil se o kulturní i náboženské povznesení země. Jeho křesťanský způsob vlády a spravedlivá přísnost k neukázněné, většinou ještě pohanské šlechtě, i to, že přijal lenní závislost na Jindřichu I., vyvolaly opozici v čele s jeho mladším bratrem Boleslavem, na jehož popud byl 28. 9. 929 (nebo 935) ve Staré Boleslavi zabit. Po třech letech bylo jeho tělo přeneseno do rotundy sv. Víta, kterou on sám založil jako třetí kostel na Pražském hradě. Jeho nejstarší životopis byl napsán staroslověnsky hlaholským písmem brzy po jeho smrti. První kostel mu byl zasvěcen už v roce 972 v Proseku u Prahy. Na začátku 14. století mu byl zasvěcen jeden z oltářů v bazilice sv. Petra ve Vatikáně a od roku 1670 je jeho svátek v celocírkevním kalendáři.

Pro Ježíše jako Vykupitele existuje pouze cesta utrpení, má důsledky - minimálně pro ty, kdo ho chtějí následovat. Proto nám Ježíš říká: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě.“ Kdo není ochotem počítat se smrtí není mne hoden.

Tato vyhlídka nás léká, léká především toho, kdo si nechce uvědomit dvě věci.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

1. krásně říká žalm 49:

„Nikdo nevykoupí ani bratra,
není schopen vyplatit Bohu sám sebe.
Výkupné za lidský život je tak velké,
že se každý musí provždy zřici toho,
že by natrvalo, neustále žil
a nedočkal se zkázy.
Vždyť vidí, že umírají moudří,
hynou stejně jako hlupák nebo tupec...“ (Ž 49, 8-13 ČEP)

2. V Markově evangeliu čteme: „Kdo se stydí za mne a za má slova v tomto zpronevěřilém a hříšném pokolení, za toho se bude stydět i syn člověka, až přijde v slávě svého Otce se svatými anděly.“ (Mk 8, 38 ČEP)

Markovo evangelium mluví k trpícím a pronásledovaným křesťanům. Matoušovo evangelium rozšiřuje okruh posluchačů na všechny lidi, proto klade každému upřímně hledajícímu člověku otázku k zamyšlení: „Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač získá člověk svůj život zpět?“

Podle těchto slov Písma se snažil žít svůj život svatý Václav, kníže, vladař Českého státu.

ŽIVOTOPIS

Narodil se kolem roku 907 na Stochově u Libušína jako nejstarší syn vévody Vratislava. O jeho výchovu se starala především jeho babička svatá Ludmila. Vynikal láskou k eucharistii. V roce 925 se ujal vlády, snažil senejen o náboženský rozkvět země. Jeho křesťanský způsob vlády a spravedlnost, snaha vyhnout se války s císařem, vedli jeho opozici v čele s jeho bratrem Boleslavem k tomu, že byl 28. IX 929 ve Staré Boleslavi zabit. Jeho první životopis byl napsán krátce po jeho smrti.

Velice výstižně charakterizují Václavův krátký život slova dnešního druhého čtení z prvního listu sv. ap. Petra: „Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích.'On nezhřešil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.' Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo (kříže), abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni.

A ve verši, který jsme dnes neslyšeli a který předchází této starokřesťanské písni říká sv. Petr: „K tomu jste přece byli povoláni.“

Víme z životopisu, že svatý Václav se modlil za své vrahy, že odpustil svému bratrovi, kolikrát ještě ale takto náš národ jednal ze spravedlivými lidmi - většina našich světců jsou mučedníci, nebo museli odejít z našeho území.

Každý z nás by měl jednat podle slov sv. Petra. Vidíme, že to člověk s Boží pomocí dokáže, proto říkáme v prefaci: „... abychom tě chválili za to, žes nám na svém mučedníku Václavovi zjevil svou moc... a jeho obět' je nám svědectvím, že lidskou slabost proměňuješ v sílu skrze našeho Pána, Ježíše Krista.“

29. září Sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů (svátek)

Michael, jehož jméno znamená "Kdo je jako Bůh?", je v biblických textech označován jako jeden z prvních knížat (Dan 10,13.21), ochránce vyvoleného národa (Dan 12,1) a vítěz nad démonem (Jud 9; Zj 12,7). Také křesťané v něm od počátku viděli zvláštního ochránce novozákonního Božího lidu a přímluvce zemřelých před Božím trůnem. Byl vzýván také při exorcismech. Jeho svátek se slaví už od 5. století ve výroční den posvěcení baziliky zbudované k jeho počtě v Římě na Via Salaria. Spolu s ním si dnes připomínáme další dva archanděly, kteří o sobě prohlásili, že stojí před Bohem (Lk 1,19; Tob 12,15). Gabriel znamená "Muž Boží" nebo "Bůh ukázal svou sílu". Jeho jméno se objevuje v knize proroka Daniela (8,16; 9,21). Zvěstoval také Zachariášovi narození Jana Křtitele (Lk 1,19) a Panně Marii narození Ježíšovo (Lk 1,26). Rafael znamená "Bůh uzdravil". Vypráví o něm starozákonní kniha Tobiáš. Bývá vzýván jako průvodce cestujících.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Existence bytostí neviditelných, tedy takových, které nemají hmotu - tělo a které postižitelné je ovšem předmětem víry. Je to víra pevně na Písmu svatém a naplňuje nás velkou radostí a jistotou, ale i určitou obezřetností. Jistota vyplývá z toho, že je neustále kolem nás sbor andělů strážných a podle učení církve, má každý z nás svého anděla strážného. Podle toho se stále, zde pohybuje celá řada neviditelných bytostí. Je to množství andělů, ale i těch, o kterých víme, že se vzbouřili proti Bohu a byli svrženi - tedy d'ábové. I ti se zde pohybují. Říká se dokonce, že ten, kdo nevěří v ducha zlého, nevěří ani v anděly.

Buďme si vědomi toho, že kolem nás jsou mocné bytosti, které nám mohou pomoci a které nás mohou chránit.

30. září Sv. Jeronýma, kněze a učitele církve (památka)

Narodil se kolem roku 340 ve Stridonu v Dalmácii. Studoval v Římě gramatiku, rétoriku a filozofii; tam také přijal křest. Navštívil Galii, Trevír a Aquileu, potom odešel na Východ (373) a žil několik let jako poustevník v poušti blízko Antiochie. V roce 379 byl vysvěcen na kněze a odešel přes Konstantinopol znovu do Říma. Pracoval jako sekretář papeže Damasa a na jeho pokyn začal pracovat na revizi latinského překladu Nového zákona podle původních řeckých textů. Po Damasově smrti (384) ho někteří chtěli zvolit za jeho nástupce, ale pro přísné asketické názory a nekompromisní postoj při hájení čistoty víry a mravů ho odpůrci donutili v následujícím roce opustit Řím. Usadil se jako poustevník v Betlémě, v jeho okolí založil několik klášterů a věnoval se převážně výkladu Písma svatého a jeho překladu z původních jazyků do latiny (390-405). Patřil mezi nejslavnější učence své doby. Kromě překladů a výkladů bible psal historické, polemické a homiletické spisy, mnoho dopisů (zachovalo se jich 117) a překlady některých děl východních Otců do latiny. Spolu s Ambrožem, Augustinem a Řehořem Velikým patří mezi velké západní církevní Otce. Zemřel 30. září 420 v Betlémě a byl tam i pohřben. Dnes jsou jeho ostatky uloženy v římské bazilice S. Maria Maggiore.

1. října Sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny (památka)

Narodila se 2. 1. 1873 v Alenconu v severozápadní Francii. Jmenovala se Marie Františka Terezie Martinová. Když jí bylo tři a půl roku, zemřela jí matka a otec se přestěhoval s dětmi do Lisieux. Tam začala chodit do školy v penzionátu benediktinek (1881); vstoupila ke karmelitkám (1888), přijala jméno Terezie od Dítěte Ježíše a od Svaté tváře a složila řádové sliby (1890). Vynikala pokorou, evangelní prostotou a důvěrou v Boha. Na svou cestu "duchovního dětství" uváděla také novicky, když jí představená svěřila jejich přípravu (1893). Zasvětila svůj život modlitbě a sebeobětování za spásu duší, za kněze a za misie. Od roku 1895 začala na příkaz představené psát své vzpomínky "Dějiny duše". Zemřela na tuberkulózu 30. 9. 1897 v Lisieux. V roce 1925 byla prohlášena za svatou a roku 1927 za patronku misí.

2. října Svatých andělů strážných (památka)

Úcta k andělům strážným vyplývá z obecné nauky církve opírající se o mnohé biblické texty (z novozákonních především Mt 18,10 a Sk 12,15), že každý věřící má svého anděla strážného. Mnozí z církevních Otců jsou toho názoru, že svého anděla strážného má každý člověk, i nevěřící; podobně i jednotlivé národy, obce a společenství. Úcta jim prokazovaná od křesťanů je starší než úcta k svatým. Svátek archandělů (29. 9.) byl zpočátku zároveň společným svátkem všech andělů. Samostatná liturgická oslava andělů strážných začíná v 15. a 16. století. V rakouských zemích se dnešní památka slavila až do roku 1913 na první zářijovou neděli.

Andělé jsou neustále před tváří Boží. Tuto skutečnost nám dnes připomenulo evangelium.

Jestliže přijímáme víru církve, podle níž každý člověk je obklopen anděly a že Bůh dává každému člověku anděla, který ho chrání, vede, napomíná, pak bychom si měli vážit andělům strážných, zvláště toho svého. Vybudujme si živý vztah k Andělu Strážci!

Svátky svatých - životopisy a promluvy

4. října Sv. Františka z Assisi (památka)

Narodil se roku 1182 v Assisi ve střední Itálii. Jeho křestní jméno bylo Jan. Jako syn bohatého obchodníka látkami prožil bouřlivé mládí. V roce 1206 se rozhodl žít v úplné evangelní chudobě, odešel z domova a žil jako potulný mnich. Kolem roku 1208 přijal jáhenské svěcení a když začal kázat v Assisi, přidalo se k němu několik následovníků; tak vzniklo první františkánské společenství (1209). Se sv. Klárou založil řád klarisek (1212). Pro laiky toužící žít ve světě podle františkánských ideálů založil společenství "třetího řádu" (1221). Definitivní františkánská řehole byla schválena v roce 1223. V letech 1217-1219 poslal několik skupin bratří do různých krajín Evropy. Sám se na svých apoštolských cestách dostal až do Palestiny, Sýrie a Egypta, kde kázal před sultánem (1219-1220). V Římě se setkal se sv. Dominikem (1221). Ke všemu, co podnikal, si žádal souhlas církevních představených - jako např. když se souhlasem papeže postavil na vrchu Grecciu o Vánocích 1223 první živé jesličky. Poslední léta prožíval v ústraní. Stigmata, která se v samotě na hoře Verné objevila (1224) na jeho těle, připodobnila ho ještě více Kristu. Krátce nato složil svůj chvalozpěv všeho tvorstva. Zemřel 3. října 1226. Za svatého byl prohlášen už v roce 1228.

6. října Sv. Bruna, kněze

Narodil se kolem roku 1035 v Kolíně nad Rýnem (Köln). Své studium začal v rodném městě a dokončil v Remeši (Reims) ve Francii, kde potom začal učit na katedrální škole. Po návratu do Kolína studoval teologii a kolem roku 1055 byl vysvěcen na kněze. Později jako kanovník znovu vyučoval na remešské katedrální škole a od roku 1057 převzal její vedení. Toužil však po životě v ústraní, a proto odešel se šesti přáteli do alpského horského údolí Chartreuse, asi 24 km severně od Grenoblu, a žil tam s nimi (od roku 1084) po vzoru poustevníků velmi přísným životem: trvalé mlčení přerušovali jen v neděli, o svátcích a při společné chórové modlitbě; zachovávali přísné posty; denní dobu dělili mezi modlitbu a práci. Když se stal papežem jeho bývalý žák, Urban II., povolal ho do Říma jako svého poradce (1090). Po čtyřech letech dostal dovolení založit v kalábrijských horách v La Torre (v diecézi Sequillace) další poustevnické středisko. Tam také 6. října 1101 zemřel. Od roku 1623 se jeho památka slaví v celé církvi. Jeho následovníci žili podle zpřísněné benediktinské řehole a po vypracování a přijetí společných stanov (1128) vznikl kartuziánský řád.

7. října Panny Marie Růžencové (památka)

Modlitba růžence se ve své dnešní podobě šířila od 15. století především zásluhou dominikánů. Spočívá v opakování andělského pozdravení a v rozjímání o událostech z Ježíšova života a o spoluúčasti, kterou na jeho narození, utrpení a oslavení má jeho matka Panna Maria. Definitivní podobu růžence stanovil (1569) papež Pius V. Slavení dnešní liturgické památky bylo zavedeno (1572) na paměť vítězství nad Turky v námořní bitvě u Lepanta (7. října 1571); od roku 1573 přeloženo na první říjnovou neděli; po vítězství nad Turky u Petrovaradina rozšířeno pro celou církev (1716); v dnešní den se slaví od roku 1913.

9. října Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků

Dionýsius působil v polovině 3. století jako misijní biskup, poslaný s několika dalšími z Říma do Galie. Jeho sídlem byla Lutetia (dnešní Paříž), kde byl v době pronásledování křesťanů sťat mečem. Nad hrobem tohoto prvního pařížského biskupa byla v 5. století postavena bazilika a koncem 6. století opatství nesoucí jeho jméno (Saint Denis). Podle pozdějších zpráv byli spolu s ním umučeni na pahorku Montmartre (tj. Hora mučedníků) také Eleutherius a Rustikus - jeden z nich byl knězem a druhý jáhnem.

9. října Sv. Jana Leonardiho, kněze

Jan Leonardi se narodil v roce 1541 v obci Diecimo poblíž toskánského města Lucca (v severní Itálii). Pracoval nejprve v lékárně. Když se stal knězem (1571), soustředil se především na vyučování křesťanské nauky podle směrnic tridentského sněmu; sestavil příručku vyučování náboženství a založil laickou Společnost křesťanské nauky (1574). Zároveň založil řeholní společnost kleriků Matky Boží; vedle vyučování chudých se

Svátky svatých - životopisy a promluvy

věnovali šíření úcty k eucharistii. Papež Klement VIII. mu svěřoval vizitace a duchovní obnovu mnoha řeholních kongregací. V Římě podporoval zřizování nemocnic a škol. Položil také základy misionářské studijní koleje (1603), z níž se později vyvinul římský papežský institut "de propaganda fide". Zemřel 9. října 1609 v Římě. Za svatého byl prohlášen v roce 1938.

12. října Sv. Radima, biskupa

Narodil se v 2. polovině 10. století. Doprovázel svého staršího bratra Vojtěcha na jeho cestách, spolu s ním vstoupil pod řádovým jménem Gaudentius do římského benediktinského kláštera sv. Bonifáce a Alexia na Aventinu (990); byl též svědkem jeho mučednické smrti (997). Stal se prvním arcibiskupem v polském Hnězdně (1000) a tam také kolem roku 1006 zemřel. Jeho ostatky byly přeneseny do Prahy (1039) a v románské bazilice sv. Víta (postavené v letech 1060-1096) byly uloženy v kryptě sv. Kosmy a Damiána. Nejstarší pražská nekrologia (od 2. poloviny 12. století) uvádějí jako den jeho smrti 12. říjen. Až do úpravy českého národního kalendáře v roce 1973 se u nás jeho památka slavila ve výroční den přenesení (25. 8.).

14. října Sv. Kalista I., papeže a mučedníka

Narodil se v 2. polovině 2. století v římském Zátibeří. Pocházel z křesťanské rodiny a byl původně otrokem. Papež Zefyrin, původně také otrok, ho vysvětil na jáhna (kolem roku 199) a svěřil mu správu křesťanského hřbitova na Via Appia - dnešních Kalistových katakomb. Když pak byl sám zvolen za papeže (217), postavil se proti němu římský kněz Hippolyt se svými stoupenci. Kalist vystoupil proti sabeliánům a odsoudil jejich bludné učení o nejsvětější Trojici. Dovolil přijímat kající hříšníky zpět do církve. Uznával platnost manželství uzavřených mezi svobodnými ženami a otroky. V Zátibeří zřídil správní a dobročinný ústav, v jehož sousedství byla v době papeže Julia I. (337-352) postavena bazilika S. Maria in Trastevere; tam byl také 14. října 222 ubit protikřesťanskými výtržníky. Pohřben byl nejprve v Kalepodiových katakombách, později přenesen do této baziliky.

15. října Sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve (památka)

Narodila se 28. 3. 1515 v Avile ve středním Španělsku. Když jí bylo 14 let, zemřela jí matka a otec ji dal na vychování k sestřím augustiniánkám. Po vstupu ke karmelitkám (1536) prožívala nejprve období vážného onemocnění a neklidu. V roce 1557 se rozhodla vyloučit ze svého života všechno, co by ji odvádělo od Boha. Začala žít životem hluboké vnitřní modlitby a toužila po návratu k původní řeholi s přísnou klauzurou. Po založení prvního kláštera reformovaných karmelitek (1562) zakládala další a po setkání se sv. Janem od Kříže (1568) dávala podnět k zakládání i mužských reformovaných klášterů. Její spisy se staly školou modlitby. Zemřela v Albě de Tormes 4. října 1582; v důsledku právě začínající gregoriánské reformy kalendáře byl následující den 15. října v roce 1622 byla prohlášena za svatou a v roce 1970 za učitelku církve. Tereziánská mystika, vyznačující se smyslem pro realitu duchovního života a intimním osobním vztahem ke Kristu, silně ovlivnila duchovní vývoj své doby a měla velký vliv i na myšlení a tvorbu našich barokních náboženských autorů v 17. století.

16. října Sv. Hedviky, řeholnice

Hedvika se narodila kolem roku 1174 na hradě Andechs v Bavorsku jako dcera vévody Bertholda IV. Když jí bylo pět let, svěřili rodiče její výchovu benediktinkám v Kitzingen. Provdala se (1186) za slezského vévodu Jindřicha I. a měla s ním čtyři syny a tři dcery. Vynikala láskou a dobročinností k chudým a nemocným. Vštěpovala základy víry sv. Anežce České (1208-1211) a byla tetou sv. Alžběty Uherské. Po smrti svého manžela (1238) vstoupila do kláštera cisterciáček v Trzebnici (severně od Wroclawi); sama ho založila (1202) a její nejmladší dcera Gertruda tam byla abatýší. Všechny ostatní její děti zemřely ještě za jejího života. Zemřela 15. 10. 1243 v Trzebnici. V roce 1267 byla prohlášena za svatou a její tělo bylo uloženo v trzebnickém klášterním kostele.

16. října Sv. Markéty Marie Alacoque, panny

Markéta se narodila 22. 7. 1647 v burgundské vesnici Lauthecouru v diecézi Autun (ve východní Francii). Její otec byl královským notářem. Vstoupila do kongregace sester Navštívení Panny Marie v Paray-le-Monial (1671) v době, kdy byla Francie zaplavena přemrštěnou strohostí jansenismu. V letech 1673-1675 jí bylo v několika zjeveních dáno poznat lásku Ježíšova Srdce a byla vyzvána, aby se přičinila o rozšíření přípravné hodinové pobožnosti v předvečer prvních pátků v měsíci, svatého přijímání na první pátky a zavedení svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Když se stala asistentkou představené (1684) a vychovatelkou novic (1685-87), zavedla ve své řeholní komunitě společné uctívání Božského Srdce. Zemřela 17. října 1690 v Paray-le-Monial a za svatou byla prohlášena v roce 1920. Úcta k Božskému Srdci se šířila nejprve prostřednictvím bratrstev a lidových pobožností; jeho svátek byl zaveden nejprve v Polsku (1765) a od roku 1865 pro celou církev.

17. října Sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka (památka)

Narodil se v polovině 1. století v Sýrii. Byl po sv. apoštolu Petrovi a sv. Evodiovi třetím biskupem v syrské Antiochii, po Římě a egyptské Alexandrii tehdy třetím největším městě. Za vlády císaře Trajana (98-117) byl zatčen a odsouzen, aby byl v Římě předhozen v amfiteátru šelmám. Cestou poslal sedm dopisů: Efesanům, Magnesijským, Tralským, Římanům, Filadelfanům, Smyrňanům a Polykarpovi. Zrcadlí se v nich jeho touha po mučednictví a život církve na počátku 2. století. Varuje před gnostickými bludy, vybízí k zachování jednoty pod vedením biskupů, o církvi jako první používá označení "katolická" a římskou církevní obec označuje jako "předsedkyni sboru lásky". V Sýrii se jeho památka slaví už od 4. století 17. října. Zbytky jeho kostí poslali římstí křesťané do Antiochie a odtud byly před nájezdy Peršanů a Saracénů znovu převezeny do Říma a uloženy v bazilice sv. Klementa.

18. října Sv. Lukáše, evangelisty (svátek)

Byl pravděpodobně syrského původu a podrobnější zmínky o Antiochii (Sk 6,1-6; 11,20-30; 13,1 a násl.) vzbuzují dojem, že odtud pocházel. Nepatřil k židovskému národu (srv. Kol 4,11 a násl.) a byl lékařem (Kol 4,14). Doprovázel sv. Pavla na jeho druhé apoštolské cestě od Troady až do Filip (Sk 16,10-17), potom se znovu přidal k sv. Pavlovi při návratu z třetí apoštolské cesty a šel s ním do Jeruzaléma (Sk 20,5-21,18); tam se setkal s apoštolem Jakubem a s jeruzalémskými staršími (21,18). Byl s apoštolem Pavlem na cestě do římského vězení (Sk 27, 1-28,16; Kol 4,14; Flm 24), při následujícím dvouletém pobytu v Římě měl možnost poznat se s evangelistou Markem (Kol 4,10-14; Flm 24) a jako jediný zůstal v Pavlově blízkosti i při druhém věznění před smrtí v Římě (2 Tim 4,11). Jeho další osudy nejsou bezpečně známy, protože zprávy o místech jeho působení se velmi liší (Galie, Itálie, Dalmacie, Řecko). Zemřel pravděpodobně v Achai. Východní i západní křesťané slaví jeho svátek 18. října Jeho evangelium a Skutky apoštolů zdůrazňují Boží milosrdenství a otevřenost poselství spásy pro všechny národy i společenské vrstvy.

19. října Sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese, kněží, a druhů, mučedníků

V letech 1642-1649 zemřelo v Severní Americe po krutém mučení osm misionářů z Tovaryšstva Ježíšova. V roce 1625 převzali v pohraniční oblasti mezi Kanadou a Spojenými státy misie u domorodých indiánských kmenů Hurónů a Irokézů, u nichž předtím (1615 a 1622) františkáni neměli úspěch. Tito jezuité byli všichni francouzského původu. Za svaté byli prohlášeni v roce 1930. Jean de Brébeuf se narodil v roce 1593 v Normandii; pracoval mezi Huróny nejdéle; osvojil si hurónskou řeč a sestavil slovník, gramatiku a katechismus; byl umučen od Irokézů (16. 3. 1649) v osadě sv. Ignáce u Hurónského jezera na kanadském území.

Isaac Jogues se narodil 1607 v Orleánsu a byl umučen (18. října 1646) v irokézské osadě na místě dnešního Auriesville ve státě New York. Dva pomocníci umučeni na území Spojených států: René Goupil, první mučedník v Americe (zem. 29. 9. 1642), a Jean de La Lande (zem. 19. října 1646). Čtyři kněží umučeni v

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Kanadě: Antoine Daniel (zem. 4. 7. 1648), Gabriel Lalement (zem. 17. 3. 1649), Charles Garnier (zem. 7. prosince 1649) a Noël Chabanel (zem. 8. prosince 1649).

19. října Sv. Pavla od Kříže, kněze

Pavel se narodil 3. 1. 1694 v obci Ovadě poblíž Alessandrie (v severozápadní Itálii) jako druhý ze 16 dětí. V mládí pomáhal otcovi v obchodě a svému faráři (od roku 1713) při vyučování náboženství. Rozjímání o Ježíšově utrpení a touha po přísném asketickém životě ho přivedly k rozhodnutí založit řád pasionistů. Kromě tří obvyklých slibů skládali ještě čtvrtý: šířit úctu k utrpení Páně. Pro příliš tvrdou přísnost byly jejich stanovy schváleny nejprve ústně (1724), a teprve po úpravách (1741) písemně. Po vysvěcení na kněze (1727) se usadil se svými druhy na vrchu Monte Argentariu severně od Říma a odtud konali lidové misie; do roku 1773 už měli ve střední Itálii 12 klášterů. Založil také ženskou větev řádu pasionistů (1771). Jako odkaz zanechal kromě řeholních pravidel svůj duchovní deník a více než 2000 dopisů. Zemřel 18. října 1775 v klášteře při bazilice sv. Jana a Pavla v Římě. Za svatého byl prohlášen v roce 1867.

23. října Sv. Jana Kapistránského, kněze

Narodil se 3. 6. 1386 v horském městečku Capestranu ve střední Itálii. Po vystudování práv se stal v Perugii soudcem (1413). Vstoupil k františkánům (1416) a po vysvěcení na kněze (kolem roku 1420) byl pověřen zakládáním přísnějších františkánských klášterů. Po roce 1425 vykonal mnoho cest po Itálii, do Francie, Holandska a Svaté země; svými kázáními strhoval davy v celé střední Evropě, též v mnoha městech v Čechách a na Moravě. Jako spoluorganizátor obrany křesťanské Evropy se velmi zasloužil o vítězství nad Turky u Bělehradu (1456). Brzy nato zemřel 23. 10. 1456 v Iloku u Dunaje (v dnešní Jugoslávii). Za svatého byl prohlášen v roce 1690.

24. října Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa

Narodil se 23. prosince 1807 v Sallentu nedaleko Barcelony ve Španělsku jako pátý z deseti dětí. Po vysvěcení na kněze (1835) působil jako farář a jako apoštolský misionář v rodné Katalánii a krátký čas také na Kanárských ostrovech. Založil společnost pro vydávání náboženských knih (1847); sám jich také mnoho napsal. V roce 1849 založil misionářskou kongregaci klaretinů. Od roku 1850 byl arcibiskupem v Santiagu na Kubě, kde předtím 14 let neměli biskupa. Začal pořádat exercicie pro kněze, pastorační vizitace a lidové misie. Založil ženský vzdělávací institut klaretinek (1855). Organizoval charitativní a sociální činnost; ve všech farnostech zřídil lidové spořitelny (1854) a učil zemědělce hospodařit tak, aby byli soběstační. Vzbudil tím nenávisť majitelů černých otroků; viděli v něm revolucionáře, několikrát na něj spáchali atentát, a nakonec dosáhli toho, že se musel vrátit do Španělska (1857). Stal se zpovědníkem královny a doprovázel ji do vyhnanství ve Francii (1868). Účastnil se I. vatikánského sněmu (1869-1870), tam onemocněl a po návratu zemřel 24. října 1870 v cisterciáckém opatství ve Fontfroide v jižní Francii. Za svatého byl prohlášen v roce 1950.

28. října Sv. Šimona a Judy, apoštolů (svátek)

Šimon, zvaný Horlivec (Lk 6,13; Sk 1,13) nebo Kananejský (Mt 10,4; Mk 3,18) je jedním z dvanácti apoštolů; první označení je z řeckého "zelotes" a druhé z aramejského "quan'an"; obě mají stejný význam a bývali tak označováni příslušníci bojovné nacionalistické skupiny zelotů, kteří chtěli uspišit Boží vládu na zemi odbojem proti římské nadvládě. Je proto pravděpodobné, že patřil mezi ně, dříve než se stal Ježíšovým učedníkem. Další biblické zprávy o něm nemáme; o jiném Šimonovi (Mt 13,55; Mk 6,3) se předpokládá, že to byl pozdější jeruzalémský biskup (po smrti apoštola Jakuba Mladšího).

Juda, který se v seznamech apoštolů objevuje jako Juda Jakubův (Lk 6,16; Sk 1,13) nebo Tadeáš (Mt 10,3; Mk 3,18), byl podle starobylé tradice považován za bratra apoštola Jakuba Mladšího a za autora jednoho z listů zařazených mezi knihy Nového zákona; někteří současní badatelé však jsou toho názoru, že je to málo pravděpodobné, a poukazují na to, že autor tohoto listu budí dojem, jako by se sám nepočítal mezi apoštoly

Svátky svatých - životopisy a promluvy

(Jud 17). Janovo evangelium se o něm zmiňuje jen při líčení Ježíšova rozhovoru s apoštoly při poslední večeři (Jan 14,22). Oba položili život pravděpodobně v Persii. Jejich ostatky jsou dnes uloženy ve svatopetrské bazilice ve Vatikáně (pod dnešním oltářem sv. Josefa). Východní křesťané slaví jejich svátek odděleně (10. 5. a 19. 6.).

31. října Sv. Wolfganga, biskupa

Narodil se kolem roku 924 ve Švábsku. Vzdělával se v klášterní škole v Reichenau a ve Würzburgu, byl učitelem na dómské škole a děkanem kapituly v Trevíru (956), vstoupil jako mnich do benediktinského kláštera v Einsiedeln ve Švýcarsku (965) a byl tam vysvěcen na kněze (kolem roku 970). Po krátkém misijním působení v Maďarsku (971) byl o Vánocích v roce 972 jmenován biskupem v Řezně (Regensburg). Byl velmi obětavý a vysoce vzdělaný, podporoval školy a kláštery, značně pozdvihl duchovní úroveň kněží. Tím, že souhlasil s odloučením Čech od své diecéze, umožnil v roce 973 založení biskupství v Praze. Zemřel 31. 10. 994 v Puppingu u Lince; jeho tělo bylo z Rakouska převezeno po Dunaji do Řezna a tam pohřbeno v kostele sv. Emmerama. Jeho uctívání jako svatého bylo potvrzeno v roce 1052.

1. listopadu Všech svatých (slavnost)

Od 4. století se na Východě slavil společný svátek všech mučedníků: v syrském obřadu v době velikonoční (13. 5.) a v byzantském obřadu na první neděli po Seslání Ducha svatého. Podobná slavnost se objevuje v 7. století v Římě; výroční den zasvěcení římského Pantheonu (původně pohanského chrámu všech olympských bohů) Panně Marii a všem svatým mučedníkům (13. 5. 609). Od 8. století se v Irsku a Anglii, u Keltů a Franků začal slavít svátek Všech svatých (nejen mučedníků) 1. listopadu (snad proto, že u Keltů začínal v ten den nový rok). Brzy se slavení tohoto svátku rozšířilo; v Římě se slaví od 9. století.

Vývoj úcty ke svatým

První prokazatelné doklady liturgické úcty ke svatým nacházíme v polovině 2. století. Úcta se vztahuje zpočátku pouze na mučedníky. Kořeny kultu můžeme objevit u židů, kteří prokazovali (soukromou) úctu spravedlivým a mučedníkům. (Zahrada v Jeruzalémě, kde mají strom spravedliví - např. Shindler.) Mučedník byl původně uctíván pouze v té církevní obci, kde se nacházel jeho hrob. Později byla úcta přenášena i do jiných obcí, nepřítomnost hrobu nahrazovaly relikvie.

Prvním mučedníkem, kterému obec prokazovala kultickou poctu, byl Polykarp ze Smyry (+ kol.r.155); ve spise Umučení Polykarpovo stojí: „Bude-li to možné, shromáždíme se tam (u brobu) s velkou radostí, abychom - bude-li Bůh chtít - slavili výročí jeho narození“ (Martyrium Polycarpi 18). Křesťané se tedy ve výroční den smrti (natale) shromažďovali u hrobu mučedníka.

Antický kult mrtvých znal kultovní hostinu u hrobu zemřelého, tzv. refrigerium. Křesťané ji doplnili slavením eucharistie. (I my známe pohřební hostinu!)

Na roveň mučedníků byli brzy postaveni apoštolové, kult se rozvíjel tam, kde byl jejich hrob nebo místo jejich působení.

Úcty požívali i vyznavači (confessores), kteří sice nezemřeli mučednickou smrtí, ale byli podrobni mučení a jiným zkouškám (vyhnanství, vězení).

Po skončeném pronásledování byli uctíváni významní biskupové a církevní učitelé.

Další skupinu tvořili asketové a panny, jejichž životní styl vyznačující se odříkáním byl považován za druh nekravého mučednictví.

Počátky mariánské liturgické úcty jsou prokazatelné až po úctě mučedníků a apoštolů. Nejstarší liturgický text obsahuje koptický papyrus ze 3. století (Tak se mluvilo v dnešním Egyptě; dosud zde žijí „koptičtí křesťané“; jedním z nich byl bývalý generální tajemník Butrus Butrus Gálí.): „Utíkáme se k tvému milosrdenství, Boží Rodičko, nezamítej v nouzi naše prosby, ale vysvobod' nás od nebezpečí, ty jediná čistá a požehnaná.“ Ve 4. století se objevuje připomínka Panny Marie v takřka všech východních anaforách

Svátky svatých - životopisy a promluvy

(eucharistických modlitbách) i v římském kánonu. Po efezském koncilu (431) narůstá počet mariologických textů jak v teologii, tak v liturgii, objevují se první mariánské svátky.

Protože od raného středověku se začíná počet svatých silně zvětšovat, je zavedeno pro svatořečení oficiální řízení. Prvním světcem, který byl takto svatořečen, byl biskup Oldřich z Ausburgu (+973), který byl prohlášen za svatého papežem Janem XV. na římské synodě r. 993.

Ve vrcholném středověku dochází až k nekontrolovatelnému nárůstu úcty ke svatým, množí se uctívání relikvií, u lidu dochází k posunu v teologickém chápání. To bylo důvodem reformačního protestu proti úctě svatých. Svatým byla přidělována specializace pro různé úkoly; cechy a jiná sdružení měly své patrony. Velké množství svatých a jejich liturgická úcta způsobily, že neděle a svátky Páně byly zastíněny a potlačeny svátky svatých. Po tridentské reformě dochází k redukci svátků svatých (182), ale na konci barokní doby bylo už opět volných pouze 66 dní. Přes trvalou snahu o zmenšení počtu liturgických slavností svatých přetrvává ještě při poslední úpravě za Jana XXIII. v r. 1960 převaha sanktorálu nad temporálem: 232 svátků oproti 133 nedělím a feriím.

Reforma II. vatikánského koncilu stanovila toto: „Svátky svatých nemají převládnout nad svátky, kterými se slaví vlastní tajemství spásy. Proto ať jejich značnou část slaví jednotlivé diecéze, národy nebo řeholní společnosti. Na celou církev ať jsou rozšířeny jenom svátky těch svatých, kteří mají skutečně všeobecný význam“ (SC 111).

Slavíme dnes svátek všech svatých. Neoslavujeme jen známé svaté z kalendáře, jejichž jednotlivé svátky jsme po celý rok slavili. Těch je jen málo, sotva necelých 400. Dnešní čtení však k nám mluví o dvanáctkrát dvanácti tisících a pak ještě o velikém zástupu ze všech národů, plemen a jazyků, jež ani nelze spočítat. Je tedy jasné, že se nejedná jen o známé svaté. A evangelium mluví o všech chudých a tichých, o hladových a žíznících, o milosrdných a pronásledovaných. A je samozřejmé, že těch jsou, byly a budou ne sta, nýbrž miliony a miliardy.

Mladí křesťané sestavili „Litanie k svatým všedních dní“, které se nám snaží přiblížit, lidem konce 20. století úcty a význam svatých:

„Všichni svatí muži, jste v nebi, protože jste poctivě a pořádně dělali svou práci, orodujte za nás.

Všechny svaté ženy, které jste v nebi, protože jste se z celého srdce staraly o domácnost, orodujte za nás.

Všichni svatí rodiče, kteří jste v nebi, protože jste dobře vychovali své děti, prostě za nás.

Všichni svatí manželé, kteří jste v nebi, protože jste spolu vytrvali v dobrém i zlém, jak jste si slíbili, přimluvte se za nás.

Všichni stateční hoši, kteří jste v nebi, protože jste usilovali o sebevýchovu a sebevzdělání, orodujte za nás.

Všechny svaté dívky, které jste v nebi, protože jste bděly nad krásou nejen těla, ale i duše, orodujte za nás.

Všichni zneuznaní svatí, kteří jste za života nebyli pochopeni, orodujte za nás.

Všichni svatí, kteří jste jako Petr zapřeli Krista a jako on toho litovali, orodujte za nás.

Všichni svatí, kteří jste v mládí žili špatně jako Augustín - orodujte za nás.

Všichni neznámí svatí, kteří jste nikdy na sebe neupozorňovali, ale na svém místě vždycky konali dobře svou povinnost, přimluvte se za nás.“

Toto všechno nám dává jasnou představu o tom, koho vlastně slavíme. Že to není jen pár mimořádných lidí, ale že je to opravdu nepřehledné množství lidí takových, jako jsme my. A zároveň tu získáváme i správný pojem o svatosti. Svatost nejsou jen zázraky, a samá mystika. Svatost je tiché, mírné a pokojné srdce, bez ohledu na to zda jsme na poli nebo za stolem, u sporáku ... Svatost je zkrátka všechno to, v čem žijeme, čím jsme všichni den ze dne obklopeni. To nám tedy připomíná dnešní svátek.

„Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.“ (Mt 5, 11n)

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Dnešní slavnost a zítřejší památka zemřelých nám totiž připomínají jedno velmi důležité učení církve, totiž učení o obcování svatých. Dnes se spíše říká společenství svatých. Starému výrazu "obcování svatých" se leckdy dost špatně rozumělo. Mluvíme tedy o společenství svatých. Vycházíme z myšlenky sv. Pavla, že všichni kteří jsou Kristovi, tedy všichni, kteří jsou pokřtěni, jsou svatí. Nebudeme dnes si rozbírat pojem "svatý" pokud náleží pokřtěným. Náleží těm, kteří se křtem naplnili Boží milostí, Kristem jsou vykoupeni a mají skutečně právo nazývat se svatými. Obrátíme spíše pozornost k tomu, čemu křesťanská tradice říká církev bojující, církev trpící a církev vítězná.

Církev bojující jsou totiž ti svatí, kteří byli krvi Kristovou vykoupeni. Usilují o dobro a o svatost za různých nebezpečí tohoto života. Toto usilování můžeme skutečně nazývat bojem, protože umět uchovat si čest a uchovat si ctnost, je velmi obtížné. Je třeba, abychom opravdu dovedli bojovat o to, aby nám ctnost zůstala zachována, abychom ji neztratili tím, že přilneme ke hříchu.

K církvi bojující náležejí ti, kteří usilují o to, aby byli Boží ve svém jednání, nejen podle svého křtu. Jsme to také my, kteří se zde na zemi, uprostřed různých nebezpečí snažíme zachovat svou cestu směrem k Pánu Bohu přímou, neporušenou, takovou, abychom na ni nezbloudili. Zítra budeme obírat se tzv. církví trpící, totiž těmi, kteří zemřeli v milosti posvěcující, ale kteří se ještě musí očišťovat. Nyní obracíme svou pozornost k církvi vítězné, tedy k těm, kteří překonali obtíže tohoto života, kteří už vybojovali spásu, samozřejmě na základě milosti, kterou získal Kristus. Ti už požívají patření na Boha. Když se snažíme vmyslet se do postavení těch, kteří už zvítězili a kteří jsou před Bohem, musíme se zbavit všech dětských představ a musíme hledět oprostít se od polopohádkových myšlenek. Ty vyprávějí o nebi jako o lučinách, jako o území, kterému vládne sv. Petr svými klíči a kde se odehrává něco podobného, jako je tento pozemský život. Jsou to jistě představy zcela falešné. Naše patření na Boha bude něco docela jiného. Co to bude, když se mně na to zeptáte, nemohu odpovědět. Ani nejslavnější teologové to nevědí. Mohou mít různé teorie, mohou mít různá vysvětlení.

„Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1 K 9,9)

Je to tedy něco, co člověku v těle, na zemi, je zcela nepředstavitelné. Můžeme o tom mluvit jenom v podobenstvích a v analogiích. Je to však něco, co je nesmírně vzácné, něco, co je nesmírně potěšující. Má se to vyvážit jedině láskou k Bohu. A tedy láska k Bohu, umění přinášet pro Boha i různé oběti. Umět si Božího zákona vážit nade všechno, co je pozemské, je láska, do níž potom vtahujeme své bližní. Pro ni dává Bůh těm, kteří ho milují a které on miloval dříve, to co si člověk vůbec představit nedovede. Život svatých před Pánem, život, k němuž bychom se měli připojit, je něco Bohu blízkého, je to něco v záři Boží existence. Je to také záležitost, která je nám velkou posilou. Všichni svatí, tedy ti, kteří patří na Boha a jsou už krví Beránkovou očištěni, jak jsme slyšeli v prvním čtení ze Zjevení sv. Jana, mají k Bohu blízko. Protože však prošli pozemským životem, rozumějí také nám. A v tom je naše velká naděje. Když je prosíme o pomoc, pomáhají nám, vědouce, že i oni sami potřebovali pomoc těch, kteří jsou už před Pánem. A tak tedy dnešek je dnem veliké důvěry k těm zástupcům, kteří zvítězili. A je také dnem veliké naděje pro ty, kteří zde na zemi ještě o dobro zápasí, i pro ty, kteří se očišťují, aby mohli Pána spatřit.

Každý si uvědomujeme, že dnešní slavnost Všech svatých má zcela jinou atmosféru než zítřejší den "Dušiček". Kdo se plně otevře zvěsti dnešního dne, ten pocítí sílu radosti, zachytí zvláštní světlo, které k nám vyzařuje až z těch nekonečných dálek věčného života.

Jestliže dnes opomeneme chvalořeči o životech svatých a zadíváme se do jádra celé pravdy o společenství svatých o radosti a štěstí nebe, otevře se před námi nekonečný rozměr tajemství věčného života.

My, pozemští lidé, žijící zatím zde v čase dějin, jsme pouze poutníci, kráčející k věčnosti. Jsme velmi zaujati zemí, krásami světa, jsem zaujati lidmi, pozemskými starostmi... V tom zaujetí nám uniká, že zde není

Svátky svatých - životopisy a promluvy

cíl našeho života, našeho putování. Opravdový život v plnosti, bez bolestí, bez zátěže, v neustálé radosti, která nebude ničím rušena, ten je až tam, kde jsou všichni svatí, kam dnes zalétá naše vědomí.

Slavnost všech svatých nemá pro nás být jen zadíváním se k nebi, pokýváním hlavou, že to je pro nás jen taková pěkná idyla. Ale máme si uvědomit, že naše srdce musí být tam, kde je náš poklad. A to je v nebi.

Jeden řeholník říká ve své knize (Carlo Caretto): „Země mne již nevábí jako dříve. Znáám údolí života, prožil jsem jeho lásky, těšil jsem se z jeho červánků. Žil jsem na zemi, abych se přesvědčil, že vlastně země není pro nás, že není naším rájem.“

Pokus každé generace vybudovat pozemské štěstí, ráj na zemi, se neodvratně po prvních úspěších hroučí a zanechává jako následek velkou nedůvěru.

Jestliže správně prožijeme dnešní slavnost, procítíme pravdu víry, věříme ve věčný život, společenství svatých, pak by se v nás měla rozhořet touha po domově u Otce. Neláká mě země. Víme, že je jen tvrdým cvičišťem dozrávající lásky. Všechny smutky, strachy, nejistoty, pot a slzy jsou jen průvodním jevem mého putování. Pomáhají mi, abych se nezabydlel, ale stále kráčet ke šťastné věčnosti.

2. listopadu Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici. Vzpomínka na mrtvé se koná při každém slavení eucharistie. Východní i západní liturgie věnuje určitý den zvláštní vzpomínce na všechny zemřelé. Po stanovení slavnosti Všechny svatých na 1. listopad začíná se na Západě tato výroční vzpomínka na všechny věrné zemřelé slavit v následující den. Její slavení zavedl sv. Odilo, benediktinský opat z Cluny (998), a brzy se rozšířilo i mimo benediktinské kláštery; od 14. století i v Římě. V Aragonii začali kněží slavit v ten den tři mše svaté za zemřelé; papež Benedikt XIV. tento zvyk potvrdil (1748) a rozšířil pro všechny kněze ve Španělsku, v Portugalsku a Latinské Americe; v roce 1915 bylo toto dovolení rozšířeno pro celou církev.

Když v této době, bratři a sestry, přemýlíme o smrti, nemůžeme ji vidět jako šťastnou nebo nešťastnou událost. Bůh nás totiž nestvořil pro umírání a rozpad. Stvořil nás pro věčný život. V knize Moudrosti čteme: „Vždyť Bůh smrt nečinil, ani se netěší ze zahynutí živých; stvořil totiž všechno, aby to bylo, čemu dal na světě vzniknout, určil k spáse, není v tom smrtící jed; podsvětí nebude kralovat nad zemí. Vždyť spravedlnost je nesmrtelná. Ale svévolníci přivolali smrt rukama i slovy, měli ji za přítelkyni, proto zchřadli; uzavřeli s ní smlouvu, a tak si zasluhují, aby byla jejich údělem.“ (Mdr 1, 13-16)

Smrt přišla jako důsledek hříchu. Přišla, protože se člověk odvrátil od Boha a hledal způsoby, jak by mohl dosáhnout všeho bez Boha. Ve smrti se nám otvírá brána, za kterou se může člověk vrátit tam, kam patří - do ráje, do nebe; proto říká apoštol Pavel v listě Filipánům pln naděje: „Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.“ (F 1, 21)

„Říci člověku miluji tě, se rovná říci mu: Nikdy neumřeš.“

(Leon Bloy)

Tato prostá věta je vyjádřením přesvědčení Písma svatého: **Láska je silnější než smrt.** Láska k člověku nemůže být znehodnocena smrtí. nesmíme dovolit, aby se naše láska k zesnulým stala věcí minulou, což by znamenalo, že nevěříme v pokračování života člověka, který zemřel. Pak bychom se na celou otázku života a smrti museli dívat z úplně jiného úhlu a čelit myšlence, že Bůh není, když není život věčný. Znamenalo by to, že smrt, ke které došlo, nemá žádný význam, že je pouhou událostí v přírodním procesu.

V každém případě se musíme poctivě vyrovnat se svojí vírou, či s jejím nedostatkem. Nezůstává nám nic jiného, než zaujmout jasné stanovisko ke svému životu a vlastně i smrti a jednat odpovídajícím způsobem. Příkladem nám dnes může být juda Makabejský. Jeho vojáci zemřeli v bitvě proto, že nespolehali na Boží ochranu a pověsili si na křížky talismany. On je přesvědčen o vzkříšení z mrtvých a chce jim pomoci modlitbou a obětí.

Tak i my v tento čas můžeme pomoci našim drahým zesnulým svou modlitbou, a vlastně nejen v tento „dušičkový čas, ale po celý náš život“.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

V těchto dnech míří kroky lidí na místa, kde odpočívají tělesné schránky našich drahých. Dvojím směrem pak mohou jít myšlenky lidí.

Buď jdou směrem nejistoty: Smrt, zánik. Je to konec? Ze všech tvorů se jen jediný člověk dokáže podívat až za hrob. Stokrát může sám sebe přesvědčovat, že smrt je absolutní zánik jedince, naprostý rozpad vědomí - představit si to však nedovede ani u sebe ani u svých drahých. U těch, kteří přicházejí na hroby a říkají, že nevěří v posmrtný život - to je pouhá fráze. Protože jejich láska k těm jejich drahým jde až za hrob. Nemůžeme přece milovat něco, co přestalo existovat. Člověk je spojen s těmi, kteří kamsi odešli, poutem duchovní lásky. On to cítí a vnímá.

Naproti těmto postojům jsou zde postoje a přesvědčení nás věřících. My jsme uvěřili tomu, který se navrátil z říše zemřelých a jasně nám řekl, že oni žijí. A že jejich osud je různý. A právě toto vědomí nám působí starost. Nejen láska jde až za hrob, ale i nenávisť. Obojí má své důsledky až do věčnosti.

Člověk by měl na věčnost odejít zralý, naplněný láskou, smířený s Bohem a s lidmi. My víme, jak mnozí lidé umírají, jak vypadá stav jejich života v okamžiku smrti. Po smrti člověka většinou čeká očištěc. I když naše hříchy jsou odpuštěny, propadly Božím milosrdenstvím do bezedných propastí, přesto jsou zde stopy hříchů, pozůstatky nedolčených, nedozrálých důsledků. K Bohu do nebe člověk nemůže vstoupit se špatnou povahou, neschopen odpouštět a milovat. I když jsou mu odpuštěny přestupky, hříchy, musí být tento dluh dotážen. A to vůbec není maličkost - to je nesmírně bolestné. My tomu stavu dozrávání, vlastně trestům, říkáme očištěc.

My také víme ze slova Božího, že se můžeme za ty naše drahé modlit, prosit za ně, obětovat se. Aby Bůh sám žářem své milosti a lásky co nejvíce prošlehl člověka, tehdy je člověk pokořen, utrpením zlomen, ale tak očištěn a zvedá se obnoven a dozrálý. Na to už nemá nárok, když to zanedbal na zemi. To mu může vyprosít pouze putující církev. Prokažme jim i my toto milosrdenství.

V těchto dnech míří kroky lidí na místa, kde odpočívají tělesné schránky našich drahých. Dvojím směrem pak mohou jít myšlenky lidí.

Buď jdou směrem nejistoty: Smrt, zánik. Je to konec? Ze všech tvorů se jen jediný člověk dokáže podívat až za hrob. Stokrát může sám sebe přesvědčovat, že smrt je absolutní zánik jedince, naprostý rozpad vědomí - představit si to však nedovede ani u sebe ani u svých drahých. U těch, kteří přicházejí na hroby a říkají, že nevěří v posmrtný život - to je pouhá fráze. Protože jejich láska k těm jejich drahým jde až za hrob. Nemůžeme přece milovat něco, co přestalo existovat. Člověk je spojen s těmi, kteří kamsi odešli, poutem duchovní lásky. On to cítí a vnímá.

Naproti těmto postojům jsou zde postoje a přesvědčení nás věřících. My jsme uvěřili tomu, který se navrátil z říše zemřelých a jasně nám řekl, že oni žijí. A že jejich osud je různý. A právě toto vědomí nám působí starost. Nejen láska jde až za hrob, ale i nenávisť. Obojí má své důsledky až do věčnosti.

Když v této době, bratři a sestry, přemýlíme o smrti, nemůžeme ji vidět jako šťastnou nebo nešťastnou událost. Bůh nás totiž nestvořil pro umírání a rozpad. Stvořil nás pro věčný život. V knize Moudrosti čteme: „Vždyť Bůh smrt neučinil, ani se netěší ze zahynutí živých; stvořil totiž všechno, aby to bylo, čemu dal na světě vzniknout, určil k spáse, není v tom smrtící jed; podsvětí nebude kralovat nad zemí. Vždyť spravedlnost je nesmrtelná. Ale svévolníci přivolali smrt rukama i slovy, měli ji za přítelkyni, proto zchřadli; uzavřeli s ní smlouvu, a tak si zasluhují, aby byla jejich údělem.“ (Mdr 1, 13-16)

Smrt přišla jako důsledek hříchu. Přišla, protože se člověk odvrátil od Boha a hledal způsoby, jak by mohl dosáhnout všeho bez Boha. Ve smrti se nám otvírá brána, za kterou se může člověk vrátit tam, kam patří - do ráje, do nebe; proto říká apoštol Pavel v listě Filipánům pln naděje: „Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.“ (F 1, 21)

„Říci člověku miluji tě, se rovná říci mu: Nikdy neumřeš.“

(Leon Bloy)

Tato prostá věta je vyjádřením přesvědčení Písma svatého: **Láska je silnější než smrt.** Láska k člověku nemůže být znehodnocena smrtí. nesmíme dovolit, aby se naše láska k zesnulým stala věcí minulou, což by znamenalo, že nevěříme v pokračování života člověka, který zemřel. Pak bychom se na celou otázku života a

Svátky svatých - životopisy a promluvy

smrti museli dívat z úplně jiného úhlu a čelit myšlence, že Bůh není, když není život věčný. Znamenalo by to, že smrt, ke které došlo, nemá žádný význam, že je pouhou událostí v přírodním procesu.

V každém případě se musíme poctivě vyrovnat se svojí vírou, či s jejím nedostatkem. Nezůstává nám nic jiného, než zaujmout jasné stanovisko ke svému životu a vlastně i smrti a jednat odpovídajícím způsobem.

My víme, jak mnozí lidé umírají, jak vypadá stav jejich života v okamžiku smrti. Po smrti člověka většinou čeká očištec. I když naše hříchy jsou odpuštěny, propadly Božím milosrdenstvím do bezedných propastí, přesto jsou zde stopy hříchů, pozůstatky nedolčených, nedozrálých důsledků. K Bohu do nebe člověk nemůže vstoupit se špatnou povahou, neschopen odpouštět a milovat. I když jsou mu odpuštěny přestupky, hříchy, musí být tento dluh dotažen. A to vůbec není maličkost - to je nesmírně bolestné. My tomu stavu přípravy, říkáme očištec.

My také víme ze slova Božího, že se můžeme za naše drahé zesnulé modlit, prosit za ně, obětovat se. Aby Bůh sám žářem své milosti a lásky co nejvíce prošlehl člověka, tehdy je člověk pokořen, utrpením zlomen, ale tak očištěn a zvedá se obnoven a dozrálý. Příkladem nám dnes může být juda Makabejský. Jeho vojáci zemřeli v bitvě proto, že nespolehali na Boží ochranu a pověsili si na křížky talismany. On je přesvědčen o vzkříšení z mrtvých a chce jim pomoci modlitbou a obětí.

Tak i my v tento čas můžeme pomoci našim drahým zesnulým svou modlitbou, a vlastně nejen v tento „dušičkový čas, ale po celý náš život“.

A nezapomínejme, že pokud chceme našim zesnulým pomáhat, musíme být sami v milosti posvěcující. Nemůžeme přece chtít pro druhé to, čeho si sami nevážíme. Proto, kdo chce získat odpušky, má přijmout svátost smíření, svaté přijímání a nemít zalíbení v hříchu. Prosme při dnešní eucharistii nejen za naše zemřelé, ale i za sebe, aby další generace neměli s námi velkou práci, abychom se dostali brzo z očištec do nebe.

Smrt

Umírání

Zemřít

Žít na věky

Nezemřít

„Pane, kdybys tu byl, můj bratr by nezemřel.“, říká Marta Ježíšovi po smrti Lazara.

Ale ani Kristova přítomnost, či ne-přítomnost neřeší problém smrti a umírání. Popravdě řečeno, ani evangelium na ni nepřináší odpověď jakou bychom čekali.

Je smrt výrazem hříchu člověka?

To, že umírá člověk mladý i starý, ba i právě narozené dítě - je to výsledkem toho, zda se jednalo o člověka dobrého či zlého?

Musíme říci, že nikoli, i když mnohdy je obecné povědomí a názor jiný.

Evangelium uvádí přinejmenším dva případy odmítnutí takovýchto zjednodušujících představ.

Smrt lidí na které padla věž v Siloe

Uzdravení slepého od narození

Mnozí řeknou: „Proč je tedy na světě smrt?“ Ptá se takto i Hospodin?

Proč právě Hospodin. Není to nějaké divné?

Ale právě Hospodin stál tváří tvář smrti vlastního Syna. A neušetřil jej smrti.

Smrt se dotkla těch nejvnitřnějších citů člověka, hledajícího pomoc a útěchu v modlitbě: „Bože můj, Bože můj proč jsi mě opustil?“

Jak je to tedy se smrtí.

Vidíme, že pouhým přemýšlením tyto otázky nevyřešíme, stejně jako otázky po smyslu a příčinách utrpení.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Kristus nám dává příklad, abychom šli v jeho šlépějích.

Vzít smrt a utrpení jako realitu našeho života.

Být připraven zemřít!

Být smířen s Bohem i bližními!

To jsou skutečnosti, které bychom neměli ztratit ze zřetele mluvíme-li o smrti a umírání.

Jsme i my připraveni zemřít, byly připraveni zemřít naši zesnulí, anebo spíše se ukolébáváme oním pohanským a naprosto nekřesťanským, hlavně o tom nevědět a dlouze se netrápit. Nikoliv už tím, hlavně být smířen s Bohem i lidmi.

Staří mniši měli na zdech svých klášterů vyobrazen obraz z kostlivci s nápisem MEMENTO MORI /pamatuj na smrt/.

Pamatujme na svou smrt, uvědomme si, že na tomto světě nebudeme stále.

Mysleme v tento čas na naše zemřelé, ti už teď vidí co podcenili a zanedbali - to je totiž čeká na cestě do nebe v očistci - nic si člověk před Boží tváří totiž neukrájí a nezahladí.

Amen.

3. listopadu Sv. Martina de Porres, řeholníka

Narodil se 9. 12. 1579 v Limě, hlavním městě Peru, jako syn španělského šlechtice a černošky. Vyučil se holičem a ranhojičem. Vstoupil k dominikánům v Limě; nejprve jako terciář (1594) vykonával různé služební práce; později složil sliby (1603) a byla mu svěřena péče o nemocné. Vynikal pokorou a obětavou láskou; pečoval nejen o lidi, ale i o zvířata. Působil se o založení ústavu pro chudé děti, zvláště sirotky. K sobě byl velmi přísný a celé noci trávil na modlitbách. Už za života byl vyhledávaným rádcem a přímluvcem u Boha. Zemřel 3. listopadu 1639 a úcta k němu se rychle rozšířila po celé Americe. Za svatého byl prohlášen v roce 1962.

4. listopadu Sv. Karla Boromejského, biskupa (památky)

Narodil se 2. 10. 1538 v Aroně na břehu Lago Maggiore v severní Itálii. Vystudoval práva a jeho strýc, papež Pius IV., ho pozval do Říma a jmenoval ho kardinálem (1560). Za tři roky potom přijal kněžské a biskupské svěcení. Dovedl ke šťastnému konci tridentský sněm a má velkou zásluhu o uskutečnění jeho reformy. Od roku 1560 byl administrátorem milánské arcidiecéze a v roce 1564 se stal arcibiskupem, ale pro práci na sněmu a povinnosti v papežské kurii mohl odejít do Milána teprve v roce 1565. Hned začal věnovat péči výchově kněží, svolávat synody a konat pastorační vizitace farností. Staral se o chudé a nemocné; zvláště v době moru (1576-1577) dával svou osobní statečností příklad ostatním. Zemřel 3. listopadu 1584 v Miláně a byl pohřben v katedrále. Za svatého byl prohlášen v roce 1610.

9. listopadu Posvěcení lateránské baziliky (svátek)

Lateránská bazilika, zasvěcená přesvatému Spasiteli a od roku 904 (po přestavbě) také sv. Janu Křtiteli a sv. Janu Evangelistovi, je nejstarší papežský kostel a nese titul "Matka a hlava všech kostelů Města (Říma) i celého světa". V přilehlém lateránském paláci sídlili papežové od 4. do 14. století. Baziliku dal postavit císař Konstantin a posvětil ji (324) papež Silvestr I. Po požáru, zemětřesení a drancování byla během staletí několikrát restaurována; naposledy v roce 1726. Konalo se v ní pět všeobecných církevních sněmů. Vlastní den posvěcení není známý, ale už od 12. století se výročí slavilo 9. listopadu.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Lateránská basilika, zasvěcená přesvatému Spasiteli a od roku 904 (po přestavbě) také sv. Janu Křtiteli a sv. Janu Evangelistovi, je nejstarší papežský kostel v Římě a nese titul „Matka a hlava všech kostelů Města a celého světa. U této baziliky sídlili papežové od 4. do 14. století. Baziliku dal postavit císař Konstantin a posvětil ji roku 324 papež Silvestr I. byla několikrát přestavována. Konalo se v ní 5. všeobecných sněmů.

Ezechiel vidí chrám, ze kterého prýští voda do celého světa.

Boží milost, Duch svatý, církev.

Řeky přinášejí požehnání Gn 2, 10-14

Uzdraveno Mrtvé moře.

Ovocné stromoví - stromy jako symbol požehnání, už nebude mít místo poušť v Hospodinově zemi.

Ezechiel vidí Nový chrám, Nový Jeruzalém, novou zemi, ve které přebývá Hospodin.

Zj - voda vytéká zpod trůnu Beránkova.

1. Petr 2, 10 ...staňte se živými kameny pro duchovní chrám...

Z každého z nás má proudit Boží milost ke všem lidem, máme zúrodnovat zemi, tj. duše svých kamarádů, přátel - všech lidí.

Co říká o katedrále či o kostele Katechismus katolické církve?

1180 ... **kostely** nejsou prostá místa setkání, ale znamenají a ukazují církev, která žije v tom místě, Boží příbytek mezi smířenými a s Kristem spojenými lidmi.

1182 ... Na **oltáři**, který je středem kostela, se zpřítomňuje oběť na kříži pod svátostnými způsoby. Je také stolem Pána, k němuž je Boží lid pozván. V některých východních liturgiích je oltář také symbolem hrobu (Kristus opravdu zemřel a opravdu vstal z mrtvých).

1183 **Svatostánek** v kostelích má být umístěn "na velmi vznešeném místě s největší poctou". "Ušlechtilý vzhled, umístění a bezpečnost ... svatostánku" mají napomáhat adoraci Pána, který je skutečně přítomen v Nejsvětější svátosti oltární.

Posvátné křížmo (myron), jehož pomazání je svátostným znamením pečeti daru Ducha svatého, se obyčejně uchovává a uctívá na bezpečném místě v kostele. Tam se může uložit i olej katechumenů a olej nemocných.

1184 **Sedadlo (katedra) biskupa nebo kněze** "má ukazovat úkol, který má: předsedat shromáždění a vést modlitbu".

Ambon: "Důležitost Božího slova vyžaduje, aby v kostele bylo vhodné místo, odkud by se hlásalo během liturgie slovo, a k němuž by se spontánně upoutávala pozornost věřících".

1185 Shromáždění Božího lidu má svůj počátek ve křtu; kostel tedy má mít **místo pro slavení křtu (baptisterium)** a napomáhat ke vzpomínce na křestní sliby (svěcená voda).

Obnova křestního života vyžaduje **pokání**. Kostel má tedy sloužit k projevům lítosti a k přijetí odpuštění, a vyžaduje, aby v něm bylo vhodné místo k přijetí kajících.

Kostel má být také prostor, který vybízí k **usebranosti** a k tiché **modlitbě**, která prodlužuje a dává proniknout do nitra velkou modlitbu eucharistie.

1186 ... Aby člověk vstoupil do Božího domu, musí překročit práh, symbol přechodu ze světa zraněného hříchem do světa nového života, k němuž jsou povoláni všichni lidé. Viditelný kostel je symbolem otcovského domu, k němuž putuje Boží lid, a kde Otec "jim setře každou slzu z očí" (Zj 21,4). Proto je také kostel domem všech Božích dětí, otevřeným a připraveným je přijmout.

10. listopadu Sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve (památka)

Narodil se koncem 4. století. V době papeže Celestina I. (422-432) už byl v Římě jáhnem. Když se v roce 440 stal papežem, důsledně vystupoval proti všem bludným učením té doby a zdůrazňoval poslání římského biskupa jako nástupce na Petrově stolci a význam jeho postavení pro jednotu církve. Na všeobecný sněm do Chalcedonu poslal své zástupce (451); v jeho dopise, který se tam četl, bylo za souhlasu přítomných odsouzeno bludné učení monofysitů (neuznávající, že Kristus je pravý Bůh i pravý člověk). Ustanovil při císařském dvoře v Konstantinopoli trvalého papežského vyslance. Podařilo se mu odvrátit hunského vůdce

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Attilu od tažení na Řím (452) a při vpádu barbarů vedených Genserichem (455) dosáhl toho, že nedošlo k prolévání krve a k vypálení Říma. Zanechal 96 kázání vynikajících obsahem i formou a 173 dopisů; velmi se také zasloužil o zkvalitnění liturgických textů. Zemřel 10. listopadu 461; jeho ostatky byly koncem 7. století uloženy ve vatikánské bazilice sv. Petra. V roce 1754 byl prohlášen za učitele církve.

11. listopadu Sv. Martina, biskupa (památka)

Narodil se kolem roku 316 v panonské Sabarii (v dnešním Szombathely v Maďarsku). Jeho rodiče byli pohané, v patnácti letech byl přijat mezi čekatele křtu (katechumeny) a po nějakém čase se dal pokřtít. Mezitím se dostal jako voják do Galie, opustil vojenskou službu a rozhodl se žít v ústraní po vzoru egyptských poustevníků. S pomocí biskupa Hilaria založil v Ligugé (blízko Poitiers) klášter (kolem roku 361), stal se knězem, shromáždil kolem sebe své žáky a spolu s nimi slovem i příkladem hlásal křesťanství okolním vesničanům. Když se kolem roku 371 stal biskupem, věnoval se dále této činnosti a bydlel převážně mezi svými žáky v novém klášteře, který založil v Marmoutieru, poblíž svého biskupského města Toursu. Zakládal na venkově malé kláštery, které se staly ohnisky křesťanského života mezi vesničany. Začal zřizovat venkovské farnosti a konat pastorační vizitace; zemřel při jedné z nich 8. listopadu 397 v Candes a 11. listopadu pak byl pohřben v Toursu.

12. listopadu Sv. Josafata, biskupa a mučedníka (památka)

Narodil se kolem roku 1580 ve Vladimíru na Volyňsku (v dnešní západní Ukrajině), jmenoval se Jan Kuncevič a pocházel z pravoslavné rodiny. Po příchodu do litevského Vilna (1596) se připojil k unii s římským apoštolským stolcem, k níž došlo na synodu v litevském Brestu (1595-1596). Při vstupu k basilánům ve Vilně (1604) přijal jméno Josafat, byl vysvěcen na kněze (1609), stal se představeným kláštera (archimandritou) ve Vilně (1614). Když se v roce 1618 stal arcibiskupem v běloruském Polocku, věděl, že nepřijímá poctu, ale těžké a nebezpečné poslání. Nepřestal však působit jako horlivý šířitel sjednocení s Římem. Usiloval o prohloubení náboženského života věřících a o pozvednutí úrovně duchovenstva. Byl ubit najatými vrahy při biskupské vizitaci v běloruském Vitebsku 12. listopadu 1623. Za svatého byl prohlášen v roce 1867. Pohřben byl v Polocku, jeho tělo bylo přeneseno do Biale (1705), Vídně (1916) a od roku 1949 je uloženo ve svatopetrské bazilice ve Vatikáně.

13. listopadu Sv. Anežky České, panny (památka)

Narodila se kolem roku 1211 jako dcera krále Přemysla Otakara 1. Odmítla nabídku k sňatku s císařem Fridrichem II. (1231). S pomocí svého bratra Václava I. založila v Praze první klášter františkánů a klášter klarisek, do něhož sama vstoupila (1234) a stala se jeho představenou. Založila též špitální bratrstvo, z něhož se později stal řád křížovníků s červenou hvězdou. Zprostředkovala usmíření krále Václava 1. s jeho synem Přemyslem Otakarem 11. (1249). Svědectví o jejím příkladném životě a vroucí zbožnosti podávají listy sv. Kláry a papeže Řehoře IX. Zemřela 2. III. 1282 ve svém klášteře „Na Františku“. Za blahoslavenou byla prohlášena v roce 1874 a za svatou 12. XI. 1989.

15. listopadu Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve

Narodil se kolem roku 1200 v Lauigen na Dunaji (v dnešním jihozápadním Německu). Po studiích v Padově vstoupil k dominikánům (1229). Teologii studoval v Kolíně nad Rýnem a Paříži. Vyučoval na různých učilištích a univerzitách. Svými znalostmi obsáhl všechny tehdy známé vědní obory a uvedl Aristotelovo učení do středověké filozofie. Byl provinciálem (1253-1257), biskupem v Rezně (1260-1262), kázal v Porýní, Bavorsku a v Čechách (1263-1264) a vybízel ke křížové výpravě, zúčastnil se lyonského všeobecného sněmu (1274), ale své hlavní poslání viděl v předávání získaných vědomostí, a proto se vždy znovu vracel k vyučování a spisovatelské činnosti. Zemřel 15. listopadu 1280 v Kolíně nad Rýnem a byl pohřben v dominikánském kostele. V roce 1931 byl prohlášen za svatého a za učitele církve, v roce 1941 za patrona přírodovědců.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

16. listopadu Sv. Markéty Skotské

Markéta se narodila kolem roku 1046 v Uhersku jako dcera anglického prince, který tam žil ve vyhnanství. Její otec brzy po návratu do Anglie zemřel (1057); po vpádu Normanů (1066) musela s matkou a sourozenci utéci do Skotska; provdala se za krále Malcolma III. (1070) a měla s ním osm dětí, všechny je dobře vychovala a dvě z nich (David a Matylda) byly později svatořečeny. Její jemnost, inteligence a dobrota měly na drsného krále velmi příznivý vliv. Jako dobrá matka a královna působila na vzrůst náboženské a kulturní úrovně Skotska. Proslavila se zvláště svou dobročinností. Zemřela 16. listopadu 1093 v edinburském zámku, několik dní po obdržení zprávy, že její manžel a nejstarší syn padli v bitvě. Pohřbili ji v Durnfermline v benediktinském kostele, který sama založila. Za svatou byla prohlášena v roce 1250. V době reformace byly její ostatky přeneseny do Španělska a uloženy v kostele na zámku Escorial.

16. listopadu Sv. Gertrudy, panny

Gertruda se narodila 6. 1. 1256 v Eislebenu v Durynsku. V pěti letech byla dána na výchovu do blízkého kláštera cisterciáček v Helftě; tam se jí dostalo literárního, filozofického i teologického vzdělání; měla velkou zálibu ve studiu latiny, ve zpěvu a v malířství. V roce 1281 se jí po několika týdnech těžké vnitřní krize dostalo milosti mystického nazírání. Po překonání vážného onemocnění (1288) začala psát o svých zjeveních, zvláště o eucharistii a o Ježíšově Srdci; v jejích spisech lze najít téměř všechny invokace z dnešních litaní k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Zemřela ve svém klášteře pravděpodobně 17. listopadu 1301 nebo 1302. Na veřejnost se její spisy dostaly až v 16. století a od té doby byly přeloženy do všech hlavních evropských jazyků, v 18. století i do češtiny. Od 17. století je uctívána v benediktinských klášteřích, v roce 1677 bylo její jméno zapsáno do římského martyrologia.

17. listopadu Sv. Alžběty Uherské, řeholnice (památka)

Narodila se v roce 1207 na hradě Sáropataku ve východním Maďarsku (nebo Bratislavě) jako dcera krále Ondřeje II. Její otec a matka sv. Anežky České byli sourozenci. Už jako dítě byla zasnoubena a od čtyř let vychovávána na dvoře svého budoucího manžela na hradě Wartburgu v Durynsku; ve 14 letech se za něho provdala, prožila s ním šest šťastných let a měla tři děti. Po jeho smrti (1227) byla z hradu vyhnána, nejprve žila v podhradí v Eisenachu a potom odešla do Marburgu (1228), kde žil její duchovní vůdce; dala tam postavit nemocnici, žila mezi terciářkami františkánské řehole a sloužila nejchudším a nejubožejším. Zemřela 17. listopadu 1231 v Marburgu. Za svatou byla prohlášena v roce 1235.

18. listopadu Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla

Nad hrobem sv. Petra ve Vatikáně a nad hrobem sv. Pavla při cestě do Ostie dal císař Konstantin Veliký postavit baziliky. Tyto baziliky ve 4. století posvětili papežové Silvestr I. a Siricius; výročí jejich posvěcení se slavilo v Římě už od 11. století společně 18. listopadu Svatopetrská bazilika byla představována od poloviny 15. století a v dnešní podobě byla posvěcena 18. listopadu 1626. Bazilika sv. Pavla byla v roce 1853 zničena požárem, znovu postavena a 10. 12. 1854 posvěcena. Slavení památky jejich posvěcení rozšířené na celou církev je připomínkou významu těchto apoštolských knížat, podobně jako výročí posvěcení baziliky S. Maria Maggiore připomíná mateřské poslání Panny Marie.

21. listopadu Zasnoučení Panny Marie v Jeruzalémě (památka)

Slavení dnešní památky má svůj původ na Východě, původně to byla připomínka výročí posvěcení mariánské baziliky v Jeruzalémě, postavené v roce 543 poblíž Jeruzalémského chrámu. Bazilika byla sice v dalších stoletích zbořena, ale křesťané na Východě slavili tento den dále. Spolu s nimi si dnes připomínáme osobní zasnoučení Panny Marie, jímž se zcela odevzdala Bohu do služeb díla spásy, a stala se tak vzorem Bohu zasnoučeného života. Zároveň ji uctíváme jako živý Boží chrám, jímž byla už od okamžiku svého početí.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Apokryfní Jakubovo protoevangelium vypráví, že rodiče přinesli Pannu Marii do Jeruzalémského chrámu a "obětovali" ji Bohu; podle této nezaručené zprávy se tomuto svátku říkalo také Obětování Panny Marie.

22. listopadu Sv. Cecílie, panny a mučednice (památka)

Patří mezi prvokřesťanské římské mučedníky, ale jinak o ní nevíme nic určitého. Žila snad ve 3. století. V římské čtvrti Trastevere byla postavena bazilika, která nese její jméno; tam byly také v roce 1821 přeneseny její ostatky z Kalistových katakomb. Nejstarší doložená zpráva o účtě k ní je z roku 545; tehdy v této bazilice zajali papeže Vigilia, když tam ve výroční den její smrti (22. listopadu) slavil bohoslužby. Úcta k ní se velmi rozšířila a její jméno bylo zařazeno do seznamu světců v mešním římském kánonu.

23. listopadu Sv. Klementa I., papeže a mučedníka

Klement byl třetím nástupcem sv. Petra na papežském stolci v Římě na sklonku 1. století - tedy v době, kdy ještě žil apoštol Jan. Sv. Irenej o něm píše (kolem roku 185), že ještě viděl a na vlastní uši slyšel apoštoly. Origenes, Eusebius a sv. Jeroným ho ztotožňují s Klementem, o němž sv. Pavel píše jako o svém spolupracovníku (Flp 4,3). Když dostal zprávu o tom, že v korintské obci někteří mladí křesťané odmítli starší kněze, poslal do Korintu dopis, v němž vybízí k svornosti, pokoji a pořádku a zároveň zdůrazňuje, že biskupové, kněží a jáhnové mají pravomoc od apoštolů a jejich právoplatných nástupců. Tento jeho list je také jedním z nejstarších dokladů obsahu starokřesťanských přímluv. Zemřel ve vyhnanství u Černého moře. Sv. Cyril a Metoděj našli během svého působení na Krymu jeho ostatky, vzali je s sebou do Konstantinopole, potom na Moravu a v roce 867 je přinesli do Říma, kde je uložili do starobylé baziliky nesoucí jeho jméno.

23. listopadu Sv. Kolumbána, opata

Kolumbán se narodil roku 543 ve východoirské provincii Leinsteru. Pod vedením sv. opata Comgalla v bangorském klášteře v severním Irsku se z něho stal horlivý mnich a úspěšný učitel. Po dlouhém období přísného řeholního života odešel s opatovým svolením v čele dvanácti mnichů na evropskou pevninu (590). Usadili se v Annegray v burgundských Vogézách a založili v okolí tři kláštery; nejslavnější z nich byl v Luxeuil. Žili podle velmi přísných řeholních pravidel, za jejichž přestoupení se ukládaly tvrdé tresty. Když byli z této krajiny vyhnáni, působili kolem curyšského a bodamského jezera v dnešním Švýcarsku. Vedením kláštera, který založili v dnešním kantonu St. Gallen, pověřil jednoho ze svých společníků, sv. Havla. Sám pak pokračoval dále na jih a založil klášter v Bobbiu v severní Itálii (613). Tam také 23. listopadu 615 zemřel a je pohřben v kryptě jemu zasvěcené baziliky.

24. listopadu Sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků (památka)

První křesťanští misionáři přišli na území dnešního Vietnamu v 2. polovině 16. století. Křesťanské společenství, které tam založili, bylo v následujících třech stoletích (jen s několika krátkými obdobími klidu) vystaveno krutému pronásledování, které vyvrcholilo v letech 1843-1883. Mnoho vietnamských křesťanů zemřelo tehdy mučednickou smrtí, nejvíce v 18. a 19. století. Z těch, kteří byli během 1. poloviny 20. století prohlášeni za blahoslavené, 117 prohlásil 19. 6. 1988 papež Jan Pavel II. za svaté: 96 Vietnamců, 11 španělských misionářů z řádu sv. Dominika a 10 členů francouzské misijní společnosti z Paříže; z nich bylo 8 biskupů, 50 kněží a 59 laiků.

30. listopadu Sv. Ondřeje, apoštola (svátek)

Pocházel z Betsaidy v Galileji, byl rybářem a patřil mezi učedníky Jana Křtitele (Jan 1, 35-40). Když poznal Ježíše, přivedl k němu i svého mladšího bratra Šimona Petra (Jan 1,40-42). Upozornil na chlapce, který měl pět chlebů a dvě ryby (Jan 6,8-9), a spolu s Filipem zprostředkoval setkání pohanů s Ježíšem (Jan 12,20-22). Podle tradice hlásal evangelium v různých krajích a zemřel kolem roku 60 v Patrasu v Achaji (v dnešním Řecku) přivázan na kříž ve tvaru písmene X.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

1. prosince Sv. Edmunda Kampiána, kněze a mučedníka

Narodil se 25. 1. 1540 v Londýně. Už na studiích v oxfordské koleji vynikal řečnickým nadáním a dosáhl hodnosti mistra svobodných umění. Jako anglikánský jáhen se při studiu teologie a církevních Otců stal katolíkem. Po krátkém pobytu ve Francii vstoupil v roce 1573 k jezuitům. Studoval v Brně a Praze, kde byl v roce 1579 vysvěcen na kněze. Tam také založil první českou Mariánskou družinu a působil jako profesor rétoriky, filozofie a teologie. V roce 1580 se vrátil do Anglie, aby tam působil mezi katolíky. Neohroženě hájil svou víru a nezradil ji ani při několikerém mučení. Na rozkaz královny Alžběty byl 1. prosince 1581 oběšen. V roce 1886 byl prohlášen za blahoslaveného a 1970 za svatého.

3. prosince Sv. Františka Xaverského, kněze (památka)

Pocházel ze španělské Navarry; narodil se roku 1506 na zámku Xavieru (Javier). Na studiích v Paříži poznal Ignáce z Loyoly a stal se jedním z jeho prvních druhů. V roce 1537 byl vysvěcen na kněze. Od roku 1541 horlivě a s velkým úspěchem hlásal evangelium v Indii, na Ceyloně, na Molukách a v Japonsku. Zemřel 3. prosince 1552 cestou do Číny na ostrově Sancianu. V roce 1622 byl prohlášen za svatého a v roce 1927 za patrona misíí.

4. prosince Sv. Jana Damašského, kněze a učitele církve

Narodil se v 2. polovině 7. století v arabské křesťanské rodině. Kolem roku 700 vstoupil do kláštera sv. Sáby nedaleko Jeruzaléma a stal se knězem. Ve svých spisech a kázáních vykládal věroučné pravdy a hájil uctívání obrazů svatých. Jeho hlavní spis "Pramen poznání" a zejména v něm obsažený "Výklad pravé víry" mu získal u východních křesťanů podobnou autoritu, jakou mají na Západě spisy sv. Tomáše Akvinského. Zemřel ve vysokém věku kolem roku 749. V roce 1890 byl prohlášen za učitele církve. Byzantská liturgie dodnes užívá některých jeho hymnů.

6. prosince Sv. Mikuláše, biskupa

Byl biskupem v Myře v maloasijské Lykii (na dnešním území Turecka). Zemřel kolem poloviny 4. století. Jeho úcta se rychle rozšířila po celé východní oblasti a od 10. století i na Západě. V roce 1082 byly jeho ostatky přeneseny do italského města Bari.

7. prosince Sv. Ambrože, biskupa a učitele církve (památka)

Narodil se kolem roku 339 v Trevíru jako syn římského vysokého správního úředníka. Sám také v Římě vystudoval řečnictví a práva. Svou veřejnou činnost začal v Sirmiu. Když působil v Miláně, byl tam zvolen za biskupa a 7. prosince 374 přijal biskupské svěcení. Svědomitě doplňoval své znalosti a brzy se proslavil jako pastýř a učitel svěřeného lidu. Stavěl se proti zneužívání císařské moci a hájil čistotu učení víry proti ariánům. Jeden ze svých dopisů poslal i na naše území markomanské královně Fritigile (PL 14,36). Podporoval zpěv lidu při slavení liturgie a sám podle východního vzoru skládal hymny. Zemřel na Bílou sobotu 4. 4. 397.

8. prosince Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu (slavnost)

Církev vidí v Panně Marii ženu předpovězenou v ráji (Gn 3,15). Bůh ji vyvolil za matku Vykupitele lidstva, a proto ji už od okamžiku jejího početí uchránil od poskvrny prvotního hříchu. Toto učení o Neposkvrněném početí Panny Marie závazně vymezil Pius IX. a prohlásil je za článek víry 8. prosince 1854. Liturgická oslava Početí Panny Marie se konala nejprve na Východě, v 9. století přešla z Konstantinopole do jižní Itálie a na Sicílii. Koncem 11. století zavedl tento svátek ve své diecézi sv. Anselm z Canterbury a v té době se objevují náznaky této úcty i u nás v tzv. Opatovickém homiliáři. Z Anglie se svátek šířil i jinam. U nás se slaví už kolem roku 1200. V roce 1476 Sixtus IV. rozšířil jeho slavení pro celou církev.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Církev vidí v Panně Marii ženu předpovězenou v ráji (Nepřítelství ustanovují mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti zasáhne hlavu, zatímco ty zasáhneš jeho patu. /Gn 3,15L/).

Bůh si vyvolil Pannu Marii za matku Vykupitele lidstva, a proto ji už od okamžiku jejího početí uchránil od poskvrny prvotního hříchu pro zásluhy Ježíše Krista. Toto učení o Neposkvrněném početí Panny Marie závazně vymezil Pius IX. a prohlásil je za článek víry 8. prosince 1854.

„Blahoslavená Panna Maria, od prvního okamžiku svého početí byla pro zvláštní milost a výsadu všemohoucího Boha, vzhledem k zásluhám Ježíše Krista, Spasitele lidského rodu, uchráněna jakékoliv poskvrny dědičného hříchu.“

Liturgická oslava Početí Panny Marie se konala nejprve na Východě, v 9. století přešla z Konstantinopole do jižní Itálie a na Sicílii. Koncem 11. století zavedl tento svátek ve své diecézi sv. Anselm z Canterbury. V roce 1476 Sixtus IV. rozšířil jeho slavení pro celou církev

Dnešní bohoslužba slova je takovým malým katechismem.

1. čtení: Člověk hřešil, propadl smrti, je vyhnán z ráje. Tragédie?

Bůh ale slibuje zachránce.

Evangelium: Zachránce se narodí, jeho matkou je Panna Maria.

Kdo to všechno způsobí: Boží milost. „...Neboť tys nedopustil, aby ji poskvrnil hřích, tys ji naplnil svou milostí a v jejím čistém lůně jsi připravil důstojný příbytek pro svého Syna... Ona je počátkem církve a jejím obrazem....“ (preface)

Co máme dělat: „Požehnaný Bůh a Otec našeho Pna Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem.... Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abycom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce, ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti, skrze Ježíše Krista.“

Milost a pokoj od Boha našeho Otce a od Pána Ježíše Krista.

Jste v Boží milosti - v Boží přízni!!!

Hlásání slova Boží milosti: „Přesto tam Pavel a Barnabáš dost dlouho zůstali a přes všechny překážky mluvili o Pánu; a Pán dosvědčoval svou milost tím, že jim dával moc konat znamení a zázraky.“ (Sk 4, 3)

„Pro ty, kdo jsou spojeni s Kristem Ježíšem, není tedy nyní žádné odsouzení!“ (Řím 8, 1)

„Skrze něho [Krista] máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme.“ (Řím 5, 2)

„Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to dar Boží.“ (Ef 2, 8)

Nebojíme se tak trochu této Boží milosti, která přetváří nitro každého člověka? V křesťanství je milost, protože je v něm pramen neboli ústředna, která plodí milost: výkupná smrt Kristova, usmíření, které on uskutečnil. Zakladatelé jiných náboženství se omezili na to, že nám dali dobrý příklad. Kristus nám dal mnohem víc, dal nám milost.

Měděné dráty jsou všechny stejné, ale jen v jednom je elektrický proud, který nám dá ránu, a v případě srdečního selhání nám tento proud může vrátit život.

„Jako Boží spolupracovníci vás proto napomínáme, abyste nepřijali milost Boží nadarmo.“ (2K 6,1)

Co jsem udělal já s Boží milostí?

Co s ní dělám teď, v tento okamžik?

Mnohokrát jsme nazývali ve svých modlitbách Pannu Marii jako plnou milosti /κεχαριτομενη/
,mnohokrát jsme ji prosili o milosti /o přímluvu - viz. Mašůvky/, ale kolikrát jsme ji poprosili o přímluvu,

Svátky svatých - životopisy a promluvy

abychom i my byli plní milosti, a pokud si myslíme, že to není možné, tak jsme se nikdy nestali plnými křesťany!

11. prosince Sv. Damasa I., papeže

Byl španělského původu, narodil se kolem roku 305. V roce 366 se stal papežem, obhajoval primát římského biskupa a v jeho době se začalo šířit označení "Apoštolský stolec". Potíral ariánské bludy, pověřil sv. Jeronýma revizí latinského překladu Písma svatého. Upravoval stará římská pohřebiště v katakombách a označoval hroby mučedníků básnickými nápisy - uchovalo se jich kolem 60. Zemřel v roce 384.

12. prosince Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice

Narodila se v roce 1572 v Dijonu (ve Francii) jako dcera barona Frémyota, předsedy burgundského parlamentu. Provдалa se za barona de Chantal a během 9 let šťastného manželství s ním měla 6 dětí, z nichž 4 zůstaly naživu. Její manžel přišel o život následkem nehody na honu. Když vychovala své děti a postarala se o jejich zajištění, založila v roce 1610 spolu se svým duchovním rádcem sv. Františkem Saleským kongregaci sester Navštívení Panny Marie. Jejich původním posláním bylo spojovat rozjímání se službou chudým a nemocným. Zemřela 13. prosince 1641 v Moulins a v roce 1767 byla prohlášena za svatou.

13. prosince Sv. Lucie, panny a mučednice (památka)

Byla umučena v prvních letech krvavého pronásledování za Diokleciána, pravděpodobně 13. prosince 304. Vedle sv. Agáty je to nejznámější sicilská mučednice. Při průzkumu katakomb v Syrakusách byl objeven její hrob. Její úcta se brzy rozšířila v celé církvi a její jméno bylo zařazeno do mešního římského kánonu.

14. prosince Sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve (památka)

Narodil se v roce 1542 ve Frontiveros ve Španělsku. Když mu bylo 21 let, vstoupil ke karmelitánům. Jejich tehdy uvolněnější řeholní život ho zklamal, a proto uvažoval o přestupu k přísnějším kartuziánům. V roce 1568 se však setkal se sv. Terezií od Ježíše a ta v něm vzbudila zájem o reformu karmelitského řádu. Spolubratři se tomu postavili na odpor, a dokonce ho na 3 měsíce zavřeli do vězení. Tam napsal své nejkrásnější mystické básně. Jeho nejznámější spisy (Výstup na horu Karmel, Temná noc, Duchovní píseň a Plamen lásky žhavý) jsou komentáře k těmto básním. Příkoří, které musel snášet, mu pomohlo k hlubokému spojení s Bohem a přivedlo ho na vrchol mystického života. Zemřel 14. prosince 1591 v klášteře v Ubedě. V roce 1726 byl prohlášen za svatého a v roce 1926 za učitele církve.

21. prosince Sv. Petra Kanisia, kněze a učitele církve

Narodil se v roce 1521 v Nijmegen v Holandsku, vystudoval v Kolíně nad Rýnem a vstoupil k jezuitům. Celý život zasvětil obraně a upevňování katolické víry. Účastnil se jako teolog tridentského sněmu. Pracoval jako učitel, kazatel, katecheta, spisovatel a misionář na různých místech v Německu; a také v Praze, kde založil kolej, která později splynula s univerzitou. Jeho "Katechismus" se dočkal 400 vydání a byl přeložen do 15 jazyků. Zemřel 21. prosince 1597 ve Fribourgu ve Švýcarsku. V roce 1925 byl prohlášen za svatého a zároveň za učitele církve.

23. prosince Sv. Jana Kentského, kněze

Narodil se v roce 1390 ve vesnici Kety v Polsku. Působil v blízkém Krakově jako kanovník, profesor teologie a filozofie, později též jako duchovní správce jedné farnosti. Vynikal svými vědomostmi, hlubokou zbožností, láskou k chudým a péčí o své studenty. Přesvědčen o duchovní hodnotě poutí, vydal se uctít Kristův

Svátky svatých - životopisy a promluvy

hrob v Jeruzalémě a čtyřikrát navštívil Řím. Zemřel 24. prosince 1473 v Krakově a za svatého byl prohlášen v roce 1767.

25. prosince Narození Páně (slavnost)

26. prosince Sv. Štěpána, prvomučedníka (svátek)

Byl to řecky mluvící Žid v Jeruzalémě, muž plný víry a Ducha svatého, jeden z prvních sedmi jáhnů (Sk 6,5). Jejich posláním bylo zbavit apoštoly břemene hmotných starostí a spolu s nimi vydávat svědectví evangelium. Stefanos znamená v řečtině "koruna, věnec". Na místě, kde byl asi koncem roku 36 ukamenován, severně od Damašské brány, byla v 1. polovině 5. století postavena bazilika.

„Včera jsme slavili narození Spasitele pro tento svět, dnes slavíme narození prvního mučedníka pro nebe, neboť smrtí se počíná nový život. (P. M. Schaller, OSB v úvodě k Římskému misálu.)

Dlužno podotknout, že slavení svátku svatého Štěpána je starší, než slavení Kristova Narození.

Dnešní svátek nám připomíná realitu života - zakoušet pronásledování ze stany mnohých, mnohdy i těch neblížších. Svatý Štěpán byl apoštoly společně s dalšími šesti vybrán, aby sloužili u stolu, podíleli se na charitativní činnosti církve.

Dnešní svátek je ale především oslavou Boží milosti působící v životě jakéhokoliv člověka ochotného otevřít Bohu své srdce a přiznat sám sobě: **„Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel, ale řekni jen slovo a má duše bude uzdravena.“**

I my musíme být připraveni, neboť jak říká prorok: „Nebudete-li silní ve víře, neobstojíte.“

V dnešním úryvku evangelia nám Pán Ježíš připomíná, co je (nás) čeká v tomto světě před jeho opětovným příchodem ve slávě. Ne všechny, jen některé - pronásledování, bičování, věznění, výsměch, emigrace. Příběh jáhna Štěpána je potvrzením těchto slov. A cesta církve dějinami lidstva je lemována hroby křesťanských mučedníků.

Každý svátek mučedníka však provokuje náš život otázkou: „Jak toho ti lidé byli schopni? Kde ke svému odvážnému, nekompromisnímu postoji získali sílu?“ Svatý Lukáš ve Skutcích apoštolů při jáhenském svěcení jáhna Štěpána říká: „...byl plný milosti a síly.....plný Ducha svatého.“ Jáhen Štěpán žil z Boží přítomnosti ve svém životě, pochopil ona Spasitelova slova z dnešního úryvku evangelia: „Nedělejte si starosti, jak nebo co máte mluvit, protože v tu chvíli vám bude dáno, co máte mluvit. Neboť to už pak nemluvíte vy, ale mluví skrze vás Duch vašeho Otce.“

Zkusme i my prosit o tuto odvahu a důvěru. Vždyť i v tom je kus vánoční radosti.

Včera jsme slavili narození Spasitele pro tento svět, dnes slavíme narození prvního mučedníka pro nebe, neboť smrtí se počíná nový život. (P. M. Schaller, OSB v úvodě k Římskému misálu.)

Pán Ježíš připomíná svým následovníkům - učedníkům, co je (nás) čeká v tomto světě před jeho opětovným příchodem ve slávě. Ne všechny, některé však čeká těžké pronásledování, bičování, vylučování ze synagog, vyhnanství, emigrace. Příběh jáhna Štěpána, který si dnešní den všichni křesťané bez rozdílu vyznání připomínají, je potvrzením těchto Ježíšových slov.

V dějinách se neopakuje událost smrti Ježíše Krista, že on podruhé, či někdo z jeho učedníků položil život za spásu člověka, ale ti kteří uvěřili Ježíšovu poselství jsou vystaveni nebezpečí, útrapám a závisti.

Na druhé straně je každý věřící v pokušení jako farizeové, zajistit si platnost svého názoru i těmi nešpinavějšími prostředky.

Na čí straně jsme?

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Cesta církve dějinami lidstva je lemována hroby křesťanských mučedníků. my - církev se k nim přiznáváme, připomínáme si jejich statečnost, jejich víru a prosíme je o přimluvu. nee nadarmo vyznáváme v apoštolském vyznání víry:

„Věřím v svatou církev obecnou,
společenství svatých,
odpuštění hříchů,
vzkříšení těla
a život věčný.“

Každý svátek mučedníka však provokuje náš život otázkou: „Jak toho ti lidé byli schopni? Kde ke svému odvážnému, nekompromisnímu postoji získali sílu?“ Svatý Lukáš ve Skutcích apoštolů při jáhenském svěcení jáhna Štěpána říká: „...byl plný milosti a síly.....plný Ducha svatého.“

Jáhen Štěpán žil z Boží přítomnosti ve svém životě, pochopil ona Spasitelova slova z dnešního úryvku evangelia: „Nedělejte si starosti, jak nebo co máte mluvit, protože v tu chvíli vám bude dáno, co máte mluvit. Neboť to už pak nemluvíte vy, ale mluví skrze vás Duch vašeho Otce.“

Ježíš stojí při svých dětech. Z jeho oběti čerpáme sílu pro svůj život. jen pro jeho - jednou pro vždy prolitou krev není beze smyslu žádné utrpení vyznavačů od spavedlivého Abela (Mt 23,34) až po posledního svědka víry (Zj 6,9n).

27. prosince Sv. Jana, apoštola a evangelisty (svátek)

Učedník, "kterého Ježíš miloval" (Jan 13,23). Spolu s Petrem a se svým bratrem Jakubem byl svědkem vzkříšení dcery Jairovy, Ježíšova proměnění i úzkosti v Getsemanské zahradě (Mk 5,37; 9,2; 14,23). Jediný z apoštolů stál pod křížem na Kalvárii a umírající Kristus mu svěřil svou matku (Jan 19,26-27). Za císaře Domiciána byl poslán do vyhnanství na ostrov Patmos. Konec života strávil pravděpodobně v Efesu. Zemřel ve vysokém věku kolem roku 100.

28. prosince Svatých Mlád'átek, mučedníků (svátek)

Svátek těchto nevinných dětí zavražděných v Betlémě a jeho okolí se připomíná už v nejstarších martyrologiích. Sv. Caesarius z Arles, sv. Augustin a jiní církevní Otcové vidí jejich slávu v tom, že na rozdíl od ostatních mučedníků, kteří svou smrtí vydali Kristu svědectví, tito malí chlapečci zemřeli místo něho.

29. prosince Sv. Tomáše Becketa, biskupa a mučedníka

Narodil se v roce 1118 v Londýně. Po skončení studia teologie se stal arcijáhmem v Canterbury. Mladý král Jindřich II. ho jako jednoho ze svých nejlepších přátel jmenoval svým kancléřem (1155). Po smrti arcibiskupa (1162) byl podle přání krále zvolen na toto uprázdněné místo. Jako primas Anglie hájil svobodu a práva církve. Tím si krále znepřátelil a musel utéci do Francie (1164). Po šesti letech došlo sice k částečnému smíření, ale když se vrátil do vlasti, byl ještě téhož roku (29. prosince 1170) zavražděn při nešporách ve své katedrále. V roce 1173 byl prohlášen za svatého.

31. prosince Sv. Silvestra I., papeže

Narodil se v Římě a spravoval církev v letech 314-335. Po dlouhotrvajícím pronásledování nastala doba vnějšího rozmachu křesťanství. S podporou císaře Konstantina Velikého se začalo stavět mnoho kostelů, mezi nimi i bazilika sv. Petra ve Vatikáně. Zároveň se však v plné míře projevil bludy donatistů a ariánů. V roce 325 se konal první všeobecný sněm v Niceji, papeže na něm zastupovali jeho legáti.

Svátky svatých - životopisy a promluvy

Dodatek - Výročí posvěcení chrámu (několik bodů k zamyšlení).

1. čtení Ez 47, 1-2. 8-9. 12 (č. 5, str. 18)

2. čtení 1 Kor 3, 9c-11. 16-17 (č. 1, str. 22)

Evangelium Lk 19, 1-10 (č.2, str. 24)

Ez 47, 1-2. 8-9. 12; Lk 19, 1-10

Ezechiel vidí chrám, ze kterého prýští voda do celého světa.

Boží milost, Duch svatý, církvev.

Řeky přinášejí požehnání Gn 2, 10-14

Uzdraveno Mrtvé moře.

Ovocné stromoví - stromy jako symbol požehnání, už nebude mít místo poušť v Hospodinově zemi.

Ezechiel vidí Nový chrám, Nový Jeruzalém, novou zemi, ve které přebývá Hospodin.

Zj - voda vytéká zpod trůnu Beránkova.

Zacheus - dnes přišla do tohoto domu spása.

Proč? Zacheus se obrátil!

Každý z nás je Božím chrámem. Viz 1. Kor 3, 17

1. Petr 2, 10 ...staňte se živými kameny pro duchovní chrám...

Z každého z nás má proudit Boží milost ke všem lidem, máme zúrodnovat zemi, tj. duše svých kamarádů, přátel - všech lidí.

KATEDRÁLA

Smysl a význam.

Dodatek - Na začátku občanského roku

Stojíme na konci roku a bilancujeme, hodnotíme, děkujeme a prosíme. Jak vypadal tento rok 1998; co nám říká svědomí? Co jsem udělal pro svou šťastnou věčnost? Kolik ti vzaly tvé světské starosti a kolik jsi věnoval Bohu, službě lásky pro bližní? Popřemýšlej si o tom. Mnozí to dnes nebudou chtít slyšet, proto raději přehluší svědomí petardami a nevázaným veselím.

Jeden moudrý poustevník řekl: „Nauč se správně hodnotit svůj včerejšek - a tak se naučíš zvládnout i svůj zítřek.“

Hodnotme nejenom hospodářství a svoje finance, hodnotme i morálku a mezilidské vztahy. Naše šťastná věčnost bude záležet ne na tom, co máme, ale jak jsme žili, čím jsme naplnili svůj život. Jde o hodnocení našich myšlenek, gest, pohledů, řečí, skutků.

Dnes večer se máme upřímně ptát každý sám sebe: Obohatil jsem svůj život a okolí láskou, porozuměním, dobrotou, větší důvěrou v Boha, důslednějším životem s Kristem, žil jsem podle evangelia a Desatera?

Každý konec a nový začátek jsou i znamením lidského života. Každému se totiž blíží konec života - smrt. Některé z nás potká v příštím roce. Ale připraveni musíme být všichni.

Věřící psycholog Jaro Křivohlavý v knize „Mít pro co žít“ říká: Umírali dva křesťané. Jeden říká: "Toníku, já se bojím, co mi řekne ten, který je Pánem života i smrti, až se před ním objevím. Víš, já jsem zdaleka nežil tak, jak bych žít měl. A teď to již nedohoním." Ten druhý mu odpověděl: "Dane, já nevím, co řekne tobě, ale vím, co řekne mně." "Co?" "Jediné slovo - hříšník - a bude mít pravdu. Věřím však, že v této chvíli položí na mé rámě svou ruku Pán Ježíš Kristus a řekne: "Otče, i za tohoto hříšníka jsem zemřel". "To mi dává odvahu přijmout nepřijatelné a jít vstříc tomu, co čeká bez výjimky každého z nás."

A tak si buďme vědomi toho, že dostaneme nový čas a možnost žít lépe, žít svatě, žít podle Boží vůle.

Na začátku nového roku Angelus Silesius před 300 lety přál toto:

"Jak svědčí kalendář,

rok starý skončený je

a nový nastává.

Však pomni křesťane:

kdo novým člověkem se vpravdě nestane,

Svátky svatých - životopisy a promluvy

ten stále doposud
jen v starém věku žije."

Poděkujme v dnešní eucharistii za celý uplynulý rok, poděkujme za všechno, co jsme obdrželi a s důvěrou vykročíme do nového roku 1999. Amen.

Nebo:

Stojíme na konci roku a bilancujeme, hodnotíme, děkujeme a prosíme. Jak vypadal tento rok 1999 co nám říká svědomí? Co jsem udělal pro svou šťastnou věčnost? Kolik ti vzaly tvé světské starosti a kolik jsi věnoval Bohu, službě lásky pro bližní? Popřemýšlej si o tom. Mnozí to dnes nebudou chtít slyšet, proto raději přehluší svědomí petardami anevázaným veselím.

Jeden moudrý poustevník řekl: "Nauč se správně hodnotit svůj včerejšek - a tak se naučíš zvládnout i svůj zítřek."

Hodnoťme nejenom hospodářství a svoje finance, hodnoťme i morálku a mezilidské vztahy. Naše šťastná věčnost bude záležet ne na tom, co máme, ale jak jsme žili, čím jsme naplnili svůj život. Jde o hodnocení našich myšlenek, gest, pohledů, řečí, skutků.

Dnes večer se máme upřímně ptát každý sám sebe: Obohatil jsem svůj život a okolí láskou, porozuměním, dobrotou, větší důvěrou v Boha, důslednějším životem s Kristem, žil jsem podle evangelia a Desatera?

Každý konec a nový začátek jsou i znamením lidského života. Každému se totiž blíží konec života - smrt. Některé z nás určitě potká v příštím roce. Ale připraveni musíme být všichni.

A tak si buďme vědomi toho, že dostaneme nový čas a možnost žít lépe, žít svatě, žít podle Boží vůle. Poděkujme v dnešní eucharistii za celý uplynulý rok, poděkujme za všechno, co jsme obdrželi a s důvěrou vykročíme do nového roku. Amen.

Stojíme na konci roku a bilancujeme, hodnotíme, děkujeme a prosíme. Jak vypadal tento rok 1999; co nám říká svědomí? Co jsem udělal pro svou šťastnou věčnost? Kolik ti vzaly tvé světské starosti a kolik jsi věnoval Bohu, službě lásky pro bližní? Popřemýšlejme o tom. Mnozí to dnes nebudou chtít slyšet, proto raději přehluší svědomí petardami a nevázaným veselím.

Prorok Izaiáš nám připomenul, že nelze hodnotit jen a pouze ekonomické ukazatele, hodnoťme i morálku a mezilidské vztahy. Naše šťastná věčnost bude záležet ne na tom, co máme, ale jak jsme žili, čím jsme naplnili svůj život.

Dnes večer se máme upřímně ptát každý sám sebe:

- konali jsme dobro;
- hledali právo a spravedlnost
- zakročili proti těm, kdo činí násilí

Chceme tedy poprosit za odpouštění:

„I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna. Budete-li povolní a poslechnete, budete požívat dobrých darů země.“

Každý konec a nový začátek jsou i znamením lidského života. Každému se totiž blíží konec života - smrt. Některé z nás určitě potká v příštím roce. Ale připraveni musíme být všichni.

A tak si buďme vědomi toho, že dostaneme nový čas a možnost žít lépe, žít svatě, žít podle Boží vůle. Vždyť: „V Kristu Ježíši jste se nyní vy, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev. Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině.“

Zkusme Kristu dnes oděkovat i za ty nejobyčejnější věci:
za život, za zdraví, za sílu, za vytrvalost, za víru